ALESUL LUI HANNAH

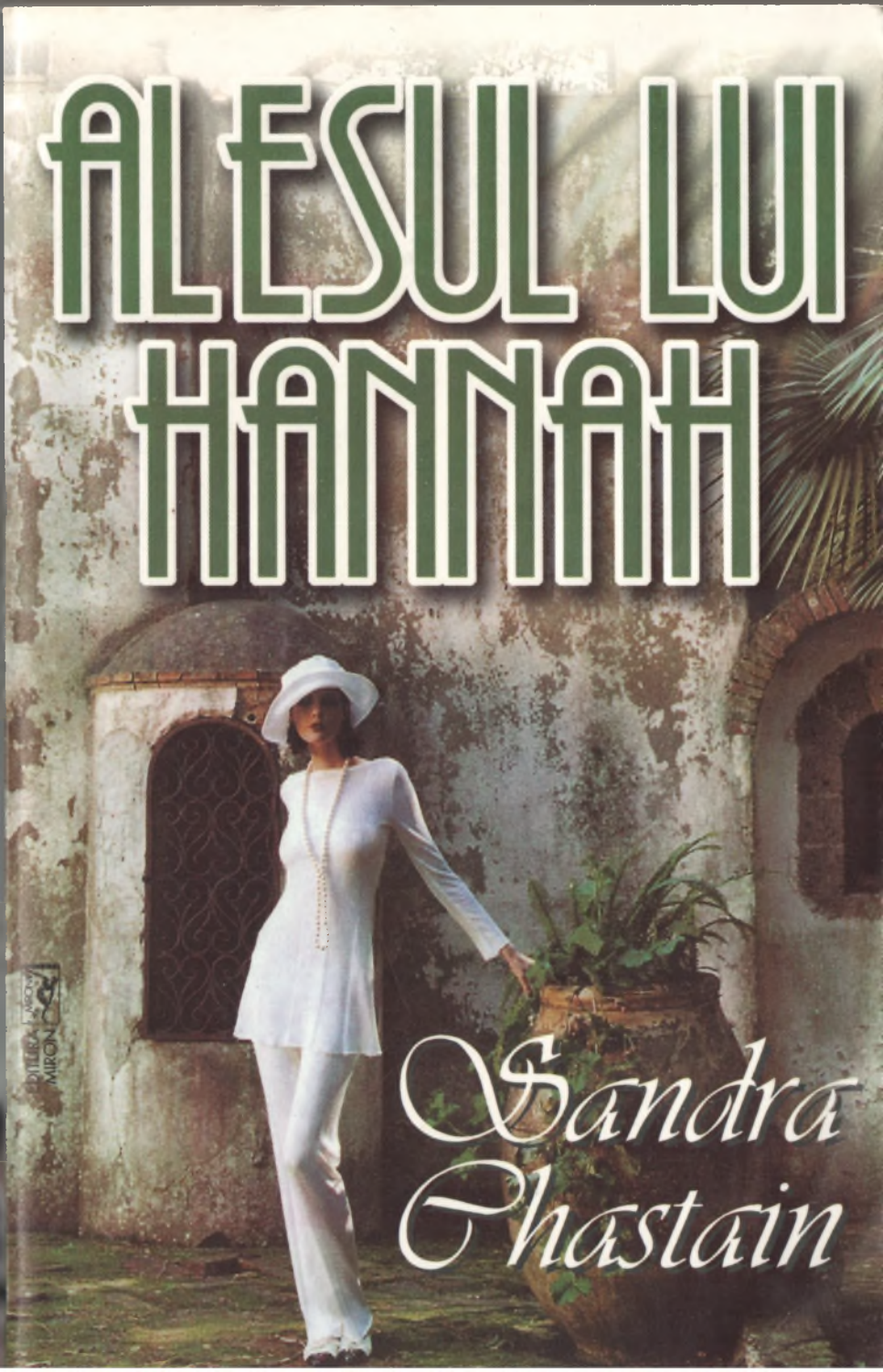

Sandra Chastain

Hannah's Hunk
by Sandra Chastain

© copyright 1993 by Sandra Chastain

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin Editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

©
LOVESWEPT and the wave design
are registered trademarks of Bantam Books, a
Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office
and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation whith
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Loveswept

SANDRA CHASTAIN

Alesul lui Hannah

Traducere de Irina Pișota

Editura MIRON
București - 1994

ISBN 973 - 95056-7-9

Capitolul 1

– Sînt absolut disperată că nu găsesc un bărbat adevărat.

Hanah Clendening îşi lovi cu creionul dinţii din faţă şi se lăsă în spătarul scaunului biroului ei, privind pierdută la ploaia de aprilie care lovea fereastra reşedinţei ei din Long Island.

– Absolut disperată!

– Toţi sîntem, dragă. Daisy, mămoasa asistentă a lui Hannah, aprobă înclinînd capul şi continuă să privească atentă paginile pe care le citea.

– Un bărbat tatuat, cu cea mai provocatoare respiraţie şi cu muşchii cei mai puternici de pe pămînt.

– Ei bine, eu nu ştiu dacă aş vrea să merg atît de departe.

Hannah se ridică în picioare şi cu paşi mari se îndreptă spre fereastră. Unde este? Într-un stat de mărimea New York-ului trebuie să existe un bărbat de peste treizeci şi cinci de ani, care să nu se radă, să nu fie îmbrăcat la şapte ace şi să nu pară de parcă ar fi descins din acele caraghioase reclame parfumate.

– Sigur, uită-te în orice metrou sau pe orice bancă din parc.

Hannah refuză însă să o ia în serios pe Daisy.

– Eu am crezut că bărbaţii din Long Island sînt oameni autentici, Daisy. Pînă acum singurii bărbaţi pe care i-am văzut şi care nu sînt aici numai vara, sînt poştaşul – care are cincizeci de ani – şi Joe, căpitanul de poliţie. Poate este o greşeală că vreau să găsesc un bărbat care să iasă din toate tiparele. Dacă nu găsesc unul atrăgător şi bine făcut pînă luni, să nu-mi spuneţi mie Hannah Clendening.

– Eu chiar nu-ţi înţeleg problema. Eşti singura femeie pe care o cunosc care are un registru cu toate prototipurile dezirabile de bărbaţi

americani. De ce nu alegi pur şi simplu unul?

– Daisy, nu mă iei în serios. Toţi sînt perfecţi.

Daisy Benson lăsă jos manuscrisul pe care îl citea şi o privi pe Hannah.

– Te iau în serios, şefa. Cauţi cu disperare un bărbat matur, atrăgător, bine făcut, cu respiraţie provocatoare şi mireasmă îmbietoare.

Hannah înjură. Nimeni nu înţelegea cît de important era pentru colecţia *Fantasy Romance* să reuşească.

Era ideea ei şi C.C.Lowen, care deţinea compania, îi dăduse frîu liber să-i angajeze pe cei mai prolifici scriitori, artişti şi muncitori productivi din domeniu.

În fiecare lună în colecţia *Fantasy* apăreau două volume: unul, privit din punctul de vedere al eroinei, care înfăţişa pe copertă o femeie, iar celălalt, din punctul de vedere al eroului, folosea pe copertă un bărbat.

Deşi Hannah era editorul şi-şi cumpăra toate cărţile, designul tuturor coperţilor ţinea tot de domeniul ei.

Aleşii lui Hannah – aşa erau numite modelele –, iar Hannah ofta, crea prototipuri şi-şi dă-

dea acordul personal pentru fiecare dintre ele.

Lansările din luna ianuarie trebuia să fie deosebite. Era prima aniversare a activității. Cartea fusese selectată, iar alesul lui Hannah trebuia să fie cineva şocant. Dar, pînă acum, Hannah nu reuşise să găsească nimic.

Razor Cody, eroul din romanul *Dimineața următoare*, era ceea ce specialiştii în materie numeau un erou ofensat.

Pentru a complica lucrurile, el era un fost condamnat şi un rebel care o căuta pe domnişoara Rachel Kimbel.

Hannah îl înțelegea pe Razor, îi înțelegea alura înțepătoare şi nevoia de a scoate nasul în lume. Fusese nedreptățit, iar acum căuta răzbunare.

Bărbatul care avea să-l întruchipeze pe Razor trebuia să fie deosebit, foarte deosebit.

– Deci, cauți un fost condamnat. Atunci de ce nu încerci la poliție? zise în treacăt Daisy, reluînd lectura la manuscrisul la care lucrase mai devreme.

Daisy avea dreptate. Hannah se întreba ce mai aştepta. Încerca să descopere un personaj care era un fost condamnat şi unde putea să

caute mai bine un astfel de bărbat decît într-o închisoare?

Trei zile mai tîrziu, aştepta în parcarea de la *Suffolk County Minimum Security*, închisoarea districtuală din Long Island.

În alte împrejurări ar fi fost îngrijorată, dar bărbatul pe care urma să-l întîlnească o aştepta. Joe, căpitanul de poliție din Port Jefferson, făcuse toate aranjamentele. Îi dăduse asigurarea lui personală că bărbatul era de încredere.

„Nimic nu se riscă, nimic nu se cîştigă", era motto-ul după care se conducea Hannah în afaceri, şi pînă acum o dusese peste tot unde dorise.

Viața ei personală era însă o cu totul altă poveste. Nimeni nu ştia că fusese o proscrisă social la două pensioane din Sud, unde ar fi trebuit să învețe să devină o doamnă. Şi nimeni nu ştia de scurtul ei menaj cu un student la *Yale*. Un secret şi mai mare era relația cu tatăl ei . Fusese crescută de bunici şi-şi văzuse tatăl numai la mese festive sau în vacanțe. Acum, pentru că folosea numele de domnişoară al mamei, nimeni nu ştia că C.C.Lowen, directorul

corporației, era în realitate Carl Lowenstein, tatăl lui Hannah Clendening.

Ea trecu în revistă parcarea şi se încruntă. Nu mizase pe faptul că va întîlni aici echipe de televiziune şi reporteri.

– Sînt Wes Varden, de la revista *Celebrity*, spuse unul din ziarişti, sprijinindu-se de maşina ei.

„Revista *Celebrity*. Grozav, una dintre cele mai odioase gazete de scandal de la chioşcurile de ziare!" se gîndi ea.

– Eşti aici pentru a obține bomba despre Il Don? o întrebă el.

– Il Don?

– Da, traficantul de droguri plin de bani, care va fi eliberat astăzi. Eşti reporter, nu-i aşa?

– Ah, nu. Am venit să iau – să întîlnesc – pe altcineva. Scuzați-mă, vreau să folosesc aerul condiționat. Ea puse în funcțiune motorul şi închise fereastra, descurajînd astfel formularea altor întrebări. Motivul pentru care ea se afla acolo putea deveni subiect de ziar, făcînd acel tip de publicitate de care cartea lui Razor nu avea nevoie.

Uşile închisorii se deschiseră şi apărură trei

bărbați. Lăsînd motorul să meargă, Hannah ieşi din maşină.

Un bărbat solid în costum argintiu, evident, Il Don, atrăgea toată atenția. Al doilea, cu siguranță, nu era omul ei de legătură; avea aproape şaizeci. Dar al treilea avea toate şansele.

Chiar şi cu acei jeanşi decoloraţi şi cu acea cămaşă subțire, era impresionant. Înalt, zvelt, musculos, purta o şapcă de baseball trasă pe frunte, cizme de cowboy şi avea o atitudine foarte distantă. Cu un sac de sibir aruncat pe umeri, el era ultimul, lăsîndu-i pe cei doi să deschidă drumul.

Era perfect.

Hannah simți un freamăt în stomac. Nu, nu era un freamăt, era revărsarea unui adevărat protest, datorată atractivității bărbatului. Hannah zîmbi şi făcu un semn discret cu mîna.

Dan Bailey văzu semnul, dar îl ignoră. Unde dracu' era Pete? Eliberarea lui mai devreme era o surpriză binevenită. Însă întîrzierea lui Pete nu era. În afară de reporteri, singura persoană care mai aştepta era o femeie. Şi nu una oarecare, asta era dintre cele care aşteptau să dea de bucluc. Ultimul lucru pe care el îl voia era să

atragă atenția asupra lui, acum cînd de fapt se credea că era plecat în vacanță.

„Ah, îngerule! Nu mă mai privi de parcă aş fi specialitatea casei, pe care eşti gata să o comanzi."

Dan nu putea să creadă că ea era acolo la agățat. Îşi întoarse capul şi se strecură printre reporteri. Dacă ar fi fost după el, şi-ar fi amînat mai degrabă eliberarea cu o zi, decît să fie recunoscut, drept Dan Bailey, reporterul investigator, care, în ciuda faptului că nu era întotdeauna cel desemnat să şi realizeze articolele, le avea.

Şeful lui Dan îl credea în Mexic, relaxîndu-se pe una din plajele însorite. Dan văzuse articolele despre Il Don şi-şi dăduse seama că descoperise ceva. Dar nu era sigur şi nu voia ca şeful lui să prindă de veste ce urma el să întreprindă, pînă nu va dovedi că bănuielile lui erau întemeiate.

– Las-o mai moale o vreme, Dan, îl avertizase editorul lui cînd îşi teminase ultimul reportaj. Ai nevoie de odihnă. Ia-ți puțin timp liber. Te aşteaptă o vacanță de aproape şase luni.

Astea veneau din partea unui om care îi oferea lui un birou cu pat şi dulap, deoarece petre-

cea prea puțin timp în New York pentru a plăti chiria unui apartament, gîndi Dan amuzat.

Dan îşi surprinsese însă şeful necontrazicîndu-l. O vacanță era exact ceea ce avea nevoie, una lungă. Cu cîteva telefoane, aranjase să devină locatar în închisoarea în care subiectul investigației lui îşi avea reşedința temporară. Bănuiala lui fusese întemeiată. Acum trebuia doar să o aştearnă pe hîrtie. Pentru asta avea nevoie de un loc unde să poată lucra – departe de birou – pînă va fi gata să-şi prezinte articolul.

Dan ştia că urmase o linie excelentă. Era chiar de acord că avea nevoie de o vacanță, dar, îndată ce citise despre Il Don, ştia că va trebui să vadă despre ce e vorba. Aproape că reuşise să treacă de reporteri, cînd unul din ei strigă:

– Hei, nu eşti tu...

Dan recunoscu vocea şi-şi schimbă direcția, îndreptîndu-se spre femeia care se sprijinea de maşină. Avea portiera deschisă şi motorul mergea.

Deplasîndu-se cu paşi mari spre ea, el observă cum rafala de vînt îi răvăşise părul, îndepărtîndu-i şuvițele de pe față. Îi remarcă

trăsăturile clasice şi ochii mari, încîntători. Deoarece ziua era neobişnuit de călduroasă pentru luna aprilie, ea îşi scosese jacheta etalînd o siluetă care nu putea fi confundată cu a unui manechin. Era mult prea ispititoare. Acele femei din reclamele pentru ciorapi, care erau numai picioare, nu aveau nimic de-a face cu frumuseţea blondă care îi urmărea înaintarea de parcă l-ar fi aşteptat.

Pentru un moment, se priviră fix unul pe celălalt, atmosfera din jurul lor fiind încărcată de promisiuni. „Ceea ce ce întîmplă nu-i adevărat", se gîndi Dan. Era ca într-ùn film vechi, care i se derula în faţa ochilor. Şansa de întîlnire a doi oameni, destinaţi a fi împreună, dar numai o scurtă perioadă de timp.

– Chiar şi fără trenci, eşti perfect, spuse ea cu voce joasă.

Dan gîndi atunci că Sam Spade ar fi descris vocea ei ca pe dulceaţa unui whisky, capabilă să cauzeze aceleaşi vicii.

– Perfect, chiar şi aşa în umbra după-amiezei de la ora cinci. Ea se întinse şi îi prinse braţul.

Lui Hannah nu-i trebui decît o clipă ca să

înțeleagă privirea aceea de oțel din ochii lui, care voia să spună *oooh*, în loc de *mulțumesc de compliment.*

– Am să cred că eşti îngerul meu păzitor şi că te afli aici pentru a-mi salva pielea, zise el.

– Nu te nelinişti, absolut totul este aranjat. Am o slujbă pentru care eşti perfect.

– Hei, Dan! strigă insistentul reporter.

Alesul lui Hannah afişă un zîmbet forțat, care nu se potrivea deloc cu asprimea privirii sau cu încordarea muşchilor lui, şi, întorcîndu-se cu spatele la reporter, o trase în brațele lui. Înainte ca ea să se poată împotrivi, el îşi înclină capul şi-i prinse buzele într-ale lui.

Hannah era atît de şocată, încît îi trebui un moment pentru a-şi da seama că fusese sărutată – nu, nu doar sărutată, fusese mîngîiată, pipăită, dezmierdată, maltratată de un străin a cărui atingere îi înmuiase genunchii. Încercă să se retragă.

– Te rog? îi şopti el la ureche, cu o oarecare disperare în glas. Scoate-mă de aici repede şi am să fac orice vrei.

Era atît de năucită de ceea ce se întîmplase, încît răspunse automat.

– Urcă, şopti ea, cel puţin nu miroşi rău.

Adevărul era că mirosea extraordinar, iar vocea care îi şoptise la ureche se topea pur şi simplu în gură. Încă arăta ca un refugiat dintr-un grup rock. Ce urma să se întîmple? Nu era sigură, dar Joe o asigurase că nu avea de ce să se neliniştească. Iar nelinişte era un cuvînt oricum străin de Hannah.

Hannah era absolut hotărîtă, total eficientă şi pur şi simplu nu permitea lucrurilor să o deranjeze. În mintea ei acest om nu era un criminal adevărat, el era Razor Cody sau va fi, în clipa în care îl va avea pe coperta ei.

Se depărtară rapid, ignorîndu-l pe reporterul care îi urmărea. Trecură totuşi cîteva minute pînă cînd el îi oferi o explicaţie.

– Îmi cer scuze pentru comportamentul meu. Nu ştiu pe cine aşteptai acolo, dar, dacă ai să opreşti la primul telefon, am să cobor.

– Să cobori? Să pleci? În nici un caz în viaţa asta. Noi doi avem o înţelegere, iar eu sper să ţi-o păstrezi.

Dan nu reuşi să-şi controleze surprinderea. Nu surprinderea faţă de răspunsul ei sau faţă de faptul că femeia cea mai frumoasă pe care o

văzuse în ultima vreme se depărta cu sînge rece de puşcărie cu un bărbat pe care nu-l cunoştea, ci față de faptul că părea hotărîtă să-l păstreze.

Nimic din tot ceea ce se întîmplase nu avea sens: eliberarea lui mai devreme, nevenirea lui Pete pentru a-l lua de acolo sau Elena din Troia care îi oferea o slujbă.

Nu părea o femeie care să caute senzații tari la foştii deținuți. Cu părul tuns scurt, cu fusta mini şi ciorapi de culoare închisă, putea foarte bine să fie un agent de bursă sau orice alt fel de femeie carieristă. El se întoarse, privi în spatele maşinii şi-i văzu servieta şi topurile de hîrtii pentru maşina de scris. Stai puțin, se gîndi el, poate că el era cel care fusese păcălit.

– Spune-mi că nu eşti reporteră, îngerule.

– Nu sînt reporteră. Creez, dar nu prin cuvinte. Spune-mi că nu ai ucis cu toporul.

– Sînt cîțiva oameni pe care m-am gîndit să-i sugrum, dar la topoare nu mă pricep.

Ea rîse.

– Perfect. Joe mi-a spus că pot avea încredere în tine.

– Joe? Cine este Joe?

– Joe Dunn, continuă ea. El a aranjat toată chestia asta. Cred că ştii cine sînt, nu-i aşa?

– Ar trebui?

– Nu îl cunoşti pe Joe?

Hopa! Făcuse o eroare. Greşise ziua? Nu, era a treia duminică din aprilie. Joe îi spusese că vor fi eliberaţi trei bărbaţi şi că nici unul din ceilalţi doi nu putea fi modelul ei.

– Şi, deci, tu nu eşti Terry Darby, aşa-i?

– Nu. Terry are vărsat de vînt şi se află în infirmerie.

Hannah aruncă o privire rapidă pasagerului de lîngă ea şi, încetinind, începu să-şi cumpănească posibilităţile. El se întinse, atît cît spaţiul mic din maşina ei compactă îi permise, şi o privi îndrăzneţ cu ochii cenuşii, de oţel, îndrăzneală care depăşise răcoarea aerului condiţionat, lăsînd-o pe Hannah pradă focului din privirea lui.

– Îmi este teamă că am făcut o greşeală, zise ea.

De cîte ori atingea frîna, fusta ei se mai ridica un milimetru. Şi fiecare milimetru al piciorului ei etalat îl făcea conştient de faptul că el era cel care greşise. Nu ar fi trebuit să o sărute niciodată.

Părea că nu se mai putea gîndi la nimic altceva decît la acele părți ale corpului aflate în dublu exemplar: buze, picioare, sîni...

– Da, admise el, cred că ai făcut o greşeală, în care pentru moment ne-am împotmolit amîndoi. Deci, cine eşti, vreo nebună, care aleargă după băieți răi?

Ea ezită. Poate că nu era prea tîrziu pentru a repara greşeala. În definitiv, el era Razor Cody în carne şi oase.

– Cam aşa ceva sînt şi un individ rău este exact ceea ce caut. Numele meu este Hannah Clendening. Iar dacă tu nu eşti Terry, atunci cine eşti?

Încă nu avea încredere în ea. Ceva îi spunea că această femeie avea propria agendă de însemnări. El era acolo pentru interesul ei şi nu invers. Dar Dan Bailey se ghidase după bănuieli aproape întreaga viață, pe aproape tot globul. Dacă ea nu ştia cine era el, el nu avea de gînd să-i spună.

Cînd îi va afla intențiile, atunci va decide.

– Spune-mi doar Rocky, este un nume potrivit pentru un deținut.

Putea fi numit nonconformist, derbedeu sau

filfizon, dar Rocky? Ea surîse compătimitor, cu subînțeles.

– Ce-ai zice dacă ți-aş spune Razor în loc de Rocky?

– Razor? Ce naiba? Spune-mi Razor, dacă asta te face fericită. Bună, Hannah. Mulțumesc că ai venit să mă iei, indiferent cine te-ar fi trimis.

– S-ar putea să nu mai spui aşa, cînd vei afla ce vreau. Îți este foame?

– Foame? Mai aruncă o privire picioarelor lungi, expuse, pe care fusta nemairevenind la loc, mai dezvelise doi milimetri. Dacă interesul ei se referea strict la sex, avea să afle acum.

– Imi este foame, Hannah, dar nu mă mai ispiti.

Hannah privi rapid la potențialul ei manechin. Era într-adevăr înfometat, dar nu de hamburgerul pe care avea de gînd să i-l ofere. Ar trebui să fie atentă, ori planul ei se va nărui înainte de a începe.

– Stai puțin, Razor, să fim clari. Te-am salvat de persoana de care încercai să scapi. Dar cred că acum este în urma noastră. Dacă cumva vei coopera, am să scap de ea. Nu cred că vrei să

ai vreun necaz, nu-i aşa?

Dan scăpă un oftat lung. Necaz? Acesta era ultimul lucru pe care îl voia, dar era exact ceea ce primise înainte de a ieşi din raza închisorii unde petrecuse cele mai lungi trei luni din viaţa sa. Gîndurile pe care le avusese ca să se retragă undeva la ţară, unde să se poată ascunde pînă va termina articolul, deveniseră o imposibilitate.

Judecătorul care îl băgase în închisoare îşi ţinuse promisiunea ca numele lui să nu apară în presă. Fără publicitate. Dar Wes Varden fusese acolo. Era evident că nu fusese delegat în mod oficial, pentru că altfel nu i-ar fi urmărit, se gîndi Dan. Dar nevăstuica îl văzuse şi asta însemna necaz.

Wes avea nişte conturi de încheiat cu Dan şi nu ar fi ezitat să spulbere acoperirea lui Dan şi a articolului lui. Dacă Wes îi ajungea, femeia de lîngă el avea să ajungă la mila reporterului celei mai senzaţionale reviste de scandal din ţară. Îşi dădu seama că era cazul să găsească o cale pentru a se proteja şi pe el şi pe ea.

La naiba! În loc să fie acum la jumătatea drumului de întoarcere în oraş, aşa cum plă-

nuise, el se afla într-o maşină cu o femeie, coborîtă direct din cele mai sexy vise pe care le avusese vreodată, o femeie nesăbuită şi sigură pe sine, care credea că el era un fost deținut. Ea nu cunoştea cine era el de fapt, dar fusese zărit de cineva care ştia.

– Am spus, îi întrerupse îngerul lui păzitor şirul gîndurilor, vrei să scap de el?

– Este o idee grozavă, îngerule, şi te previn că acest om se va ține de tine ca o reputație proastă. Iar dacă ne prinde, asta vei şi avea.

Ea oftă lung şi surîse luminos.

– Nu ştie cu cine are de-a face şi nu mă mai numi înger.

Hannah aşteptă pînă în ultima clipă şi ieşi din linia de trafic, făcînd cauciucurile să scîrțiie. Părăsi autostrada, scurtă prin parcarea ce însoțea drumul şi reveni pe traseu, aşezîndu-se în urma maşinii care îi urmărea.

– Acum, spuse ea cu satisfacție, ce ai zice să mîncăm un hamburger?

Dan eliberă respirația pe care şi-o reținuse. Dacă femeia nu era reporteră, probabil că era un as al curselor pe drum accidentat.

– Te rog doar să conduci, Hannah. Vom dis-

cuta despre mîncare mai tîrziu.

– Cum spui tu.

Şi Hannah spera că el va spune mai multe. Rocky nu era numele lui adevărat, dar nici Razor nu era. Şi nu avea nici o idee pentru ce crimă îşi ispăşise pedeapsa. Ştia doar că era exact ce-i trebuia pentru coperta cărții.

Era însă ceva tulburător la el. Ceva ce ea nu anticipase. Ceva periculos. Lăsă deoparte gîndurile care nu-i dădeau pace.

Hannah se îndreptă înapoi spre Port Jefferson. Să-l ducă la reşedința ei nu era poate lucrul cel mai inteligent, dar cel puțin Daisy va fi acolo. Desigur, Hannah putea să-l sune oricînd pe căpitanul Joe, care stătea destul de aproape de casa ei.

– Unde mergem? întrebă Razor în cele din urmă.

– Am o vilă de unde se vede Long Island Sound, spuse ea.

– Bine.

Aceasta fusese toată conversația lui. Rezemîndu-şi capul de scaun, el închise ochii şi lăsă impresia că doarme tot drumul, pînă cînd Hannah intră pe strada principală din Port Jefferson.

Dan se ridică şi se uită în jur. În ultimele zece minute o privise pe ascuns pe Hannah. Ea părea că ştie exact ce avea de făcut. Deşi încercase, nu reuşi să şi-o închipuie ca fiind una din acele femei care scriau bărbaților aflați în puşcărie şi care îi vizitau din motive dubioase. Era evident că se aflase acolo din motive care nu aveau nimic de a face cu el.

Conducînd experimentat, după ce urmă străzile care urcau colina spre casele care ofereau panorama insulei, ea coti pe o alee mică. Trase adînc aer în piept, opri motorul maşinii şi adoptă un comportament strict afacerist.

– Aici locuiesc. Asistenta mea va fi aici. Vom merge înăuntru şi vom discuta învoiala noastră. Cred că termenii mei vor fi satisfăcători.

– Termenii tăi?

– Condiții. Tu faci ceva pentru mine, iar eu plătesc pentru asta.

„Acum am ajuns şi aici." Dan începu să aibă o presimțire sumbră. Spusese că avea o slujbă pentru el. Ce fel de slujbă putea să aibă o femeie pentru un bărbat care ieşea din puşcărie? Trebuia să ştie că acolo unde fusese el încarcerat nu erau criminali periculoşi.

Numai dacă nu era atît de deşteaptă pe cît părea.

Dan putea să parieze pe ultimul ban că, deşi nu o cunoştea deloc pe această femeie, expresia „blondă tîmpită" nu i se potrivea. Posibilitățile îi fugeau prin minte. Furt? Şantaj? De ce oare îl întrebase despre crima cu toporul?

Criminali? Crimă? Un om lovit? Dacă ea voia ca el să fie capabil să comită o crimă, ar fi mai bine să o lămurească repede.

– Înțelegi că rezervele mele în privința crimelor nu se referă strict la topoare, Hannah. Nu sînt implicat în genul acesta de crime.

– Nici eu. Cred că asta va fi puțin dureros pentru tine, ca de altfel şi destul de recompensator. Am să-ți asigur şi un loc unde să stai pînă terminăm.

Deci nu era vorba despre crimă, sau dacă era, ea era destul de precaută.

– Despre intențiile tale... vrei să-mi dai şi mie un fir? Înțelegerea mea nu este bătută în cuie. Am să mă mai gîndesc pînă vom negocia puțin.

A negocia? Ea avea un buget, dar nu era prea mare. Şi totuşi acest bărbat era perfect, absolut perfect, de la umbra din barbă şi de la

caraghioasa şapcă trasă pe ochi, pînă la ceafă.

– Da, ce oferi şi trebuie să fac eu în schimb?

– Hai să mergem înăuntru şi am să încerc să-ți explic.

Ea îşi răsuci picioarele lungi afară din maşină, le înfipse în alee şi începu să urce scările. Dan îşi ridică sacul şi o urmă, oprindu-se pe ultima treaptă, de unde îi privea încîntat fusta mulată pe corp. Era îndreptățit să fie îngrijorat. Hannah avea tot ceea ce îi trebuia pentru a fi foarte convingătoare.

El va trebui să-i explice că ei doi acționau sub nume conspirative. Numele lui nu era Razor, iar al ei nu era Hannah. Ci Băiatul cel Rău şi Buclucaşa.

Hannah descuie uşa vilei cu şindrilă albă şi deschise lumina. În casă era linişte. Singurul lucru care se mişca în cameră era semnalul de la robotul telefonic. Lumina roşie pîlpîia, agitîndu-se ca o albină împotmolită într-un borcan cu miere.

– Se pare că sîntem singuri, observă Dan încuind uşa şi privind pe fereastra din față. Nu era nici urmă de vreun alt automobil. Dacă Wes Varden îl recunoscuse, îl va şi găsi, dar abia

peste vreo două, trei zile. Planul lui fusese să se ascundă la Pete, presupunînd că vechiul lui prieten nu-şi închiriase celălalt dormitor. Îşi va scrie articolul, după care îi va spune editorului lui că acele trei luni de vacanță pe plajă şi le petrecuse în închisoare.

Hannah îşi puse mesajele.

„Îmi pare rău, şefa, spuse vocea lui Daisy. Mi-am sucit glezna şi nu am reuşit să prind trenul. Am să ajung acolo, dar mai tîrziu. Sper că omul nostru este tatuat, că are cea mai provocatoare respirație, muşchii cei mai puternici şi este cel mai splendid bărbat de pe pămînt pe care îl cauți."

Se auzi apoi vocea căpitanului Dunn.

„Îmi pare rău de încurcătură, Hannah. Am aflat că Terry are vărsat de vînt şi nu va fi eliberat pînă nu îi trece erupția. Am să-ți aduc un alt tip. Chestia asta îți va afecta termenul final? Ştiu că eşti contra cronometru."

– Nu ştii nici jumătate din ceea ce s-a întîmplat, Joe, spuse Hannah inspirînd profund.

– Bărbatul tatuat, cu cea mai provocatoare respirație şi muşchii cei mai puternici de pe pămînt? Şi cel mai splendid? O să treacă mult

timp pînă o să întîlneşti aşa ceva, spuse Dan.

– Nu-ți face griji. Cînd voi termina, aşa va gîndi orice femeie despre tine. Apropo, ai vreun tatuaj?

Dan Bailey se considerase întotdeauna perfect pentru orice femeie în aproape toate întîlnirile intime. Era deschis la orice idee nouă. Dar Hannah Clendening îl lăsase rece. Nu, nu rece. Rece nu putea să fie cuvîntul cel mai expresiv, nu din punct de vedere al trupului lui. După trei luni de abstinență, era mult mai stîrnit decît de obicei. De fapt se simțea ca un patriot american, care stătea drept şi mîndru.

El îi zîmbi.

– Da, am un tatuaj. Este pentru prima dată cînd constituie o condiție pentru obținerea unei slujbe.

Începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

– Vrei să te convingi?

Capitolul 2

Hannah privi lung la pieptul dezgolit al lui Dan.

– Razor Cody. Tu eşti Razor Cody.

– Ascultă, îngerule, numele meu este Dan Bailey. Nici măcar nu am auzit vreodată de Razor Cody.

– Razor Cody în carne şi oase.

Hannah crezuse că era imună la orice reacție fizică în fața unui piept gol de bărbat. Văzuse prea multe. Dar se înşelase. Se înşelase de asemenea şi în privința bărbatului pe care îl voia pentru coperta ei. Şi, totuşi, mergea, deşi nu era un tip prea musculos. Dan era zvelt ca o panteră făcută să stea la pîndă.

– Pînă şi senzaţia de pericol, murmură ea, gîndind ca de obicei cu glas tare. Pluteşte peste tot în aer. Femeile reacţionează la pericolul fizic. Pericolul este bun. Va trebui să exploatez pericolul.

Ea defini totul ca periculos. Cînd stătuse faţă în faţă cu ea, Dan numise atmosfera încărcată. Simţise şi el atunci plutind ceva în aer, aşa cum simţea ea acum, dar nu mai cunoscuse vreo femeie care să recunoască deschis acest lucru. Ce se întîmpla?

El se încruntă.

– S-ar putea ca într-adevăr aici să fie vorba de o problemă fizică, dar de unde pericol? Nu eşti amestecată în vreo încurcătură, nu-i aşa?

– Oh, muşcă-ţi limba. Razor nu ar face niciodată ceva necurat. El caută într-adevăr să se răzbune, hotărît să pedepsească persoana din cauza căreia a pierdut totul, dar nu ar putea niciodată să-i facă rău lui Rachel.

– Rachel? Cine dracu' este Rachel?

– Cum, Rachel este...

Hannah scutură din cap. Ce făcea? Bărbatul din casa ei nu era Razor Cody. Cum spusese că se numea? Dan şi nu-mai-ştiu-cum. Ea, care

îşi amintea fiecare personaj din cărţile autorilor ei, nu îşi putea aduce aminte numele acestui bărbat.

Nu-l reţinuse. Daisy o avertizase că-şi petrecea atît de mult timp creînd personaje pentru coperţile cărţilor, încît nu îşi va mai da seama cînd un bărbat adevărat va sta în faţa ei gol puşcă. Dar nici Daisy nu credea întru totul ceea ce spunea.

Cu gura uscată precum deşertul Saharei şi cu plămînii înecaţi de respiraţie, Hannah se amuza la ideea realizării unui lucru ingenios, să-l scoată afară pe terasă şi să încuie apoi uşa. Îl va ţine acolo pînă va putea să ia legătura cu Joe. Acesta era cel mai inteligent lucru de făcut. Dar mintea ei nu judeca prompt. Avea necazuri cu formarea gîndurilor coerente de orice fel.

Tot ceea ce vedea era un piept care ar fi putut să fie prototipul lui Sindbad din orice film făcut vreodată.

Dan şi nu-mai-ştiu-cum avea un piept extraordinar. Nu era uns cu ulei de sugar şi nici dezvoltat ca al unui candidat la titlul de Mister America. Era neted, puternic, clasic, uşor aco-

perit cu păr negru răspîndit pe sub jeanşii cu talie joasă pînă la...

– Un păianjen? chicoti ea. Ai un păianjen tatuat deasupra.

– Nu orice păianjen, o tarantula. Dar ce s-a întîmplat? Mă descalifică asta de pe poziția bărbatului cu respirația cea mai provocatoare şi muşchii cei mai puternici de pe pămînt?

– Deloc. Este perfect.

– Şi, mă rog, pentru ce fel de contract sînt perfect?

– Este cam unic, spuse ea, încercînd să se decidă cum era mai bine să explice ceea ce avea în minte. Mîine ne vom ocupa de execuție. Am aranjat deja contractul, aşa că nu mai pot aştepta ca Terry să iasă din spital. Tu va trebui să-l duci la îndeplinire.

– Un contract? Stai puțin, cucoană. Cred că trebuie să ştii că eu nu sînt un bătăuş.

– În regulă. Joe mi-a spus că deținuții de la această închisoare districtuală nu sînt chiar băieți răi. Adevărații criminali sînt în închisori federale. Acum însă cum vom rezolva noi această problemă?

Situația devenea din ce în ce mai încordată.

Dan gemu uşor. Şi el se întreba acelaşi lucru. Cum aveau să rezolve această problemă?

Femeia se gîndea că probabil salvase un asasin, iar singura dată cînd Dan purtase vreo armă fusese atunci cînd se alăturase rebelilor din Afganistan. Desigur, acest căpitan Joe nu era la curent cu ceea ce avea ea în minte.

La naiba! Treaba se încurca rău. Tot ceea ce ştia Dan era că în toată afacerea asta era amestecat un oarecare Razor. Femeia era obsedată în privinţa lui. Obsesie! Şi mai era implicată o femeie pe nume Rachel.

Acest Razor probabil că era cu totul deosebit, dacă adusese o femeie ca Hannah în stare de a comite crima. Fără să se gîndească, Dan se urcase nesilit în maşină cu o uşuratică.

Dar Hannah Clendening era un înger. Un înger ca ea nu ar trebui să recurgă la răpire pentru a găsi un bărbat. Părea mai mult o femeie care voia să dezlege o crimă, nu să comită una.

Şi totuşi ea răpise un bărbat – pe el. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o femeie şi gemu încet gîndindu-se că lucrul de care avea chiar acum nevoie era o femeie.

– Ascultă, Hannah, nu ştiu care sînt planurile

tale pentru mine, dar nu sînt tîmpit şi încerc foarte tare să nu mă comport ca acest bărbat nemaipomenit după care se pare că alergi. Dar dacă nu ajungem la nici un fel de înțelegere, una din două se va întîmpla.

– Ce anume? şopti ea, fascinată de păianjenul tatuat. Avea senzația că-l simțea urcînd pe spinarea ei. Cu fiecare respirație a fostului puşcăriaş acesta se extindea şi se strîngea. Ce se va întîmpla?

– Fie am să plec dracu' de aici, fie...

– Fie?

– Am să-mi răsucesc brațele în jurul tău şi vei afla ce înseamnă să fii cu un bărbat care nu a mai stat în preajma unei femei de mult prea multă vreme. Nu cred că ar fi un pas prea inteligent pentru nici unul din noi.

– Nu poți să pleci, am nevoie de tine.

– Pentru ce? Asta-i întrebarea. Nevoia ține oare de persoana ta sau de domeniul afacerilor? Dacă este personală, atunci s-ar putea să iau în considerare acest aspect. Dar, dacă încerci să mă angajezi pentru ceea ce intuiesc eu, las-o baltă. Eu nu fac crime.

– Nu vreau ca tu să comiți vreo crimă, spuse

ea înmărmurită. Nu vreau decît, temporar, trupul tău. Pune-ți cămaşa pe tine, reuşi ea totuşi să rostească, şi-şi forță picioarele tremurînde spre bucătărie.

– Să înțeleg că tatuajul meu a trecut proba?

– Aproape. Am să pregătesc ceva de mîncare în timp ce am să-ți explic.

– Sînt foarte interesat de explicație.

Ea nu îndrăzni să-l privească.

– Am salată de crustacee. Îți place? Am şi o bucată de carne în congelator. Aş putea să o dezgheț.

– Salata de crustacee este suficientă, dar ceea ce aş vrea cu adevărat ar fi o bere.

– Îmi pare rău, nu beau. Sifon, lapte sau ceai cu gheață.

– Ceai cu gheață.

Discutau, găsind formulările cele mai potrivite, deşi Hannah se holba pur şi simplu în frigider, iar Dan rămăsese cu privirea pe fusta scurtă şi pe picioarele ei.

– Deci, cine este Razor? întrebă el.

– Este ultimul meu erou.

– Ultimul?

– Trebuie să am unul nou în fiecare lună.

Țesătura de dril a jeanşilor lui se transformă parcă într-un material dur, lipindu-se de el ca un şmirghel. În ultimii zece ani, fusese în preajma marilor evenimente peste tot în lume. Şi se considerase un tip la fel de experimentat ca şi cel care avea să-i urmeze. Dar era pentru prima dată cînd auzea ca o femeie să agațe proaspăt eliberați din închisoare, cu o frecvență de unul pe lună.

– Vrei să spui aşa, ca pe înghețată? întrebă el curios.

Ea luă un vas de plastic din frigider, bătu în retragere şi se întoarse.

– Înghețată?

Îşi fixă privirea pe chipul lui, în loc de piept, dar acest lucru nu o ajută totuşi prea mult; pielea îi era puternic bronzată. Acesta era un bărbat care nu era străin de soare. Riduri mici se răspîndeau din colțurile ochilor lui, dînd senzația că rîde chiar şi atunci cînd buzele îi erau strînse de plictiseală. În timp ce ea căuta prin frigider, el îşi luă şapca de baseball, etalîndu-şi ochii gri-închis, care, slăbindu-i puterea de concentrare, o făcură să rămînă în mijlocul bucătăriei, ținînd salata de crustacee de parcă ar fi fost un

talisman. Şuviţe dese de păr negru îi căzură pe umeri, ondulîndu-se în jurul gulerului. Cînd vorbea, gesturile lui îngăduiau unei raze argintii să-şi croiască drum printre şuviţele de păr – un cercel. Razor Cody cu cercel? De ce nu?

– Da, îngheţată, de genul aroma-specifică-fiecărei-luni.

– Ceva de genul ăsta, reuşi ea să spună. Desigur, toţi eroii mei sînt diferiţi. Fiecare are personalitatea şi înfăţişarea lui distinctă. Dar cel mai important lucru este că, la comandă, pentru mine, ei prind viaţă.

– Îmi este teamă să te întreb, dar ce este comanda?

– O simplă expresie. Pur şi simplu înseamnă că el trebuie să sară pe învelitoare în clipa în care l-am văzut.

Asta pusese capac. Dan se ţinu bine de bufet. Intrase într-un fel de fantezie erotică şi era gata să se aprindă la fel ca şi autoarea acesteia. Niciodată nu mai dăduse probă pentru o slujbă la pat. Ei bine... poate o dată. Avea şaisprezece ani şi, în afară de faptul că tăia iarba la văduva bogată care îl angajase, voise totuşi să se desăvîrşească. După cum se întîmplase,

în acea vară îşi împărţise atribuţiile între curte şi casă. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

În ultimii ani încetase să mai dea probe. Renunţase, de altfel, la orice gen de relaţie de lungă durată. Tipul de viaţă pe care îl ducea nu oferea cine ştie ce vreunei femei, chiar dacă ar fi găsit una care l-ar fi interesat.

Pînă acum. Drace, era atît de fierbinte, încît ar fi putut să dezgheţe bucata aceea de carne prin simpla atingere. Utilizarea temporară a trupului lui îi surîdea.

– Unde este patul?

Întrebarea o trezi pe Hannah la realitate.

– Patul?

– Nu caut o slujbă. Deocamdată am una, cel puţin cred că mai am . Dar s-ar putea să iau în considerare oferta ta, dacă voi primi în schimb un loc unde să stau cîteva zile. Îţi place trupul meu, iar al tău este formidabil. Aşa că haide s-o facem.

– S-o facem? Domnule Bailey, oferta mea nu include şi folosirea patului!

Şi ce dacă ea era ca o prăjitură cu frişcă? O femeie cu un corp ca al lui Hannah putea să scape numai printr-un noroc. Va merge mai de-

parte. Va fi calm şi răbdător.

– În regulă, unde îți ții învelitoarele?

– Învelitoarele? Ea derulă rapid conversația în minte şi începu să rîdă.

– Hannah, am avut cîteva conversații ciudate, dar asta cred că este cea mai stranie. Spune-mi clar ce vrei să fac şi unde anume?

– Oh, eu nu te vreau. Adică, vreau să spun că nu te vreau pe tine personal. Vreau pur şi simplu trupul tău. Deci, caut un manechin pentru coperta următorului volum din colecția *Fantasy Romance.*

– Un manechin? Vrei ca eu să fiu un manechin?

– Da. Nu-ți va lua decît cîteva ore şi ai putea deveni celebru.

Celebrul reporter investigator devine fotomodel pentru romane de dragoste. Era exact ce-i lipsea, să apară pe coperta unei reviste sexy, cînd de fapt încerca să rămînă neobservat.

Dan trase un scaun şi se aşeză. Gîndul îl făcu să simtă cum țesătura de dril îşi pierde apretul.

– Ia-o de la început, îngerule, iartă-mă, Hannah. Ai venit la închisoare ca să iei un tip care

urma să devină model pentru coperta unei reviste?

– Pentru coperta unei cărți. Tulburată, Hannah așează castronul cu salată pe bufet și luă farfurii din dulap. În timp ce vorbea, luă niște lăptuci și o cutie de uscătele.

– Eu sînt Hannah Clendening, editor-șef al romanelor *Fantasy Romance*. Caut un bărbat care să ilustreze coperta lunii ianuarie. Razor Cody, eroul cărții, tocmai a fost declarat nevinovat de crima pentru care fusese întemnițat. Acum el caută să se răzbune. Iar obiectul răzbunării lui este domnișoara Rachel Kimbel. Eu pe Razor îl caut.

– Bărbatul tatuat, cu cea mai provocatoare respirație și cei mai puternici mușchi de pe pămînt. Știu.

– Exact.

– Ai omis „splendid".

– Asta a fost completarea lui Daisy.

– Iar Daisy este?

– Asistenta mea editorială. Iar Dan este?

– Dan Bailey este un idiot excitat și de asemenea corespondent de presă.

– Dan Bailey, oh!

– M-am gîndit că s-ar putea totuşi să-ți aduci aminte. Dan Bailey, reporterul care a dezvăluit povestea şefului uneia din agențiile noastre naționale, mituit cu un milion de dolari de către un comerciant de arme din Hong Kong.

– Exact. Eşti omul care îşi asumă toate riscurile. Probabil că duci o viață palpitantă.

Dan ar fi putut să-i spună că nu mai fusese palpitantă cam demult. Pentru fiecare rău pe care îl demasca, existau sute care nu puteau fi date în vileag. Iar uneori oameni nevinovați sufereau de pe urma articolelor lui. Erau atît de multe lucruri pe care ar fi vrut să le rezolve. Poate că articolul la care lucra acum va fi un început.

– Îmi pare rău. Nu te-am recunoscut.

Hannah îl cunoştea după reputația lui. Toată lumea din domeniul editorial îl cunoştea. Băiatul rău al ziaristicii, bărbatul care căuta să-şi cîştige prietenia agenților de bursă influenți şi a elitei avute şi căruia îi plăcea stilul de viață al acestora.

– Presupun că nu vrei să-mi spui ce căutai în închisoare.

– Exact. Nu vreau.

– Acum înțeleg de ce erai nerăbdător să dispari. Unul din acei reporteri te-a recunoscut.

– Corect, îngerule. Acum curiozitatea lui este stîrnită, iar tu eşti implicată.

Hannah simți un nod în gît. Cel puțin bine că nu spusese şi despre ea că era stîrnită, deşi nu ar fi greşit prea mult. Daisy avea dreptate, un bărbat adevărat o tulbura în cu totul alt mod decît eroii cărților ei.

Hannah umplu paharele cu ceai cu gheață şi puse ceainicul pe bufet.

– Ai fost chiar întemnițat acolo, nu-i aşa?

– Nu cred că este nevoie să cunoşti mai mult decît ştii.

– Cum intenționai să ajungi în oraş? Pe jos?

– Nu, Pete, prietenul meu, ar fi trebuit să mă aştepte mîine. Ei însă m-au eliberat astăzi. I-am lăsat un mesaj pe robotul lui, dar se pare că nu l-a primit. Pot să folosesc telefonul tău?

– Sigur, este pe birou. Ea făcu un gest cu mîna, arătînd spre colțul unde se găsea biroul, dacă reuşea să se strecoare printre vrafurile de manuscrise care ocupau spațiul rămas liber din jurul calculatorului. Îl privi cum traversa camera şi scăpă un oftat plin de regret. Nu era un crimi-

nal cu toporul, dar nici sigură nu era că el va consimți să devină modelul unei coperți.

Pentru o clipă, îi păru rău că îi corectase impresia că ea i-ar dori trupul. Hannah întotdeauna se condusese doar după instinct, iar acum acesta îi spunea că pierduse una din cele mai mari ocazii din viața ei: o probă personală cu Dan Bailey, cel mai fierbinte amant de la chiriaşul lui Lady Chatterley încoace.

Ea luă două farfurii pe care le aşeză pe o tavă. Puse pe ele lăptuci, luă apoi o porție mare de salată şi o puse deasupra, ascultînd în acelaşi timp conversația care se purta.

– Pete, unde naiba ai fost?

Oaspetele ei neaşteptat ținea receptorul cu bărbia în timp ce cu mîinile îşi încheia cămaşa. Fără să ştie că era privit, el îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi-şi aranjă cămaşa înăuntru, căznindu-se să întindă materialul mototolit. Hannah înghiți în sec. Simțea din nou senzația pe care picioarele păroase ale păianjenului i-ar fi produs-o pe piele.

– Şi nu ai primit mesajul meu prin care îți spuneam că voi fi eliberat mai devreme? Nu, nu este nevoie să vii după mine. M-a luat altcineva.

În timp ce vorbea, începuse să-i studieze absent calculatorul, deschizîndu-l. Nu, Wes Varden era acolo. Nu, nu cred, dar mă tem că m-a identificat. Cred că am să mă ascund vreo cîteva zile. Ai să mă acoperi, da?

Hannah mai puse pe tavă şi două şervețele, luă uscățelele şi se îndreptă spre uşile glisante care dădeau pe terasă.

– Masa este gata, Dan. Să aduci ceaiul pentru că vom mînca aici.

Dan încuviință din cap şi continuă să vorbească.

– La drept vorbind, da. Sînt cu o femeie.

Hannah nu mai auzi restul conversației. Deja trăsese cu urechea fără ruşine şi brusc nu voia să asculte mai mult.

Cîteva minute mai tîrziu, Dan o urmă afară, expresia lui reflectînd impresia pe care i-o făcuse portul. Țărmul avea forma unei semilune şi adăpostea docurile pentru bac, motelul şi cîteva firme, unele din ele datînd de pe vremea bunicului ei, cînd locuitorii erau pescari şi constructori de nave.

Priveliştea avea o frumusețe de talia celor aflate pe vederi – apa albastră, bărci de pescuit

de toate felurile, iahturi şi un cer splendid.

O briză puternică de primăvară înălța valuri înspumate, care se ondulau, sclipeau şi se izbeau de peretele de stînci care susținea docurile.

– Este un loc desăvîrşit, îngerule.

– Ascultă, domnule Bailey...

– Dan. Cred că putem să renunțăm la formalisme, nu-i aşa?

– Ascultă, Dan, să lămurim un lucru. Eu nu sînt înger, nici al dumitale, nici al altcuiva.

– Bine. Îmi place ca femeile mele să fie şocante.

– Eu nu sînt femeia dumitale. Şi nici şocantă nu era, dar nu se putea spune că nu era ispititoare.

– Unu şi cu unu fac doi. Dacă eu sînt bărbatul tău, atunci tu eşti femeia mea.

– Dacă vei deveni eroul meu din ianuarie, îmi vei spune „domnişoara Clendening".

– Nu cred că voi putea să lucrez într-o astfel de atmosferă.

– Ei bine, poate că vei putea să-mi spui Hannah.

– O.K., atunci Hannah începînd de acum.

Spune-mi despre acest proces de aroma-specifică-fiecărei-luni. Unde îi găseşti însă pe ceilalți eroi? Şi cîți sînt?

– Stai jos , Dan. Tu vei fi al doisprezecelea. Ceilalți vin din partea unor agenții, prieteni, de pe stradă. Unul a fost un jucător profesionist de baseball.

– Îi alegi după meserii sau strict după înfățişare?

Poate că asta nu era o idee rea. Dan întotdeauna căuta subiecte deosebite. Într-o lună se putea ocupa de o crimă, în următoarea de un subiect politic, iar apoi de ceva care să emoționeze inimile cititorilor, cum ar fi adopțiunile de copii din România!

Ridicîndu-şi furculița să mănînce, Dan Bailey schiță liniile pentru un posibil articol despre femei frumoase care îşi alegeau bărbații după calendar, lunar. Nu văduve îndoliate care deveneau victime ale unor bărbați nebănuiți, ci blonde ispititoare. Cercetările pentru un astfel de articol erau de partea lui. Iar Hannah Clendening era ținta perfectă. Gîndul acesta îi încolți în minte.

– Procesul de selecție variază de la carte la carte.

Hannah aşteptă pînă ce el începu să mănînce, apoi se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

– Scuză-mă un moment, te rog. Ar fi mai bine să o sun pe Daisy, pentru că este în stare să vină cu taxiul pînă aici. Iar bugetul nostru nu ne permite chiar atît.

Dan o urmări cu privirea cum formează numărul apăsînd pe butoanele telefonului. Vorbi, apoi aşteptă destul de mult, după care vorbi din nou. După ce închise, ea se uită prin uşile de sticlă şi-i surprinse privirea. Expresia de vinovăție apărută brusc pe chipul ei îi confirmă că nu Daisy fusese cea cu care vorbise.

În timp ce se întorcea la masă, Dan îşi dădu seama că ea se certa în gînd cu ea însăşi.

– A garantat pentru mine?

– Cine?

– Căpitanul de poliție. Nu pe el l-ai sunat?

– Da. Căpitanul Joe va lua legătura cu judecătorul care te-a condamnat.

Dan mesteca gînditor, căutînd să găsească un loc unde să-şi fixeze privirea, altul decît picioarele ei. Încercă pe părul ei. Fără nici un rezultat. Era mătăsos, iar prin mişcarea lui pă-

rea să-i accentueze cuvintele. Nici ochii nu erau o idee prea bună. Erau albaştri, atît de intenşi, încît dădeau senzația că folosea lentile de contact.

Căută un defect la femeia care stătea vizavi de el, căută şi în final îl găsi. Avea degete lungi şi subțiri, încoronate de unghii frumoase, înfricoşătoare, roşii. Toate erau la fel, cu excepția uneia. Unghia de la degetul mare drept era acoperită de un bandaj.

Un defect, o vulnerabilitate! Ar fi vrut brusc să strige, dar îşi stăpîni reacția, imaginîndu-şi acel deget între buzele ei pline, seducătoare, care cereau să fie sărutate pînă ar fi devenit roşii.

Răspunzînd parcă închipuirii lui, ea îşi băgă în gură partea laterală a degetului şi începu să muşte absentă pielița acestuia.

– Deci? Unde ne va conduce asta? întrebă el, tonul din vocea lui indicînd în mod clar că se referea la slujbă, deşi nu era ceea ce de fapt voia să afle.

– Uite, Dan, lasă-mă să-mi aşez cărțile pe masă.

– Ascult.

Ea ridică paharul cu ceai cu gheață şi luă o înghițitură lungă.

– Am crezut că, în sfîrşit, am găsit bărbatul potrivit pentru coperta cărții. Deja ți-am explicat că nu mai pot să-l aştept pe Terry. Pur şi simplu va trebui să consider că nu eşti un tip deloc rău. Executarea fotografiilor este programată pentru mîine, deoarece atunci este singura zi liberă a fotografului meu. Va trebui să fii modelul meu.

Dan nu avea intenția să fie manechinul nimănui. Reputația lui profesională va avea de suferit cînd asociatul lui va afla că a pozat pentru coperta unui roman de dragoste. Dar nu putea să reziste disperării din vocea ei, atunci cînd îi explică situația. Poate se va gîndi la un alt răspuns.

– Ce face de fapt un model de copertă?

– Aceasta era înțelegere pe care am avut-o cu Terry. Vei fi fotografiat în diferite ipostaze, singur. După aceea voi introduce o manechină şi vom repeta iarăşi procesul pentru scena cuceritoare. Odată ce vor fi gata fotografiile-test, le voi selecta pe cele după care se vor întocmi desenele.

– Scena cuceritoare?

– Da, cînd eroul îmbrățişează eroina. Scriitorii le urăsc, dar cititorii nu. Noi am încercat să facem prezentările puțin altfel. Coperta din față înfățişează numai eroul, iar cea din spate, îmbrățişarea.

– Şi apoi ce urmează?

– Vei rămîne aici pînă vor fi developate negativele şi voi fi sigură că fotografiile sînt bune. Apoi vei fi liber să pleci. Artiştii plastici vor picta imaginea după fotografie.

– Şi desenul va arăta la fel ca mine?

– Sper din tot sufletul.

– Atunci va trebui să refuz.

– De ce? Ştiu că totul îți sună ciudat. Îți promit că nu va fi greu.

Dan ar fi putut să se contrazică. De cînd o zărise pe Hannah Clendening, trupul lui se simțise de parcă ar fi fost implantat într-un vulcan noroios, temperatura oscilînd de la cald la fierbinte.

„Respiră repede, îşi spuse el. Animalele gîfîie cînd sînt supraexcitate, pentru a se răcori." Drace, şi el era practic excitat acum, de aceea îi era atît de cald.

– Nu pozatul este problema. Probabil aş pu-

tea să trec peste asta, toate lucrurile fiind la fel, dar nu vreau ca fotografia mea să fie răspîndită pe toate rafturile. Trebuie să-mi protejez imaginea de profesionist. N-aş vrea deloc ca lumea să creadă că investighez poveşti de dragoste.

– Şi tu crezi că, apărînd pe coperta cărţii mele, îţi vei strica reputaţia? Eu nu cred. Cel puţin, poveştile mele sînt înălţătoare.

– Înălţătoare este cuvîntul-cheie aici. Am fost închis trei luni. Nu cred că asta ar fi mişcarea cea mai inteligentă, îngerule.

Hannah încercă să nu rîdă. Se luptă din răsputeri să-şi stăpînească zîmbetul care îi mustăcea la colţurile gurii, dar pur şi simplu nu reuşi să-şi controleze mintea şi să nu-şi imagineze cele spuse.

– Dan Bailey lucrînd sub acoperire? O misiune înălţătoare? Ei bine, da, experienţa în acoperiri este binevenită, reuşi ea să rostească glumind. Şi de asemenea şi înălţătoare, în special pentru această slujbă.

– Hannah! începu el.

Apoi izbucni în rîs. Acest lucru îl surprinse pînă şi pe el. Uneori clar şi plăcut, alteori un chicotit sec şi cinic şi de multe ori un hohot

dispreţuitor era modul în care se putea caracteriza rîsul lui. Dar un hohot adevărat, care să pornească dintr-un murmur firav şi care să capete proporţii pe măsură ce înţelegea jocul de cuvinte era ceva rar.

– Nu asta am vrut să spun, zise el într-un sfîrşit.

– Ştiu. A fost groaznic din partea mea să rîd. Adevărul este că sînt disperată. Nu există ceva ce ţi-aş putea oferi ca să te facă să te răzgîndeşti? Banii nu sînt prea mulţi, dar sînt suficienţi pentru timpul pierdut. Şi nu ar fi prima dată cînd te-ai afla pe coperta unei cărţi.

– Nu este vorba de bani. Ci de expunere şi de timp. Şi eu am un termen final. Şi va trebui să găsesc un loc unde să mă pot aşeza şi să scriu acest articol cît îl am proaspăt în minte şi mai pot face uz de sursele mele.

– Ai nevoie de un loc unde să scrii? În regulă, vei avea unul. Acolo este calculatorul. Am o imprimantă, un modem şi un fax. Ce altceva îţi mai trebuie?

– Linişte şi nici un fel de sustrageri. Ştii, Hannah, nu există posibilitatea ca tu şi cu mine să putem lucra în aceeaşi casă fără să nu ne dis-

tragem unul altuia atenția.

– Dan, este puțin probabil ca lumea să ştie că modelul de pe copertă este Dan Bailey, numai dacă bineînțeles nu le spui. Numele tău nu va apărea pe carte. Autorii noştri întotdeauna trimit fotografii ale unor oameni celebri pentru a fi folosite pe coperțile cărților lor. N-o să-ți vină să crezi de cîte ori l-am folosit pe John F. Kennedy Jr. Ce zici de asta?

Dan termină de mîncat şi puse cuțitul şi furculița pe mijlocul farfuriei. El îşi privi ceasul şi se ridică de la masă.

– Nu ştiu. Poate. Ai un televizor?

– Da, în dormitor. La etaj. De ce?

– În dormitor? Era uşor de priceput. Cu cît încerca mai mult să-şi concentreze atenția la muncă, cu atît era mai evident că trebuia să părăsească Port Jefferson pentru a-şi putea termina treaba.

– Da. De obicei ajung acasă tîrziu. Nu prea apuc să mă uit la televizor decît dacă sînt în pat. Hai să ți-l arăt.

– Nu te deranja. Îl găsesc eu.

O lăsă curățînd masa, dar, în timp ce strîngea, ea îl urmări cu privirea cum urcă scările.

Camera în care se afla televizorul avea un pat mare de stejar, cu tăblia de la cap şi rama de la bază masive. Existau şi uşi de sticlă care se deschideau într-un balcon. În faţa uşilor se afla un telescop antic din alamă montat pe timona unui căpitan. Încăperea era deosebit de curată şi aproape austeră prin simplitate.

Nu existau scaune, ci doar un pervaz mare care nu oferea un loc confortabil de privit la televizor. Se aşeză pe pat, luă în mînă telecomanda şi deschise televizorul pe unul din cele mai profesionale programe de ştiri.

Urmări cîteva minute emisiunea, aşteptînd reportajul pe care îl voia – Il Don părăsind închisoarea, în compania subordonaţilor şi avocaţilor lui. Şi iată, acolo era şi el, depărtîndu-se din faţa camerei de luat vederi.

Tocmai cînd Wes Varden îl striga, filmul se încheie, iar obiectivul camerei se fixă din nou pe crainic.

La naiba! Dintre toţi oamenii pe care ar fi putut să-i întîlnească la ieşirea din închisoare, trebuia să dea peste Wes. Şi ştia că Wes era un reporter prea bun ca să uite ceea ce văzuse. Revista *Celebrity* era în căutare de vîlvă, iar

ieşirea lui Dan din închisoare putea să devină un subiect mai senzațional decît Il Don, mai ales că era implicată şi o frumoasă blondă. Wes scria murdar şi putea să inventeze ceva, chiar şi atunci cînd de fapt nu exista nimic. Pînă mîine Wes va afla cine era Hannah şi unde locuia.

Dan se îndreptă spre fereastră. De ambele părți erau rafturi pline cu volume colorate: colecția *Fantasy Romance*. Avea dreptate în legătură cu bărbații de pe coperți. Erau diferiți, interesanți şi foarte masculini, fără să fie aduşi de pe plaja Malibu. Iar femeile erau la fel de tulburătoare.

O văzu pe Hannah pe terasa de jos. Briza oceanului îi răvăşea părul şi îi lipea bluza de mătase de sînii plini. După ce închise televizorul, coborî scările şi rămase în pragul uşii, de unde o privi vreme îndelungată. Ştia că acesta era ultimul loc în care ar fi trebuit să fie. Chiar dacă ea ar fi stat sus, iar el ar fi lucrat la birou, ea tot l-ar fi distras. Drace, ea va continua să-l distragă chiar dacă el se va muta în oraş.

– Ai aflat ce voiai să ştii? întrebă Hannah.

– Poate. Unde este înregistrată maşina ta?

– De ce?

– Wes Varden este reporter la cea mai scandaloasă gazetă. Dacă se află pe urmele mele, trebuie să fac planuri.

– De ce ar fi Wes Varden pe urmele tale?

– Pentru că nu i-ar face plăcere mai mare decît să mă discrediteze şi să-mi fure reportajul. La un moment dat era la revista *World Today.* A pierdut un post pe care spera totuşi să-l obţină şi crede că eu am fost responsabil de asta.

– Maşina este închiriată de firma mea, răspunse Hannah, aducîndu-l pe Dan înapoi în prezent. Are o tăbliţă cu numărul de înmatriculare al oraşului, iar numele meu nu figurează pe ea.

– Ei bine, asta îl va întîrzia, dar nu îl va opri.

– Ce importanţă are? întrebă ea curioasă. Odată ce vei scrie articolul, toată lumea va şti.

– Da, spuse el, dar între timp Wes este pe cale de a apărea cu un articol senzaţional despre noi.

Capitolul 3

Hannah zări sosind maşina poliției şi ieşi în fața uşii ca să-l întîmpine pe căpitan.

– Intră, Joe. Nu trebuia să vii pînă aici.

– Ştiu. Nu sînt în misiune oficială, dar nu am putut să ies din tură fără să trec pe la centru. Te simți bine, Hannah? Joe traversă agale camera, pipăi spătarul canapelei, colțul biroului, de parcă ar fi intenționat să-i facă o ofertă pentru ele.

– Sînt bine. Tocmai l-am convins pe domnul Bailey că reputația lui nu va avea de suferit dacă va fi model pentru coperta cărții mele.

Joe se încruntă.

– Nu cred că asta îi va afecta reputația, dar nu sînt sigur de a ta. Judecătorul a garantat

pentru el, dar eu parcă tot nu aş avea încredere. Unde este?

– Chiar aici, răspunse Dan, intrînd de pe terasă prin uşile larg deschise. Stai liniştit, şefule. Reputaţia mea nu face o para chioară. Dar bănuiesc că deja ai auzit asta, nu-i aşa?

– Las-o mai moale, băiete. Ce te-a ofensat atît de tare?

Dan ştia că pînă acum Joe Dunn se convinsese că el era cine spusese că era. Şi nu putea să-l învinovăţească pe Joe pentru că era preocupat de Hannah. Era genul de femeie care atrăgea bărbaţii şi buclucul fără să vrea.

– Am petrecut trei luni în închisoare, căpitane. Vinovat sau nu, enervează atunci cînd cineva devine bănuitor.

– Aşa se întîmplă cînd lucrezi cu elemente criminale. Dar nu te îngrijora. Aici te afli în mîini bune. Am vrut numai să mă asigur că ai înţeles corect intenţiile lui Hannah.

Dan începu să rîdă sec.

– Să înţeleg corect? Sînt cules de pe drum de o fată frumoasă care rîvneşte trupul meu şi crede că sînt un oarecare Razor. După care îmi spune că a întocmit un contract pe care trebuie

să-l onorez. Cum aş fi putut să nu înțeleg corect?

Hannah îl înțelegea pe Dan. Dar nu îndrăzni să cedeze impulsului ei de a rîde. Era timpul să se comporte ca un editor. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se scuze.

– Îmi pare foarte rău, Dan. Imi dau seama că s-ar putea să fii dezorientat din cauza celor întîmplate. Eu într-adevăr mă străduiesc să-mi fac eroii umani, dar Razor este un proscris imaginar. Tu eşti ceva adevărat. Îți promit că numai trupul tău vreau să-l folosesc, identitatea îți va rămîne confidențială.

Dan îşi ridică o sprînceană şi aruncă spre căpitanul de poliție o privire nepăsătoare.

– Ce să mai spun, căpitane, am să-mi odihnesc figura.

În acea clipă, ajunse Daisy. Deschise uşa şi intră şchiopătînd, intuind zarva căreia prezența ei avea să-i pună capăt.

– Ce cauți aici, Daisy? întrebă Hannah. Ar fi trebuit să rămîi acasă să-ți odihneşti glezna.

– Şi să pierd întîlnirea cu Razor Cody în carne şi oase? Nu în viața asta. Unde este? întrebă Daisy, tîrîndu-se pe lîngă Joe şi oprin-

du-se brusc în fața lui Dan Bailey. Ea înclină din cap apreciativ. Trebuie să mă plec în fața ta, Hannah, de data aceasta chiar te-ai autodepăşit. Este perfect. Ce vei face în privința lui Rachel?

– M-am gîndit să-i pun o perucă blondă modelului care a pozat pentru Stacy, eroina cărții din luna trecută.

– Nu merge, Hannah. Este scundă. Dan este Heathcliff în mlaştină, întunecat, deprimat. Trebuie să aşezi lîngă el o blondă înaltă, mlădioasă. Lumină şi Întuneric. Pasiune şi Inocență. Foc şi Gheață.

Chipul lui Joe avea aproape aceeaşi expresie încurcată ca a lui Dan.

– Este prea tîrziu pentru asta, Daisy. Ea a fost deja angajată. Nu uita că este weekend. Executarea fotografiilor a fost programată pentru mîine.

Daisy continuă să-l studieze pe Dan.

– Ceva e-n neregulă? rosti el tărăgănat, în cele din urmă.

– Absolut nimic, dragule. Nu văd nimic ce aş putea să schimb, decît poate vîrsta ta. Ba nu. Dacă ar fi să aleg cu grijă, aş lăsa-o pe a ta în

pace şi aş schimba-o pe a mea. Ce părere ai despre femeile mai în vîrstă?

– Depinde de femeie. Pot să mă las cucerit.

– Ah, ai şi simţul umorului. Dar tatuaj?

Dan începu să-şi descheie cămaşa.

– Vrei să-l vezi şi tu?

– Nu, este în regulă. Daisy se aşează pe unul din scaunele de la bar şi-şi sprijini glezna de unul alăturat. Hannah, este de-a dreptul Razor. Stacy este prea scundă. Cred că ne trebuie o eroină înaltă. Aşează-te lîngă el.

– Daisy, nu te prosti.

– Nu mă prostesc. Cred că îţi dai seama la ce mă gîndesc.

Daisy se ridică şi sărind într-un picior îl întoarse pe Dan spre oglinda de deasupra căminului. Îi făcu apoi un semn lui Hannah să se aşeze lîngă el.

– Daisy, stai jos! spuse Hannah exasperată.

– Vino aici şi am să stau.

Hannah ridică palmele într-un gest de resemnare şi păşi spre oglindă. Daisy, pe cît era de loială, pe atît era de încăpăţînată. Tot restul personalului o suporta cu dragoste.

– Nu, o direcţionă Daisy, aşază-te în faţă.

Dan, pune-ți brațele în jurul taliei ei.

Dan înclină supus capul şi urmă instrucțiunile lui Daisy.

– Nu este nevoie, Daisy, protestă Hannah, păşind în față. Era obişnuită cu Daisy, dar ştia că unii o găseau puțin sîcîitoare. Hannah îşi întoarse capul pentru a se scuza față de Dan pentru comportamentul autoritar al asistentei ei.

Brațele lui Dan se strînseră în jurul lui ei în clipa în care privirile lor se întîlniră. Hannah ar fi putut să-şi păstreze echilibrul, dacă ei nu s-ar fi atins. Camera părea să se învîrtească, iar lumina se rotea în jurul lor ca un carusel scăldat de culori mişcătoare şi scliplitoare. Buzele lui Hannah se despărțiră. Încercînd să vorbească, pulsul ei începu să vibreze puternic. Ar fi vrut să spună ceva, dar cuvintele i se poticniră în gît.

Nici lui Dan nu-i era mai bine. Se lăsase prins de fantezia femeii. Avea totuşi o datorie față de ea. Fusese destul de bună că-l scosese din zona închisorii şi-i permisese să se folosească de calculatorul ei pentru a-şi scrie reportajul. Şi în plus era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse în ultima vreme, dar această bruscă înflăcărare care apăruse la atingerea lor

era ceva ce nu luase în calcul. Apărarea lui era la pămînt, trupul îi era pregătit pentru un răspuns care amenința să explodeze. Acum el o ținea de parcă ar fi fost singurele persoane din cameră.

– Oooh! Am ştiut! chicoti Daisy, jubilînd. Mai bine te-ai da în spate, Joe, pentru că ne aflăm în pericolul de a dispărea încet.

– Aşa se pare, aprobă Joe, atenția lui fiind atrasă mai mult de Daisy decît de Hannah.

Daisy bătu din palme.

– Este tulburător! Ah, Basil St.John, bărbatul misterios, fără mască, şi Brenda cu stele în ochi.

Joe clătină din cap neîncrezător.

– Îți dezvălui vîrsta, Daisy. Numai noi, bătrînii, ştim despre Brenda Starr şi bărbatul ei misterios. Nici măcar nu cred că filmul acela a trecut dincolo de Brooklyn.

– Nu te lua de Brooklyn, căpitane. Eu sînt din Brooklyn şi ştiu să apreciez un lucru bun atunci cînd îl găsesc.

Mențiunea lui Daisy referitoare la stelele din ochii ei destrămă vraja pentru Hannah. Ea înghiți în gol şi-şi concentră atenția din nou la

oglindă. Daisy avea dreptate în legătură cu comparația. Dan Bailey era mai şocant decît orice bărbat misterios. Şi existau stele în ochii ei.

– Ai dreptate, zise ea, cu vocea tremurînd uşor. Modelul lui Stacy nu este potrivit. O să sun să-mi găsească o blondă înaltă.

Dan, aflat încă sub influența momentului, îşi strînse încleştarea. Cuvintele lui îl surprinseră pînă şi pe el.

– Deja avem una – pe tine.

– Pe mine? Eu nu sînt manechin.

– Şi eu sînt?

– Dar tu... a-adică este cu totul altceva. Ce va crede personalul meu? Eu trebuie să lucrez cu aceşti oameni.

Părea copleşită de panică. Ce naiba? Dan se gîndi că în trecut, pentru a putea obține informații pentru subiectele lui, făcuse altele mult mai rele. Ea îi promisese că nimeni nu va afla numele lui, iar el îi datora ceva pentru că îl salvase. În plus, exista ceva tulburător în acei ochi strălucitori, care îl priveau fix în oglindă.

– Singura modalitate în care am să fac acest lucru, Hannah, este ca tu să te afli lîngă mine.

Am să pozez pentru coperta cărții tale, iar apoi am să rămîn aici să-mi scriu articolul. Acestea sînt condițiile mele. Dacă vrei – bine, dacă nu – iarăşi bine.

Pete va face mare tămbălău şi îl va condamna pentru că luase o decizie total irațională bazată numai pe un sentimentalism demodat... Deşi era de acord, Dan auzea o voce lăuntrică care îl îndemna să iasă din viața lui Hannah cît mai putea încă.

Dacă Wes îi găsea, erau pierduți.

Resemnarea se citea pe fața lui, resemnare şi îngrijorare. Hannah le observase şi le înțelesese, căci se potriveau gîndurilor ei. Bărbatul era un libertin, un nonconformist, căci altfel precis nu ar fi acceptat. Ea fusese la fel de nechibzuită, deoarece ştia că nu va refuza. Dacă ochii erau într-adevăr ferestrele sufletului, atunci era pierdută, deoarece ai ei trimiteau semnale ori de cîte ori ea aproba din cap.

Daisy o fi avînd înțelepciune maternă şi sinceritate prostească, dar se înşelase în privința unui lucru. Hannah nu era atît de cucerită de eroii ei imaginari, încît să nu-şi dea seama cînd se afla în fața unui bărbat adevărat.

Iar Dan ştia că ea era conştientă de acest fapt.

Şi el înclină din cap.

Joe plecă după ce purtă în şoaptă o conversaţie cu Hannah referitoare la ce era înţelept să facă şi după ce îl avertiză pe Dan că va fi urmărit. Hannah promise că va fi atentă. Îi oferi lui Daisy camera ei din copilărie, lui Dan dormitorul principal, iar pentru ea îşi rezervă canapeaua.

– Nici vorbă, se opuse Dan. Eu voi ocupa canapeaua.

– Iar picioarele îţi vor atîrna peste margine, argumentă ea. Te- am forţat prin vicleşug să lucrezi pentru mine, cel puţin lasă-mă să-ţi ofer un pat confortabil. În definitiv, bănuiesc că saltelele din închisoare nu sînt cine ştie ce.

– Am dormit şi pe mai rele.

Stăteau în holul de la etaj, despărţiţi de numai cîţiva centimetri.

Hannah începu să se mişte în jurul lui Dan. În acelaşi moment, Dan se depărtă. Se atinseră şi-şi evitară privirile. Dar răul fusese făcut. Dorinţa apăru între ei ca un cîmp magnetic.

– Vreau să te simţi cît mai confortabil, spuse

ea încet. Încordarea ți se vede pe față.

– Ascultă, Hannah, singura modalitate prin care am să scap de încordare va fi să împărțim același pat, dar nu cred că acest lucru se va întîmpla cu o doamnă de companie.

– Nu, nu cred. Adică... acesta este un aranjament profesional, nimic mai mult. Abia dacă știu cîteva lucruri despre tine. O legătură personală nu ar fi un lucru prea inteligent.

– Ai dreptate, îi întrerupse vocea lui Daisy. Cred că ne trebuie pe copertă expresia lui Razor „de dinainte", nu cea „de după". Eu sînt gata de masă. Voi?

Cina era ultimul lucru pentru care Dan era gata, dar bine cel puțin că era un act fizic asupra căruia se putea concentra. El se întoarse și începu să coboare scările, tulburat încă de expresia „de după" pe care Daisy o menționase.

Daisy îl urmă pe Dan și, pînă să se dezmeticească, acesta se pomeni răzînd brînză pentru pizza, în timp ce ea, stînd pe scaun, pregătea coca și sporovăia neîncetat despre Hannah.

– Hannah este inima companiei. A venit cu ideea colecției *Fantasy Romance* și a angajat întreaga echipă.

– Sînt surprins că două volume pe lună sînt o afacere destul de profitabilă ca să intereseze un editor.

– Nu ar fi, numai că, pe lîngă compania de publicații literare din care facem şi noi parte, proprietarul mai deține cîteva ziare şi un post de televiziune, şi astfel se investesc practic banii inițiali. Nu spera să ne afirmăm în mai puțin de doi ani. Noi însă aproape am reuşit şi asta din cauza lui Hannah.

– Nu, din cauza lui C.C., spuse Hannah şi aşezîndu-se pe un scaun din fața bufetului îşi privi partenera frămîntînd aluatul. El este gata să fixeze profituri rezonabile în loc să facă din control un punct esențial. Eu nu-i aprob stilul de viață, dar, din punct de vedere profesional, îl respect.

Dan simți brusc o durere neaşteptată de invidie cauzată de legătura care exista între Hannah şi editorul ei. Nu îşi imagina că era posibil ca el să aibă o legătură cu o sclavă a muncii aşa cum era Hannah. Văzuse destule femei carieriste în trecut. Nu avea nimic împotriva lor. Cel puțin el nu se considera misogin. Dar era prea încăpățînat, prea puternic, ca să aibă de-a

face cu astfel de femei în viața personală. Îi plăceau femeile mai maleabile. Ei bine, poate era puțin misogin. Începu să radă din nou cu mai multă forță, trecînd pe răzătoare ultima bucățică de brînză.

– La naiba!

– Ce s-a întîmplat? se grăbi Hannah spre el, observîndu-i mîna julită.

– Mi-am rănit... degetul, spuse Dan încet, fixîndu-şi cu greu privirea pe Hannah.

– Nu-l atinge! rosti răspicat Daisy. Nu vreau ca brînza să se topească înainte de a fi în cuptor. Adu un bandaj, Hannah. Daisy o îndrumă pe scări, după care se întoarse şi examină degetul lui Dan.

– Este o nimica toată, protestă Dan şi, înfăşurîndu-şi degetul într-un şervețel, părăsi brusc bucătăria înăbuşitoare şi ieşi pe terasă.

– Ai dreptate, zise Daisy cu glas ridicat, vorbind singură în timp ce îşi concentra toată atenția la aluatul ei. Suge-l. Astfel întotdeauna te simți bine. Cel puțin aşa spune Hannah.

Gîtul lui Dan se încordă. Limba i se înnodă. Avea viziuni că gusta cu totul altceva, ceva plăcut şi feminin. Ținea încă şervețelul în jurul de-

getului. Niciodată nu-şi supsese degetul în copilărie. Dar văzuse degetul lui Hannah. O văzuse iritîndu-şi-l cu buzele. Poate că el... La naiba! El era cel răscolit.

Pizza lui Daisy era bună. Cel puțin aşa consideră Hannah. După ce îşi termină porția ei, nici măcar nu-şi mai aminti ce anume avusese deasupra.

Daisy continua să vorbească. Dan devenise tăcut şi o privea pe Hannah cu o ardoare care, în loc să se diminueze, creştea tot mai mult.

– De cît timp lucrezi în domeniul editurilor? o întrebă el în cele din urmă pe Hannah.

– De şase ani. Dar tu?

– De zece, dacă pun la socoteală timpul din anii de liceu cînd am fost curier. Cum ai început?

– Într-o zi am absolvit literatura şi artele frumoase la *Yale* şi în următoarea am plecat direct la New York. Pînă mi-am găsit o slujbă de asistentă editorială la o editură care publica romane de dragoste, am terminat toți banii pe care i-am moştenit de la bunicul meu pentru a mă întreține timp de doi ani.

– Dar aceasta a falimentat, interveni Daisy.

A fost unul dintre cazurile nefericite din cadrul acelor trusturi care au înghițit aproape toate editurile mici. Cărți extraordinare, dar compania centrală le-a închis.

– Da, aşa s-a întîmplat, recunoscu Hannah, trei luni după ce eu am fost numită editor plin.

– La fel ca în cazul meu. Prima mea slujbă a fost corespondent de presă al ziarului *Atlanta Times* în cadrul primăriei. Cînd acesta a falimentat, m-am mutat la *Associated Press*.

– Cel puțin nu ai închis-o şi pe aceasta. După prima mea slujbă am fost angajată de o editură renumită. Dar şi aceasta a dat faliment. Începusem să mă simt ca o piază rea. Tu ştii ce vrei, dar nu găseşti pe cineva care să creadă în tine atît cît să-şi asume riscurile.

Cineva care să creadă în tine! Dan ştia precis ce însemna asta. În clipa în care îşi începuse cariera de jurnalist, tatăl lui îi trîntise uşa, care şi aşa era pe jumătate închisă, în nas.

Toți cei din familia Bailey erau avocați, judecători, politicieni, iar inamicii lor cei mai de temut erau reporterii. Alăturîndu-se opoziției, Dan sărise în altă barcă, iar barca lui navigase cît de departe putuse.

Păstrase o vreme legătura cu mama lui, dar telefoanele lui păreau să dea naştere la noi confruntări, aşa că în ultimii ani acestea deveniseră tot mai rare.

– Şi cum ai ajuns la *Fantasy*? întrebă el.

– Îl cunosc pe C.C.Lowen de o viaţă. Cînd cea de-a doua companie a falimentat, el a riscat şi a adăugat imperiului lui literar o linie de plachete de poveşti de dragoste.

– Ai spus că deţine un ziar? nu-mi este cunoscut numele.

– Este un partener discret. Unii îl consideră chiar rece. Alţii spun că este un om extraordinar care recunoaşte meritele altora pentru realizările companiei lui. În orice caz, reuşeşte să rămînă întotdeauna în umbră, dar este imposibil să nu fie remarcat, dacă Hannah s-ar afla la braţul lui.

– Şi ce altceva mai face C.C., în afară de faptul că te lasă să-i cheltuieşti banii pe probe cu bărbaţi?

– Se căsătoreşte.

Asta îl înmărmuri pe Dan. Nu exista nici o legătură evidentă între afirmaţia lui Hannah şi întrebarea lui.

– Ce înseamnă asta?

Daisy eliberă un oftat neîncrezător.

– Ilustrul nostru conducător tocmai s-a căsătorit pentru a cincea oară. Şi de mine nici măcar nu a ținut seama. Cred că este hobby-ul lui.

– Costisitor hobby, comentă Dan.

– Acesta este C.C., spuse Hannah cu glas stins şi straniu.

Daisy privi deznădăjduită spre masă şi-şi mută greutatea pe glezna inflamată.

– Am să las vasele în sarcina voastră. Trebuie să-mi văd de gleznă. Eu voi ocupa canapeaua. Aşa nu voi mai fi obligată să urc scările. Trebuie să mă protejez.

– Dar, Daisy... începu Hannah.

– Mai am de pregătit nişte materiale pentru tipar, continuă Daisy. Pot să am încredere în voi?

– Sigur, spuse Hannah.

– Probabil că nu, rosti Dan în acelaşi timp. Dar nu va fi nevoie să dormi aici. Am să te ajut eu să urci scările.

O ridică pe Daisy în brațe, o duse în dormitorul de la etaj şi o aşeză pe patul înzorzonat

din camera micuță. El privi în jur.

– Camera unei adolescente?

– Da. A lui Hannah. A locuit aici după ce a murit mama ei. Tatăl ei s-a recăsătorit, dar niciodată nu a izbutit să trimită după ea. Era mult prea apropiată de vîrsta noii lui soții. După ce bunicii ei au murit, ea a fost trimisă la un pensionîn Virginia.

– Pare puțin cam...

– Goală? Ai dreptate. Hannah întotdeauna călătorește cu bagaj puțin. Filosofia ei constă în ideea de a nu te ataşa de lucruri, căci altfel vei suferi dacă le pierzi. Şi a rămas încă la fel. Are cea mai urîtă masă de lucru din tot birouaşul. Nimeni altcineva nu a vrut-o.

– Dar se pare că bunicul ei a iubit-o.

– Evident. Însă era destul de bătrîn şi nu se pricepea prea mult la fetițe. De altfel, era plecat mai tot timpul. Hannah rămînea cu menajera. Atunci a început ea să se cufunde în paginile cărților. Era singură, iar oamenii despre care citea deveneau mai reali decît cei pe care îi cunoştea. Din cîte ştiu, eu mă apropii cel mai mult de ceea ce se cheamă o prietenă ade-

vărată. Şi nu aş fi fost, dacă nu aş fi forțat relația.

– Dar tatăl ei?

– Încearcă. Dar juriul nu s-a pronunțat încă în legătură cu relația dintre ei.

Dan simți o senzație ciudată în stomac. Ştia despre părinții care îşi abandonau copii. Mama lui nu murise, devenise pur şi simplu soția unui judecător şi mama unui senator, adică pentru fratele lui, Robert. Nu existase oficial nici o menajeră pentru Dan, ci doar Matty, bucătăreasa. Ea făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru fiul cel mic al unei familii ambițioase.

– Să-ți aduc geanta,Daisy?

– Mulțumesc, dar mi-a adus-o Joe. Acum, iată bărbatul adevărat din tine. Tot aşa erai şi înainte de a deveni deținut?

– Îmi pare rău, nu. Eşti curioasă?

– Dragă, întotdeauna sînt curioasă. Îmi plac bărbații care trăiesc şi care respiră greu, dacă este posibil. Închipuirile i le las lui Hannah.

Dan se opri în uşă.

– Asta sînt eu pentru Hannah?

– Sper că nu. Şi vreau să ştii că după ziua de mîine am plecat de aici cel puțin cîteva zile.

Trebuie să-mi îngrijesc glezna înainte de a începe să mă văd cu Joe.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Sigur că da. Întotdeauna spun tot ceea ce văd.

– Şi ce vezi pentru mine şi Hannah?

– Ei bine, aici am o problemă. Nu pot să văd prin aburul de pe ochelarii mei. Aş spune că dacă nu vă aprindeți complet amîndoi, totul se va transforma într-o întrevedere foarte interesantă.

– Întrevedere?

– Da. Bine că Razor este un bărbat senzual. Nu aş vrea totuşi ca publicul cititor să fie indus în eroare. Noapte bună, Dan. Ştii, marii atleți se abțin întotdeauna în noaptea dinaintea unui mare eveniment.

– Am auzit. Rînji. Nu am înțeles niciodată de ce.

– Simplu. Cu cît eşti mai dornic să obții premiul, cu atît victoria este mai dulce. Vise plăcute, Razor. Nu-ți face griji pentru ziua de mîine. Ține-te tare... sau poate nu ar trebui. Încordarea nu este singurul lucru care se vede în poză.

Capitolul 4

Dan dormi pe canapeaua extinsă. Picioarele lui atîrnaseră într-adevăr, iar spatele îl durea, dar nu salteaua tare îl ținuse treaz, ci gîndul la cea moale de la etaj.

Şi la femeia care dormea pe ea.

În cele din urmă, Dan renunță să mai stea întins, se sculă şi se duse pe terasă, de unde privi luminile navelor care treceau.

În ultimii ani nu prea avusese timp liber. Mereu era pe drumuri, pleca sau venea de undeva. Despacheta un geamantan şi împacheta altul.

Obosise. Abia acum îşi dădea seama cît era de obosit. Daisy şi Hannah se retrăseseră în camerele lor, lăsîndu-l să-şi petreacă seara în

fața calculatorului sau admirînd stelele. Stelele cîştigaseră, stelele şi gîndurile îndreptate spre femeia care îl distribuise în rolul unui erou rănit.

Erou rănit. Partea cu rana se potrivea; nu însă în privința eroului. Fusese rănit, atît fizic, cît şi sufleteşte.

Un fragment dintr-un şrapnel pe care îl căpătase în Liban îi dădea încă dureri în genunchi atunci cînd ploua. Iar pentru fiecare nouă corespondență care i se repartiza, îi trebuia mult timp ca să-şi găsească entuziasmul.

Fusese convins că astfel făcea lumea puțin mai bună. Nu era însă sigur că acest lucru îl înscria în categoria eroilor. Dar în seara aceasta se gîndi serios la locul unde avea să-l poarte misiunea următoare.

În ciuda încurcăturii în care intrase şi a reputației lui de Don Juan, care nu se dădea în lături să-şi folosească toate cunoştințele atît din înalta societate, cît şi din lumea lumpenului pentru a-şi realiza articolul, el ştia că era un reporter bun.

Problema principală era că nu îl mai atrăgea. Iar în final, se îndoia că schimbase lumea cu ceva.

Chiar şi aşa, nu era totuşi pregătit să re-

nunțe şi să accepte o slujbă în spatele unui birou. Ideile erau ieftine ca braga. Se urmărea un fir, se găseau informațiile ascunse şi se descoperea adevărul, care altădată îi oferea satisfacția finală.

Privi spre apă şi se gîndi la reacția îngrozită pe care o avusese la cererea lui Hannah. După cum se dovedise, îl amuzaseră în seara aceasta glumele lor cu două sensuri.

Nici prezența lui Daisy nu domolise relația dintre ei. Seara aceasta fusese distractivă. Iar distracția existase în doze mici în viața lui în ultimii ani. Executarea fotografiilor mîine va fi probabil o altă poveste.

Dan Bailey, model. Asta ar trebui să cutremure familia lui puritană, sudistă. Totuşi, făcuse altele şi mai rele în viața lui, inclusiv în noaptea în care se tatuase.

A poza pentru o copertă era probabil la fel de greu cu a pretinde că era motociclist, cînd de fapt el nici măcar nu ştia să conducă o motocicletă.

Spera că tot ceea ce trebuia să facă pentru slujba pe care o acceptase nu avea să-l surprindă atît de tare ca botezul primit la intrarea în

rîndurile bandei – o călătorie prin iad şi o tarantula pe piept.

Obținuse materialul şi dobîndise un vocabular care îi rămăsese mult după ce îşi vînduse articolul şi motocicleta.

Hannah îi spusese că numele lui nu va apărea pe coperta cărții. Îi spusese că avea nevoie de el şi asta îl făcuse să rîdă. Poate că rîsul fusese cel care îl determinase să accepte.

Stînd la fereastra aflată deasupra terasei, Hannah îl urmărea pe Dan. Nu putea să spună dacă privea atent portul sau dacă era pierdut în gîndurile lui. Ar fi vrut şi ea să poată fi la fel de calmă, în loc să fie atît de agitată. Fiind o femeie care întotdeauna se concentrase asupra muncii ei, se simți deodată tulburată.

Razor Cody, eroul care îi captivase întreaga atenție în ultimele săptămîni, era pur şi simplu eclipsat de Dan Bailey. Nu avea o explicație pentru obsesia bruscă pentru un bărbat real. Dar se întîmpla, iar ea nu avea puterea să o oprească.

Hannah se plimbă de la pat la fereastră şi invers, luă apoi manuscrisul unuia din autorii ei preferați, dar, după ce îi aruncă o privire, îl lăsă

jos, fără măcar să aprindă lumina.

Nu putea să înțeleagă preocuparea ei pentru Dan Bailey. El era ca tatăl ei, genul de bărbat puternic pe care îl evita, mereu pe drum, convins că întotdeauna avea dreptate.

Se întreba oare cum de reuşise el să-şi convingă colegii de celulă că era unul de-al lor. Apoi îşi aminti cum arăta şi cum vorbea atunci cînd îl întîlnise prima dată.

Aceleaşi trăsături pe care le căuta la modelul ei îl făcuseră să fie ales. Era fericită că nu exista nici o lege care să interzică magnetismul sexual.

Ziua de mîine se contura în fața ei. De pe acum probabil că el avea rezerve. Ca editor, ea ar fi trebuit să-i facă o prezentare a ceea ce îl aştepta. Era datoare să facă totul cît mai uşor pentru el. O mică explicație nu ar fi constituit decît o sensibilizare.

– Sensibilizare, repetă ea, ieşind din cameră pe hol.

– Mă îndoiesc, se auzi un răspuns caustic prin uşa deschisă de la dormitorul prin dreptul căruia trecuse şi în care Daisy trebuia să fi fost adormită de ore întregi.

– Încă te mai pot concedia, strigă ea, continuîndu-şi drumul.

Un rîs neîncrezător o urmări pe trepte.

Noaptea era perfectă, o catifea neagră presărată cu puncte de lumină. Briza dinspre Sound, încă rece, dar plăcută, răvăşea părul lui Dan.

Aşezat pe un scaun de pe terasă, cu picioarele întinse şi încrucişate în dreptul gleznelor, el păru să nu o observe.

– Ce este în neregulă? întrebă ea încet. Nu poți dormi?

– Nu.

– Ți-am spus să iei patul.

– Era prea mare pentru o singură persoană. Mi-aş fi simțit conştiința încărcată, dacă aş fi fost atît de risipitor.

– Este cam greu să crezi că Dan Bailey are conştiință.

– În schimb nu este greu să crezi că tu ai. Aşa-i ? Conştiința este cea care te reține?

– Dan, te rog, eu nu sînt tipul acela de femeie, adică nu că nu aş vrea să fac sex cu tine. Sînt sigură că aş vrea. Dar nu cînd lucrez.

– Şi cînd nu lucrezi?

– Asta nu se întîmplă aproape niciodată.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

O vreme rămaseră tăcuți, amîndoi plini de gînduri, de posibilități ilogice şi irezistibile. Hannah ştia că o legătură cu un bărbat ca Dan ar fi o prostie. Pînă la weekend-ul următor, el va fi plecat.

Insă ea nu se va alege decît cu suferința, dacă îi va permite să se apropie prea mult. Tatăl şi bunicul ei o învățaseră despre bărbații neobosiți, care mereu sînt pe drumuri.

Dar fiind acolo, mirosindu-i colonia, ascultîndu-i respirația, i se părea că totul este perfect.

– Hannah?

– Da?

– Nimic.

– Ce este? Ce voiai să mă întrebi?

– De ce ai venit aici?

– Pentru că voiam... trebuie să te pregătesc pentru mîine. Adică, nu vreau să ți se pară mai greu decît este în realitate.

El gemu.

– Vreau să spun că nu vreau...

– Ba da, vrei. Mă vrei la fel cum te vreau şi eu.

– Nu asta voiam să spun.

– Ştiu. Dar ar fi trebuit. Mi-am petrecut ultimii cinci ani lucrînd continuu. Viaţa mea a fost un şir de popasuri, începuturi şi sfîrşituri, succese şi eşecuri. Pînă la acest contract cînd am avut timp pentru a-mi analiza viaţa şi am constatat cît de puţin am realizat.

– Nu cred asta. Ai făcut ceea ce trebuia să faci, la fel ca mine. Nu ai făcut oamenii să sufere în mod intenţionat şi nu ai făcut nimic ilegal.

– De unde ştii asta?

– Ştiu. Ce sperai să realizezi în închisoare?

El se gîndi o clipă, după care îi dădu răspunsul lui elaborat.

– Am fost acolo să adun material pentru un articol referitor la cît de uşor este pentru oameni să-şi execute pedeapsa într-o închisoare cu minimum de securitate.

– Şi ai găsit ceva nereguli?

– Nu mai multe decît mă aşteptam. De ce?

– Întotdeauna am vrut să scriu. Dar nu am putut să elaborez astfel de materiale. Sînt prea dureroase. Cred că vreau să aduc mai multă bucurie în viaţile oamenilor. Niciodată nu aş pu-

tea deveni cîinele de pază al lumii.

– Nu ştiu precis cît de adevărat mai este asta acum. Motivele noastre sînt determinate de succesul nostru, iar noi am devenit o adunătură de copii exacte, fără originalitate, mai mult interesaţi în exprimarea opiniei decît în relatarea adevărului. Politicienii şi bancherii controlează presa, întotdeauna au controlat-o.

– Pari destul de deziluzionat.

– Cred că sînt. Eu mă confrunt cu realitatea, în timp ce tu tratezi cu imaginaţia, dar în goana noastră nebună amîndoi facem acelaşi lucru.

– Oh! Care este acela?

– Încercăm să ne ascundem în muncă, pentru că nu putem lua viaţa în piept.

– Ooo! O chestiune destul de posibilă, domnule Bailey.

– Aşa precum eşti şi tu, domnişoară Clendening. Şi cred că ar fi mai bine să urci scările înapoi, înainte de a deveni mai personală decît vreunul din noi doreşte.

– Păstrează-te pentru mîine, spuse ea repede. A fi Razor Cody este mai palpitant decît a fi ex-condamnat adevărat, îţi promit.

– Şi cum se întîmplă asta?

– Ei bine, pentru început, tu, ca Razor Cody, te vei îndrăgosti de o femeie frumoasă.

– Aceasta va fi drăguța Rachel?

– Da. Rachel este eroina.

– Are cumva un pat mare cu baldachin?

– Adevărul este că are.

Hopa! Hannah se simți încolțită. Razor făcuse oare dragoste cu Rachel? Da, impresionant, frumos, fantastic. Putea să-i spună oare lui Dan? Nu, dacă voia să urce scările singură.

Intrînd înăuntru, ea spuse:

– Poate ar fi mai bine să citeşti cartea.

– Cred că nu este vreo aluzie pentru a dobîndi o imagine cît mai clară.

– Ei bine, aş putea să-ți spun titlul cărții.

– Spune-mi, o rugă el.

– Se numeşte *Dimineața următoare.*

– Vrei ca eu să arăt aşa?

Dan Bailey stătea pe hol într-o pereche de jeanşi indecenți, cu picioarele depărtate şi cu ochii strălucind. Dacă ar fi avut o armă, pînă acum ar fi scos-o.

– Dan, nu ne face greutăți, te rog, spuse Hannah. Vom folosi două scene din carte. Una

este mai formală. Deci, vei purta o haină albă de seară şi pantaloni închişi la culoare. În cealaltă...

– Cealaltă este o scenă în nud, îi întrerupse Daisy. Desigur, nu este nevoie să fii gol puşcă, dacă nu vrei. Trupul lui Razor nu va fi înfăţişat în întregime. Îl vom arăta numai de la... ah, da, şolduri în sus. Dar va trebui să pozezi în slip.

Dan se holba la cele două femei, încruntarea lui preschimbîndu-se într-o grimasă.

În ce se băgase? O blondă cu picioare lungi făcea ravagii cu trupul lui, sugerînd scene de dragoste. Şi toate acestea aveau să fie imortalizate de un fotograf cu un singur ochi. Dan nu se pricepea prea mult la coperţile romanelor de dragoste, dar ştia despre imaginaţia sălbatică, în mijlocul căreia aterizase.

Deodată îi veni inspiraţia.

– Dacă eu va trebui să pozez în slip, Madame Editor, atunci va trebui şi tu să faci la fel.

– Dar Rachel nu este în secvenţa aceea. Tu şi Rachel apăreţi împreună în scena cu ţinuta de seară. Cealaltă înfăţişează imaginea lui Razor singur. Numai tu, Dan, şi tatuajul tău.

– Nu. Dacă va trebui să mă fîţîi pe aici pe

jumătate îmbrăcat, va trebui să am şi eu o companie. Dezbracă-te, îngerule. Te aştept.

Hannah o privi neajutorată pe Daisy. Will, fotograful, îşi înăbuşi un hohot de rîs şi anunță că era gata. Era de asemenea încadrat în timp, iar Hannah putea să spună, după poziția maxilarului lui Dan că, dacă nu se supunea, clişeele nu aveau să fie bune de nimic.

– În regulă. Mă duc să mă schimb. Dar va trebui să faci cel puțin o singură fotografie fără mine.

– Numai dacă faci şi tu la fel.

Hannah ridică din umeri înfrîntă şi urcă scările în dormitorul ei. Scoase din dulap costumul de baie turcoaz-metalic şi-l îmbrăcă.

Îşi trecu pieptenele prin păr şi se privi apoi în oglindă. Ar fi trebuit să-şi fi cumpărat un costum întreg. Acesta era mult prea decoltat.

De regulă ea nu punea mare preț pe felul în care arăta, dar deodată simți o senzație ciudată în legătură cu trupul ei. În ultimul minut aruncă pe umeri o pelerină albă, de plajă, din dantelă, şi coborî.

Dan şi Will o observară în acelaşi timp. Will fluieră apreciativ. Dan privea uimit.

Modelele erau perfecte. Lumina potrivită. Dan, încetînd să mai respecte pozițiile inițiale, luă posturi de profesionist. Atunci cînd insistă să se fotografieze împreună cu Hannah, prezicerea lui Daisy se adeveri, în sensul că din acea clipă totul începu să se înrăutățească.

Cînd Daisy afirmase că reacția fizică a lui Dan va fi surprinsă de aparatul de fotografiat, nici nu ştia cîtă dreptate avusese. Fotograful avea permanent zîmbetul pe buze. Daisy se mişca de colo-colo, aranja, sugera, se amuza.

Obrajii lui Hannah se aprinseră.

– Încetează cu asta! scrîşni ea printre dinți, cînd îl simți pe Dan lipindu-se de ea.

– Ce să încetez? Eu sînt nou în meseria asta, aşa că va trebui să-mi spui exact ce vrei.

– Te distrezi, domnule Bailey.

– Nu ar trebui?

– Nu!

– Vrei să spui că modelele voastre obişnuite nu o fac?

– Nu aşa. Sînt pregătite să nu reacționeze la diferitele situații.

– Ah, dar tu nu ai vrut unul dintre acestea, nu-i aşa? Ai vrut un bărbat adevărat, cu senti-

mente reale, cu dorințe reale. Nu mi-ai spus tu că eu sînt Razor Cody în carne şi oase?

– Da, dar nu m-am aşteptat la... asta.

– Ştiu. Sincer îmi pare rău, dar nu m-am odihnit cum trebuie azi-noapte. Dacă aş fi reuşit să mă relaxez într-un fel, asta probabil nu s-ar fi întîmplat.

Daisy, care auzise fără să vrea conversația lor, chicoti.

– Pe mine m-ai fi prostit!

– Daisy, dragă, pe tine nimeni nu ar reuşi să te prostească, spuse Dan. Dar sînt situații cînd se obțin rezultate mai bune ca urmare a unor metode corespunzătoare de relaxare. Ai vrea să-ți arăt, Hannah?

Hannah încercase să-şi păstreze liniştea sufletească. Văzuse modelele luptînd din răsputeri să-şi stăpînească emoțiile, chiar şi atunci cînd bărbatul se pierdea pentru o clipă. Mai fuseseră cazuri, dar pictorul corectase pur şi simplu situația în desen. Însă acum era cu totul altceva. Era personal.

Şi devenea mult prea fluşturatic. De cîte ori Dan o cuprindea în brațe şi îi apropia spatele de abdomenul lui, simțea înflăcărarea şi excitarea

lui. Daisy îl asigură pe Dan că în costumul sumar nu va exista nimic de ascuns, dar lui Dan părea să nu-i pese.

În acest timp, fotograful aflat evident de partea lui Dan, începu să sugereze noi şi intime poze, toate în numele artei.

Dar ceea ce se întîmpla nu era artă, era sex, iar Hannah trebuia să fie atentă.

– Domnule Bailey, vino te rog sus. Cred că trebuie să discutăm.

– Nu cu mine, spuse Dan, discuția nu va îndrepta lucrurile.

– Nu, dar o conversație le va potoli.

– Mă îndoiesc, dar am să-mi dau toată silința.

Dan se întoarse spre fotograf şi-i oferi un salut cu subînțeles. Lui Daisy – cunoscutul semn din ochi.

Iar lui Hannah două brațe, care le cuprinseră pe ale ei de îndată ce uşa se închise în spatele lor.

– Ce faci? întrebă ea, dar două buze îi înghițiră cuvintele, transformîndu-i protestul într-o nevoie arzătoare, care îndepărtă orice gînd logic din mintea ei.

Orbeşte şi irațional, ea capitulă în fața senzațiilor minunate, copleşitoare, ce însoțeau atingerea lui. Piele lipită de piele. Părți care se potriveau unele cu altele de parcă ar fi fost decupate din acelaşi material căutau locul unde ar fi dorit să se odihnească. Întreaga percepție a timpului şi a spațiului dispăru.

Hannah nu ştia cît timp trecuse de cînd se sărutau, cînd auzi un ciocănit în uşă.

– Hannah! Este cam tăcută conversația voastră. Will este gata să fotografieze scena îmbrățişării. Hannah!

Dan se trase înapoi, oferindu-i lui Hannah un zîmbet trist.

– Îmi pare rău, îngerule, paznicul ne vesteşte închiderea.

– Poftim? Hannah se simțea de parcă ar fi fost înmuiată în ceară fierbinte şi lăsată apoi să se usuce la soare.

Daisy ciocăni din nou.

– Am spus să-i dăm drumul. Timpul costă bani, iar eu cred că tu i-ai pierdut noțiunea.

– Da, mulțumesc, Daisy, zise ea. Coborîm imediat. Aşteaptă-ne numai puțin.

– Bine.

Auziră paşii inegali ai lui Daisy, depărtîndu-se pe scări.

– Uite...

– Dan, eu...

– Spune tu prima, zise în cele din urmă Dan, aşezîndu-se cu spatele la ea şi privind pe fereastră.

– Nu ştiu ce m-a apucat, răspunse ea, dar nu-mi place. Te-ai amestecat în afacerile şi-n viața mea. Nu pot permite acest lucru.

– Ai dreptate.

– Hai să terminăm fotografiile, după care am să-ți găsesc un alt loc unde să-ți scrii materialul. Poate că voi găsi o masă liberă la biroul meu din oraş.

– Poate.

Hannah nu-şi dădea seama de ce o deranja faptul că el o aproba. Eliminarea lui din casa şi viața ei era cel mai delicat lucru de făcut, pentru amîndoi. Trebuia să citească două materiale şi să pregătească pentru tipar un manuscris, înainte de a lua trenul spre oraş a doua zi.

Dar propunerea ei nu era o soluție. Cuvintele consimțeau, dar încordarea din cameră depăşea acceptarea.

– De ce am senzația că nu ești de acord cu propunerea mea, Dan?

– Pentru că nu o să meargă. Am ştiut din clipa în care te-am sărutat la închisoare. Ştiam că o să ne încurcăm unul altuia viețile, dar nu am văzut nici o posibilitate de a pune capăt acestui lucru.

– Ai ştiut?

– Şi tu la fel. Eu sînt dispus să fac o încercare, dacă eşti şi tu. Unde este haina de seară?

– În debara. Eu mă voi îmbrăca în baie şi-ți voi lăsa ție dormitorul.

– Nu, voi folosi eu baia. Trebuie să mă bărbieresc pentru eleganta poză, nu-i aşa?

– Da.

– Bine, atunci. El smulse din debara umeraşul şi trînti uşa în urma lui.

Dar nu era totul bine. Ştiau. Daisy ştiu în clipa în care se uită la ei. Şi aparatul de fotografiat ştiu, atunci cînd Will trase clişeele.

După ce îi fotografie împreună şi după ce le făcu cîte două poze separat în cîteva costume de seară, Will începu să-şi strîngă aparatura.

– Ai grijă, şefa, şopti Daisy în timp ce o îmbrățişa pe Hannah de la revedere. Asta nu este

un manuscris, iar Dan nu este de avut încredere.

– Nu poți să mai rămîi?

– Nu cred. Fii atentă, Hannah! Asigură-te... n-are importanță. Te rog, uită ce ți-am spus. Scrie-ți propriul scenariu. Ai un bărbat adevărat aici. Nu va exista în lume un critic de romane care să nu acorde acestei poveşti medalia de aur.

Capitolul 5

Să-şi scrie propriul scenariu? Hannah era editoare, nu scriitoare. Nu ştia nici măcar de unde să înceapă. Dar ca editor ştia că trebuia să-şi tempereze acțiunile.

– Mulțumesc că ai colaborat cu fotograful, Dan, spuse ea.

– Eu îți mulțumesc, pentru locul de muncă oferit timp de cîteva zile.

– A fost o nimica toată. Eşti familiarizat cu editorul de texte *World Star*? Asta mergea, decise ea – conversația simplă – numai că Dan se uita la tastatură de parcă nu mai văzuse pînă atunci calculator.

– Da, răspunse el într-un final. Am cunoscut

un alt scriitor la Paris care folosea acest produs-program.

– Paris?

Atunci fusese primăvară şi frumos. Fata, una din nenumăratele pe care le întîlnise şi le iubise în viaţa lui, era mai mare decît el şi era foarte frumoasă. Dar o părăsise fără să-i pese. Ea nu fusese decît o fărîmă din timp, tinereţea lui, începutul carierei lui de jurnalist.

– Şi scriitorul era cumva o femeie?

– De unde ai ştiut?

– Deoarece am auzit durerea din glasul tău. S-a întîmplat ceva?

– Da, dar nu atunci, mai tîrziu. Era şi ea reporter şi a fost cea care m-a sfătuit că pentru a realiza un articol nu trebuie să mă dau în lături de la nimic.

Dan se concentră din nou asupra computerului, închizînd efectiv uşa trecutului. Hannah ştia însă că el regreta că o lăsase să se apropie atît de mult. Îi putea face situaţia mai uşoară, găsindu-şi şi ei o altă direcţie în care să-şi îndrepte atenţia.

– Mai am încă maşina firmei, aşa că mîine dimineaţă am să plec în oraş, Dan. Vei avea

toată ziua timp să lucrezi la materialul tău.

– Da, sigur. Mai am de verificat cîteva lucruri înainte de a începe. Mulțumesc. Este pe aici vreun ziar local?

Pentru Dan prietenia dispăruse din clipa în care rostise *Paris*. Cuvintele lor erau acum distante, de parcă ar fi fost străini. Numai că străinii nu se ating intim. Străinii nu cunosc trăirile trupului celuilalt, nu cunosc mireasma parfumului lor deosebit, nu cunosc dorința care se aprinde între ei, care arde şi care este apoi lăsată să mocnească sub stîngăcia unei mici conversații.

– Da, chiar după ce treci de bombonerie, într-una din casele restaurate. *Jeffersonian Ledger*, imposibil să nu-l fi văzut.

– Crezi că au o colecție organizată corespunzător?

– De la primul ziar apărut pe la începutul anilor 1800.

– Atît de vechi? De obicei nu rezistă aşa mult.

– Da, dar este de vînzare. Pînă acum n-a fost prea mare interesul. Nu sînt mulți cei care vor să dețină un ziar într-un orăşel.

– Îl cunoşti pe proprietar?

– Foarte bine. Nu-l are decît de cîțiva ani şi este pe cale de a mai pierde un redactor-şef. Deocamdată se descurcă, dar nu ştiu pentru cît timp.

– Hmm, poate cunosc pe cineva care ar fi interesat. Am să mă mai gîndesc.

– În seara asta te vei culca în patul cel mare, Dan. Eu voi dormi în camera mică.

– Nu, nu îți voi lua camera, Hannah.

– Amîndouă sînt camerele, mele. Într-una dormeam înainte, iar în cealaltă dorm acum.

El îşi ridică privirea şi-i observă pielea fină şi ochii limpezi, albaştri.

– Un mod ciudat de a pune problema. Înainte şi acum. Dar pe urmă?

– Nu am ajuns încă acolo. Camera cea mică a fost a mea aproape de cînd mă ştiu. Cea mare a aparținut bunicului. Nu am schimbat nimic în ea.

– Mi s-a părut mie că este puțin sobră.

– Mi se potriveşte, spuse ea încet. Ai vrea să ne plimbăm sau poate să coborîm în oraş să mîncăm o înghețată?

– Dar nu una din aromele-specifice-fiecăreiluni din camera ta?

– Nu, răspunse ea, inspirînd profund. Şi-n plus, cred că alegerea acestei luni deja a fost făcută. Nu mai rămîne decît problema cornetului, dacă să împărţim unul sau să luăm două separate.

– Atunci aş vrea să merg.

Îşi puse din nou jeanşii cu talie joasă, ghetele şi cămaşa albastră. Ea îmbrăcă o pereche de pantaloni largi, albaştri, o bluză cu desen roşu şi alb, cu guler marinăresc, şi pantofi de canava. Gîndindu-se la potrivirea lor, ea zîmbi uşor, încuind uşa în urma lor.

– Ce este atît de amuzant?

Ea îşi măsură cu privirea musafirul.

– Un marinar şi un cowboy. Sîntem o pereche grozavă, nu-i aşa?

El nici măcar nu încercă să răspundă întrebării. Ba, mai mult, o răsuci abil şi o porniră spre centru.

– De ce nu te-ai căsătorit, Hannah?

– Nu m-a cerut nimeni.

– Îmi vine greu să cred.

– Ba să crezi. Dar tu?

– N-am avut timp.

Credea. Din cîte auzise ea, infamul Dan Bai-

ley cutreierase lumea, alergînd rapid de la o inimă zdrobită la alta.

– Adevărul este că nu am fost cerută pentru că nu am lăsat nici un bărbat să se apropie prea mult. Iar tu nu ai cerut, pentru că nu ți-ai acordat niciodată timp. Cred că amîndoi am ales să fim singuri.

– Sau, spuse el cu glas stins, ne înspăimîntă pe amîndoi suferința.

O vreme merseră fără să vorbească, permițîndu-şi doar luxul de a fi împreună, de a se ține de mînă ca doi oameni normali, ca doi îndrăgostiți, care ştiau că posibilitatea unei nopți împreună plutea undeva deasupra lor.

La baza colinei se desfăşura un şir de firme, galerii de artă, braserii cu specific marinăresc, cu terasele încărcate de clienți întîrziați.

Magazinul unde îl dusese pentru înghețată vindea şi ciocolate extraordinar de bune, precum şi alte delicatese, pe care Dan insistă să le guste.

Se hotărîră la înghețate diferite puse într-un singur cornet, pe care aveau să-l împartă plimbîndu-se de-a lungul docului.

El gustă din Rocky Road şi, întinzînd cor-

netul spre ea, privi limba roz care atinse cupa cu înghețată de căpşuni.

– Ai de gînd să continui cu obişnuitul să-fim-doar-prieteni? Pentru că eu, de ani de zile, nu am mai fost prieten cu fata cu care am vrut să fac dragoste. Acum sînt puțin mai direct.

– Prietenii sînt oamenii pe care pot să mă bazez, Dan, şi mă îndoiesc că este valabil şi în cazul tău. Am impresia că vei pleca înainte să aflu de unde eşti.

Ea linse, prinzînd între dinți o căpşună.

– Sînt din Augusta, Georgia, spuse el. E cale lungă pînă în Augusta, Georgia, atît de lungă, încît niciodată nu am dorit să mă întorc.

– Este cineva acolo care te aşteaptă?

– Tatăl meu, onorabilul Daniel Davis Bailey, se află acolo. Fratele meu, congressman-ul Robert Revis Bailey se află acolo şi mama mea, Patricia-mediatoarea, este acolo. Dar, ori de cîte ori sînt acasă, nici măcar ea nu reuşeşte să mențină pacea.

Amîndoi se întinseră simultan să lingă înghețata. Nasurile li se ciocniră, respirațiile li se amestecară, iar apropierea le făcu pulsul să vibreze.

Hannah tresări şi se retrase brusc. Nu reuşi să evite mîna lui. Chiar şi cornetul împărţit pe din două nu era acelaşi lucru cu atingerea.

– Cu tine cum este, Hannah? Locuieşti în casa bunicului tău. Daisy mi-a spus că mama ta a murit. Dar tatăl tău?

– Recent s-a recăsătorit. Eu nu mai am loc în viaţa lui. Adevărul este că niciodată nu am avut. De îndată ce mi-am dat seama de acest lucru, am încetat să mai încerc. Oh, nu mă ignoră. Nu prea ştie însă ce ar fi de făcut cu o fată care are vîrsta apropiată de cea a noii lui soţii.

– Aşa că ai tras linie?

– Îmi place să cred că i-am oferit mai mult spaţiu. Ceea ce de fapt şi-a dorit dintotdeauna.

– Dar tu, Hannah Clendening, tu ce îţi doreşti?

– Nu ştiu exact. Îmi place viaţa mea aşa cum este. Bănuiesc că voi şti ce vreau atunci cînd voi ajunge acolo.

– Deci primeşti în casa ta eroi şi eroine şi oameni care nu îşi găsesc locul nicăieri?

Se sprijiniră de balustrada de lemn de pe marginea cheiului, în timp ce Dan termina în-

gheţata. El rupse cornetul în bucăţi mici şi le aruncă pe toate odată în apa în care înotau două lebede.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– De exemplu, Daisy. Nu este cam în vîrstă pentru a fi recrutată?

– Soţul ei a părăsit-o şi avea nevoie de o slujbă. În plus este cea mai bună angajată pe care am avut-o vreodată.

– Şi Will, fotograful cu un singur ochi?

– Ochiul cel mai bun pentru fotografii pe care l-ai văzut vreodată.

– Şi eu? întrebă el. Care este locul meu în grupul tău de inadaptaţi?

Ea se întoarse cu spatele la apă şi se sprijini de balustradă.

– Nu ştiu. Pînă acum nu am primit niciodată pe cineva ca tine. Este un teren total virgin.

– Virgin?

Ea inspiră adînc, evitînd intenţionat contactul vizual.

– Aproape, spuse ea încet.

Sirena singuratică a bacului dinspre Bridgeport se auzi în depărtare. Luminile magazinelor începură să se stingă rînd pe rînd.

– Ştii că ele formează întotdeauna cupluri pe viață? spuse el într-un tîrziu.

– Cine?

– Lebedele. Dacă una din ele piere, de regulă cealaltă moare de inimă rea.

– Nu mă surprinde. Mă mir numai că se cuplează. Probabil nu îşi dau seama că ar putea suferi.

– S-ar putea să fie mai deştepte decît noi. S-ar putea să creadă că unirea lor merită riscul.

– Nu cred, spuse ea încet.

– Nici eu, repetă el, deşi nu era prea sigur.

El se aşteptase să simtă stîngăcie la întoarcerea acasă. Dar nici urmă de aşa ceva. După cum făcea probabil în fiecare seară, ea pregăti casa pentru noapte, încuind uşa, deschizînd ferestrele spre Sound pentru a primi adierea brizei şi închizînd toate luminile cu excepția uneia palide, aflată pe raftul cu cărți de lîngă cămin.

– O las pe aceasta, în caz că-ți vine peste noapte inspirația, spuse ea îndreptîndu-se spre scară.

– Mulțumesc.

– Ai vrea să te uiți la televizor?

– La televizor? repetă el, amintindu-şi unde

se afla aparatul şi unde trebuia să stea pentru a avea o imagine clară. Nu, cred că nu. Dar tu?

– Oh. Desigur, televizorul este în camera ta. Lasă-mă să-mi iau manuscrisul ca să nu te deranjez mai tîrziu.

– Nu cred să reuşeşti, spuse el cu o expresie tristă pe chip, dar putem încerca.

Hannah se îmbujoră la faţă şi, răsucindu-se, zbură în sus pe scări. El avea dreptate. Trebuia să se mute în oraş pentru a pune capăt tulburării.

Dan o urmă încet şi, sprijinit de tocul uşii, o privi cum îşi ia servieta pe care mai devreme o văzuse pe scaunul din spate al maşinii.

– Trebuie să-mi iau şi ceva pentru dormit. Ea trase din şifonier un material roşu, pe care îl mototoli în dreptul abdomenului.

– La mine nu au importanţă, spuse el. Vocea îi era cam răguşită. Ochii i se îngustaseră. Veşmintele pentru dormit sînt articolele de îmbrăcăminte pe care nu le împachetez niciodată. Este mult mai simplu aşa. El făcu un pas în faţă.

– Niciodată nu m-am considerat o persoană simplă.

Ea făcu un pas în spate.

– De fapt, dacă există o cale de a complica lucrurile, eu o urmez.

– Nu există. Stînd exact în fața ei, el îi apucă servieta şi i-o puse pe podea. Luă apoi bucata de material din mîna ei şi ridică în lumină ceea ce mai rămăsese din ea. O pijama?

– Numai jumătatea de sus. Ea simți rama patului lipindu-se de spatele genunchilor ei. Te rog, Dan.

– Pe Dan l-am lăsat pe docuri. În noaptea asta, domnişoară Rachel, sînt Razor Cody şi am venit să mă răzbun.

– Dar asta este numai în carte, reuşi ea să spună, simțurile fiindu-i atît de tulburate, încît abia mai reuşi să vorbească.

– Dar personajele din cărți sînt cele în apropierea cărora te simți cel mai bine, nu-i aşa? Pînă acum n-am mai fost amant imaginar.

El îi cuprinse uşor cu palma obrazul.

Trupul ei reacționă instantaneu, încălzindu-se la atingerea lui, terminațiile nervoase fremătînd ca nişte mesageri care o alertau de prezența lui. Se simțea de parcă era atinsă de un fel de conductor electric care o încărca de energie.

Bărbia ei era împinsă mîndru în afară, ge-

nunchii i se înmuiaseră sub impulsul momentului, iar privirea i se fixă pe cercelul care strălucea printre şuviţele lui de păr.

Ea îşi linse buzele, încercînd să îndepărteze senzaţia de uscăciune din gură.

– De ce îl porţi?

– Ce anume?

– Cercelul.

– În ultimii ani face parte din persoana mea. Există un oarecare mister asociat bărbatului care poartă cercel şi, în plus, mi s-a spus că mă face mai interesant. Mă găseşti interesant, domnişoară Rachel?

– Nemaipomenit, domnule Cody, numai că eu am citit cartea şi ştiu ceva ce dumneata nu ştii.

Degetele lui alunecară în jos pe obrazul ei, coborîră pe gît, pînă la colereta de marinar a bluzei.

– Într-un fel, bănuiam. De ce nu-mi faci o scurtă prezentare?

„Scrie-ţi propriul scenariu", îi zisese Daisy. O dată avea şi Daisy dreptate. Era şansa ei de a deveni autor. Eroul şi eroina erau reali atît cît puteau fi doi îndrăgostiţi. Ea stabilise subiectul:

doi oameni atraşi instantaneu unul de celălalt, care nu aveau timp pentru o legătură serioasă. Singurul lucru pe care nu-l ştia încă era intriga. Dar cei mai buni autori îi spuseseră de nenumărate ori că reuşitele lor erau cele în care personajele fuseseră lăsate să-şi găsească propriul drum.

Închisoarea fusese decorul. Executarea clişeelor – motivul. Acum urma punctul culminant. Numai că analiza ei calmă zbură direct pe fereastră cînd degetele lui găsiră nasturii bluzei şi începură să-i descheie.

Hannah îi opri mîna o clipă şi, îndreptîndu-se către masă, stinse veioza. Apoi îi păru rău. Atîta vreme cît se atinseseră, cîmpul de atracţie scurtcircuitase orice reţineri. Acum valul de incertitudine o cuprinse.

De parcă ar fi înţeles, Dan spuse:

– Hannah, nu vreau să te grăbesc. Eu ştiu ce simt, dar pot să aştept.

Forţîndu-se, el se întoarse cu spatele şi aşezîndu-se lîngă telescop îl potrivi ca să poată privi prin el.

– Studiezi stelele?

– Să le studiez? Nu, răspunse ea, venind

lîngă fereastră, alături de el. Bunicul meu le studia. Mie îmi place să le privesc. Sînt veşnice. Îmi place să ştiu că aceleaşi lumini pe care le văd acum se vor zări şi peste milioane de ani. Sînt ca nişte promisiuni păstrate.

– Şi păstrarea promisiunilor este un lucru important pentru tine.

Simplul ei „Da" spusese tot. Fusese dezamăgită de cineva la care ţinuse şi acea promisiune îi alimenta acum ambiţia. El eliberă un oftat adînc plin de regret, ştiind că şi dacă ar atinge-o din nou şi s-ar întoarce acolo unde rămăseseră, tot nu ar mai fi la fel.

Dan Bailey făcuse multe în viaţa lui, dar nu-şi încălcase niciodată promisiunile.

Nu de data asta.

– Nu te îngrijora, Hannah. Nu trebuie să citesc cartea pentru a şti că domnişoara Rachel e o comoară care merită să fie păstrată. Dan Bailey o fi un derbedeu în viaţa de toate zilele, dar o dată se va purta ca un erou.

– Să ştii că nu trebuie să fii nobil, spuse ea încet. Cred că am început să te plac aşa nonconformist.

– Ştiu, şi eu te plac foarte mult. Încerc să fac

un sacrificiu şi mă sperie al naibii de tare.

– Cred că te păcăleşti singur, Dan. Cred că eşti mult mai generos decît vrei să laşi impresia.

– Sigur. Mama mea ar fi mîndră de mine.

– Şi tatăl tău, cred.

– Nu, tatăl meu nu a aprobat nici una din încercările mele. Bătrînul ipocrit ar rîde în hohote dacă ar vedea ce fac acum.

– Atunci îl plîng pentru ceea ce a pierdut.

– Noapte bună, domnişoară Rachel. Dan Bailey regretă că nu se va bucura de dimineaţa de apoi a lui Razor Cody.

Dan o sărută uşor pe Hannah şi se depărtă, simţindu-se foarte fătarnic şi total frustrat.

– Oh, Dan, uite.

Veni alături de ea şi-şi ridică privirea spre cer.

– O stea căzătoare, şopti ea. Oh, nu!

Înainte ca el să înţeleagă ceea ce se întîmpla, ea îşi îngropă faţa în umărul lui.

– Nimic nu este veşnic, Dan. Indiferent cît de mult ne-am dori noi să fie. Nimic de pe lume. Tot ceea ce avem este clipa, această clipă.

Ea îl sărută. Nu se putea spune că el fusese acela care profitase de ea. Fusese exact pe

dos. Ridicată pe vîrfuri, ea îşi lipi buzele pline de dulcea durere a incertitudinii de ale lui.

– Nu face asta. Nu ştiu cît de nobil pot să fiu.

– Nu vreau să fii nobil, Dan. Am obosit să fiu mereu singură. Vreau să fiu cu reporterul rău. Este vremea să cunosc dragostea unui bărbat adevărat.

Buzele erau întredeschise, iar limba ei le contura nerăbdător. Bluza îi era pe jumătate descheiată, sînii îi erau lipiți de pieptul lui gol, iar coapsele ei se contopiseră cu ale lui.

El se trase puțin deoparte, îşi scoase ghetele, după care, apropiindu-se din nou de ea, îşi îndepărtă cămaşa. Ea îşi lăsă bluza să-i alunece pe umeri şi să cadă pe podea. În tot acest timp, buzele lor şovăiră, distanța dintre ele fiind de numai o respirație. Şi apoi începură să se sărute, sălbatic, înfricoşător, posesiv.

Mîinile lui coborîră pe spatele ei, oprindu-se în golul dintre buzunarele pantalonilor ei şi trăgînd-o aproape de el. Ea gemu încet şi se ghemui în el.

Totul era aşa cum se temuse el că va fi, ba chiar mai mult.

În imaginația lui Hannah, ei se aflau undeva

pe coada unei comete, gata să atingă stelele lucitoare. Toate acele clipe în care ea îşi avertizase scriitorii că primele scene de dragoste se întîmplau prea devreme dispăruseră pur şi simplu în praful interstelar care îi învăluia trupul de foc.

– Îmi pare rău, prieteni, şopti ea, simțindu-l îndepărtîndu-i pantalonii şi lenjeria de corp. Dacă aş fi ştiut cum era în realitate, niciodată nu i-aş fi lăsat să aştepte.

– Vorbim aici despre eroii lunii? întrebă el, deschizîndu-şi fermoarul la pantaloni şi păşind afară din ei.

– Da, ca editor, le-am făcut o mare nedreptate.

– Ca reprezentant viu al lor, aş fi bucuros să te ajut să faci corecții.

– Nu-mi vorbi, Dan. Am auzit cuvinte cît pentru o veşnicie. Tot ce vreau este să simt.

Cu un geamăt de plăcere animalică, el o ridică în brațe, o aşeză pe pat între perne şi se lungi lîngă ea. Nu mai existau cuvinte, ci numai atingeri şi percepții şi excitări pure ale unor oameni ale căror reacții se hrăneau şi se clădeau unele pe altele. Acolo unde mîinile treceau, ur-

mau buzele. Acolo unde calmul domnise, terminațiile nervoase se trezeau, iar mişcarea prindea viață.

Dan se trase deoparte, privirea lui învăluind uşor prin întuneric trupul ei. Lumina lunii, o lună a îndrăgostiților, se revărsa în raze argintii pe pat, transformînd părul ei într-o adevărată încîntare.

– Ştii cît eşti de frumoasă? murmură el.

– Numai pentru tine.

Ea simți cum muşchii lui se încordară în clipa în care sprijinindu-se pe cot îşi lăsă mîna liberă să rătăcească în voie pe sînii ei şi să-i coboare pe abdomen, pînă cînd degetele i se împotmoliră în părul umezit de dovada dorinței ei.

– Este adevărat? Nu ai mai fost cu un bărbat înainte?

Ea zîmbi şovăielnic şi răspunse sincer:

– Cu un bărbat? Da. A existat o dată un bărbat. Am făcut sex, dar nu am avut niciodată un bărbat care să facă dragoste cu mine.

– Aşteaptă!

Se ridică şi mişcîndu-se prin întuneric începu să scotocească prin pantalonii lui, scoțînd ceva din portofel.

– Ce faci?

– Am grijă de tine, şopti el, aşezîndu-se deasupra ei. Cunoaşte-mă. Încearcă să simți ce mi-ai făcut, draga mea Hannah.

Ea tremura, mişcarea involuntară a trupului ei răspunzînd la căldura prezenței lui.

– Ah, Hannah, frumoasă Hannah. Îmi pare rău. Nu pot să-mi opresc cuvintele. Sînt parte din simțămintele mele, din vraja pe care ai aruncat-o asupra mea.

El îşi luneca trupul în sus şi-n jos, zdrobindu-i sînii în mişcarea lui descendentă şi nimicindu-i buzele în cea ascendentă.

Abia mai conştientiza cuvintele lui, grija lui, reținerea lui. Focul pe care îl aprinsese în văpăi o adusese în pragul nebuniei.

Şi dintr-o dată o pătrunse. Ea gemu, arcuindu-se pentru a prelua mai mult din el, scăldîndu-l în căldura ei.

Urcară pe culmi tot mai înalte, pînă explodară într-un loc care se afla în afara oricărei închipuiri.

Ea țipă, învăluită de senzația pe care el i-o produsese. Pentru numai o noapte ea trecuse pe tărîmul imaginației despre care pînă acum

doar citise. Nu trăise o asemenea senzație.

Dar cuvintele scrise erau reflecții firave ale adevărului. Toate închipuirile păleau în comparație cu acest bărbat şi cu această noapte.

Hannah oftă. Se simțea de parcă oasele i s-ar fi înmuiat, de parcă ea şi Dan ar fi devenit o singură ființă.

Apoi el se răsuci, trăgînd-o pe ea odată cu el. Picioarele ei se desfăcură astfel încît, rămînînd unul de-a lungul coapsei, iar celălalt deasupra lui, lăsară acea parte din trupul ei, care mai pulsa încă, lipită de şoldul lui.

– Oh, Dan. Oh, Dan, şopti ea iarăşi şi iarăşi.

Nu era nimic de înțeles în ceea ce se întîmplase, exista numai acea senzație de satisfacție. În mod conştient Hannah refuza să se concentreze la altceva în afară de bărbatul de lîngă ea şi de clipele trăite.

– Domnişoara Rachel Kimbel nu a fost deloc cuminte, spuse ea cu un zîmbet, închizînd ochii. Şi nu ar schimba nimic, dacă ar putea. Mă întreb dacă autorul ştie.

– Razor Cody este de acord şi crede că mai trebuie spus ceva pentru repetiție, pentru efect, desigur.

– Desigur, aprobă Hannah, rătăcind cu degetele pe pieptul lui. Un editor nu împiedică niciodată creativitatea unui autor sau a vreunui personaj.

– Iar tu, draga mea Hannah, îndeplineşti dorința oricărui scriitor, eşti un editor care nu dă niciodată textul la refăcut.

– Nu atunci cînd am de-a face cu unul de cinci stele.

A doua zi, cînd Hannah se trezi, Dan nu mai era. Aşternuturile erau şifonate. Parfumul dragostei înmiresma cearşafurile.

Hannah se întinse, privi ceasul de pe noptieră şi gemu. Întîrziase. Întîrziase chiar foarte mult şi nici măcar nu se uitase peste manuscrisele la care promisese răspuns.

– Să mă concedieze, spuse ea, dînd drumul la duş. Fiecăreia îi era permis să greşească atunci cînd întîlnea bărbatul visurilor, bărbatul care...

Puse capăt propoziției, deoarece restul presupunea îndrăgostire, iar aceasta era ceva interzis. Zece minute mai tîrziu, ea îşi puse încălțămintea de mers pe stradă, înghesui pan-

tofii negri, eleganți, în servietă şi îşi trase pe mîneci jacheta neagră de la taiorul nou.

Pe aragaz găsi ibricul de cafea poziționat pe indicatorul *Cald*. O ceaşcă pe jumătate plină era aşezată lîngă computer, alături de nişte foi mototolite. Dar Dan nu era nicăieri.

Păşi pe terasă şi ferindu-şi ochii de lumina puternică a soarelui cercetă zona din jurul portului. Deodată îl zări pe Dan, o siluetă singuratică care se plimba de-a lungul apei, cu mîinile în buzunare şi cu spatele încovoiat de tristețe sau de meditație.

Ea nu analiză cele întîmplate sau ceea ce avea să urmeze din punctul lui de vedere. Dar, după cum arăta biroul, lui Dan nu-i era chiar atît de uşor. Fie că noaptea petrecută împreună îi lăsase oarecari îndoieli, fie articolul nu mergea prea bine.

În ambele cazuri, el alesese să fie singur, în loc să împartă totul cu ea. Acest lucru nu o surprindea. Şi ea se interioriza atît de mult, încît prietenii credeau că niciodată nu trecea prin momente grele.

Înfrîngîndu-şi dorința de a se duce după el, îi scrise un bilet în care îi explică unde se află cea

de-a doua cheie şi pe care îi notă numărul de telefon unde o putea suna în caz că avea nevoie de ceva.

Ea rezistă tentației de a citi ceea ce scrisese. El se aştepta ca ea să fie plecată toată ziua. Poate că aşa era mai bine. Ce i-ar fi spus dacă l-ar fi strigat?

Nu, era mai bine ca viața ei să revină la normal. Bailey Băiatul cel Rău era o prezență temporară în viața ei, un pasager prin ea şi ea nu-şi putea permite să înceapă să se gîndească la el ca la cineva permanent.

Chiar dacă ideea era tentantă.

„Trezeşte-te, Hannah, se mustră ea. Dan este pur imaginar. Atîta timp cît nu uiți acest lucru, îți va fi bine. Vei ajunge la sfîrşitul poveştii şi te vei întrista că s-a terminat, la fel ca în cazul tuturor romanelor de dragoste bune. Acesta este scenariul tău, iar tu eşti eroina. Pune-ți şi ție întrebarea pe care o pui tuturor eroinelor. Ce îți doreşti cel mai mult?“

Se urcă în maşina companiei şi porni motorul. Ieşind de pe alee cu spatele, îi veniră în minte cele petrecute şi zîmbi. Era pentru prima dată de cînd revenise în casa bunicului şi lăsa

uşa descuiată.'

Ceea ce dorea, hotărî ea ascultînd glasul inimii, era să-l găsească pe Dan la întoarcerea acasă. Era totuşi mult prea curînd pentru tristeţe. Cîndva, ea va descrie momentele trăite şi le va păstra ca pe o amintire frumoasă.

Amintirea era un fel de promisiune, nu-i aşa? O promisiune care o dată fusese ţinută.

Capitolul 6

– Îmi pare rău, prieteni, am întîrziat. Nu am pregătit manuscrisul pentru tipar, nu am citit noile materiale şi nici nu am gata informaţiile legate de design şi marketing. Am să mă ocup de toate diseară. Promit.

Pentru a-i da crezare, Daisy nu scoase un cuvînt. La fel făcură toţi, Herb, directorul artistic, Tom, directorul comercial, şi Bets, secretara care de fapt era şi primul cititor.

Întîlnirea de la ora zece se amînase, fără vreo altă explicaţie, pentru ora unsprezece. Personalul nu îşi ascunse rumoarea, încercînd să se prefacă a nu fi fost înştiinţat în legătură cu noua achiziţie a lui Hannah.

– În legătură cu coperta pentru *Dimineața următoarea*. După cum probabil ştiți, am găsit modelul pentru Razor. Ea privi spre Herb.

– Da, am auzit, zise Herb dezinteresat. Daisy spune că este impresionant. Dacă te satisface pe tine, atunci mă va satisface şi pe mine.

Hannah înghiți greu. Pentru o clipă nu mai putu să respire. Satisfăcută? Nu exista nici o modalitate în care să poată percepe acel comentariu, menținînd o liniște aparentă.

Însă nici Daisy nu reuşi. Incapabilă să se mai stăpînească, ea renunță la orice efort şi izbucni în rîs.

Nesigură de ceea ce se întîmplase, Bets privi încurcată.

– Mi-a scăpat mie ceva?

– Aşa s-ar zice, spuse Daisy glumind.

Hannah îşi drese glasul, forțînd aerul să-i intre în piept.

– În regulă, potoliți-vă. Bănuiesc că Daisy ți-a împărtăşit toate detaliile weekend-ului, Herb?

– Ei bine, nu chiar pe toate, dar a atins liniile principale. Sînt gata să ascult orice destăinuiri intime pe care ai vrea să le faci.

– Sînt convinsă, dar nu există. Dacă ar fi, nu le-aş povesti. Modelul preferă să rămînă anonim şi voi avea grijă ca această cerere a lui să fie onorată. Ne-a promis că va rămîne la dispoziția noastră pînă vor ieşi pozele şi vom fi siguri că am obținut ceea ce voiam. Ați primit ceva veşti de la Will?

– Nu încă, spuse Bets.

– Bine, haide să discutăm atunci despre volumul vînzărilor.

Tocmai voia să i se adreseze lui Tom, cînd se auzi un ciocănit. Uşa se deschise şi în prag apăru dispecera, care aştepta permisiunea de a vorbi.

– Ce este? se răsti Hannah, neobişnuit de tare. Ce s-a întîmplat?

– Îmi pare rău, dar un bărbat pe nume Dan vrea să vă vorbească. Spune că stă la dumneavoastră acasă.

– Dan?

Hannah se ridică, sperînd din tot sufletul ca ardoarea să nu i se citească pe față, deşi ştia că acest lucru zadarnic. Toată lumea aflată în jurul acestei mese cunoştea regula principală: nimeni nu întrerupea şedința editorială nici sub

amenințarea morții.

– Da, desigur. Scuzați-mă. Vreau să spun că ar fi mai bine. El...

– Du-te, zise Daisy. Nu avem nevoie de tine ca să ne spui cum să recuperăm nerealizările din muncă. Vom trece pur şi simplu la propuneri, aşa cum facem de obicei.

Hannah ieşi din sala de şedințe ocolindu-le privirile, se îndreptă spre biroul ei mic şi închise uşa în urmă. Înainte de a ridica receptorul, inspiră profund.

– Hannah Clendening la telefon.

– Bună. Deranjez?

– Oh, nu. Deloc, minți ea, luptînd cu disperare să-şi înfrîngă dorința de a se lăsa sub birou şi de a strînge receptorul la ureche. S-a întîmplat ceva?

– Poate, dar nu de asta am sunat. Eu... Noi am fost invitați la cină.

– Noi? De către cine?

– Am fost pînă la sediul acelui ziar să arunc o privire prin „morga" lor. Şeful de acolo a început însă să-mi vorbească despre jurnal. I-am pus cîteva întrebări. Ştii, în caz că aud de vreun cumpărător interesat, apoi redactorul mi-a spus

că urma să cineze cu proprietarul. Mi-a propus să merg şi eu.

– Să cinezi cu proprietarul ziarului?

Hannah spera ca panica din vocea ei să nu se sesizeze. Ea nu fusese sinceră pînă la capăt cu Dan. Proprietarul companiei ei, C.C.Lowen, era de asemenea Cari Lowenstein, proprietarul ziarului local şi tatăl ei.

– De ce ai vrea să faci acest lucru? întrebă ea cu glasul stins.

– Am auzit o groază de lucruri despre Carl Lowenstein, dar este atît de retras, încît niciodată nu am reuşit să-l întîlnesc. Eu sînt reporter – ţi-aminteşti? – şi adulmec subiectele.

De asta îi era şi ei frică. Ea niciodată nu ascunsese intenţionat relaţia cu tatăl ei, dar de foarte mulţi ani el o ignora, încît ea nu se simţea prea bine ştiindu-se fiica lui Carl Lowenstein. Trebuia să-i spună lui Dan, deşi era greu.

– Trimite maşina lui, iar dacă vei veni cu mine, atunci mă vei acoperi. Vreau să spun, cine va şti că sîntem mai mult decît prieteni?

– Nimeni, cu excepţia gazdei noastre. Vezi tu, Carl...

– Gazda noastră nici măcar nu te cunoaşte,

i-o reteză Dan. Aceasta nu este decît o întîlnire prietenească, numai dacă nu ai vreo obiecție.

– Eu? Ah, nu. Nici o obiecție. Dar mi-ai spus că nu poți fi prieten cu femeia cu care vrei să faci dragoste. Te-ai răzgîndit?

– Să fac dragoste cu tine? Nici vorbă. Dacă nu trebuia să lucrezi astăzi, nu te-aş fi lăsat să ieşi din casă.

– Oh, mă întreb oare unde erai cînd m-am trezit.

– Mă căzneam să-ți ofer un pic de spațiu, îngerule.

– Deci putem fi iubiți, dar încă nu eşti sigur dacă putem fi şi prieteni. Hannah aproape că-i simțea căldura respirației. Vocea lui era joasă şi intimă, plină de acea senzualitate pe care nu o mai auzise de la şaisprezece ani, cînd vorbea la telefon cu tatăl ei.

– Nu, răspunse el, dar cineva odată mi-a spus că un bun jurnalist trebuie să fie tot timpul cu mintea clară.

– Cineva de la Paris?

– Nu, cineva de acasă, din Augusta. Şi asta s-a întîmplat atunci cînd m-am împotrivit să merg la şcoala de drept, aşa cum dorea tatăl meu.

– Mama ta?

– Nu, nu mama mea. Mama întotdeauna îl aproba pe tata. Mattie, iar de atunci ea nu a mai vorbit despre jurnalistică. A vorbit însă despre familii şi toleranța oamenilor pe care îi iubeşti.

– Mattie? Era şi ea tot o prietenă?

– Nu chiar, dar a fost prima femeie care m-a iubit cu adevărat. Era bucătăreasa familiei. Mai bine te-aş lăsa să te întorci la treabă. Şoferul domnului Lowenstein va veni să ne ia pe la şase şi jumătate. Este prea devreme?

– Nu. Este bine. Dacă va lucra în timpul pauzei de prînz şi va pleca mai devreme cu o oră. Ceea ce se potrivea de minune, din moment ce astăzi venise cu o oră mai tîrziu. Evitînd traficul din orele de vîrf şi folosind trenul, va ajunge în Port Jefferson la şase. Dacă nu va avea întîrziere. Dacă nu... nici măcar nu voia să se gîndească la asta sau la zîmbetele pline de subînțeles ale colegilor.

Slavă Cerului, Will venise cu fotografiile. Le prinsese cu ace pe un panou, iar personalul privea vrăjit rezultatele.

– Ce nu este în regulă?

Hannah lăsă undeva la spate conversația ei

cu Dan. Liniştea mormîntală care domnea nu putea să însemne decît dezastru total.

– Dacă fotografiile sunt proaste, le putem reface. Sînt convinsă că, de îndată ce va avea frîu liber, el ne va oferi ceea ce dorim.

– Dacă bărbatul acesta ne mai oferă ceva, cartea va incita înainte de a fi citită. Priveşte.

Formară un culoar, care să-i direcţioneze privirea spre panou, spre bărbatul în slip şi spre femeia care îi atrăsese acestuia atenţia. Existau două poze: una dintr-o parte şi alta din faţă.

În imaginea luată din faţă, ea avea capul ridicat spre el şi-l privea cu adoraţie, adoraţie împărtăşită, de parcă ochii lor ar fi fost legaţi printr-o bandă invizibilă.

La poziţia luată dintr-o parte, nu deranja că el nu încercase să-şi ascundă excitaţia. Faptul că pozaseră în faţa aparatului nu îi inhibase. Orice persoană care îi privea era uimită de dorinţa lor arzătoare, de pasiunea, de atracţia dintre ei.

– Este cel mai al naibii lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Will. Se vedea pînă şi pe negative.

– Ce anume? şopti Hannah, furişîndu-şi pri-

virea şi spre celelalte fotografii.

– Aura. Există o teorie că plantele şi animalele, inclusiv fiinţele umane, produc un cîmp electromagnetic numit aură. Culoarea aurei unei persoane este determinată de starea emoţională a acesteia. După cum vezi, aici aura este intensă. Nu trebuie să-ţi spun eu ţie că este fierbinte.

– Will, cum ai făcut-o? întrebă Hannah uimită. În fiecare poză, atît ea cît şi Dan păreau înconjuraţi de un nor de culoare roşie-portocalie. A avut vreo defecţiune aparatul?

– Nu l-am folosit şi aseară, dar fotografiile acelea nu au ieşit radiate.

Herb îşi ţuguie buzele.

– Acum nu poţi să-l condamni pe om pentru reacţia lui. Se întîmplă uneori şi la profesionişti. Păcat că nu putem pune exact aceste poze pe copertă.

– Da, aprobă Daisy, ce păcat.

– Le vom reface, spuse Hannah în cele din urmă.

– Nici să nu te gîndeşti, o contrazise Herb. Eu sînt directorul artistic. Aş fi vrut numai să pot să fiu atît de talentat, încît să pot surprinde pe

pînză acele expresii. Presupun că nu ți-ar plăcea să folosim fotografiile originale pe coperți, nu-i aşa?

– Nu, nu cred, răspunse Hannah. Dar nu era sigură că tot ceea ce spusese avea vreun sens. Era destul de dificil să mai poarte o conversație rațională.

Nimeni nu se legase de prezența lui Hannah în fotografii şi nici unul nu exprimase ceea ce de fapt gîndeau toți:

Hannah arăta de parcă fusese tăvălită în praf magnetic şi captată apoi de forța lui de atracție.

În final ea întrebă:

– Care din fotografii rămîn pentru copertă, Herb?

– Nu are importanță, aş putea să le folosesc pe oricare din ele. Bărbatul este extraordinar, dar aş vrea să o complimentez şi pe domnişoara Rachel Kimbel. Este dinamită pură. Ooo! Ea poate nu o fi satisfăcută de Razor, dar eu sînt.

– Rachel este satisfăcută, şopti Hannah pe nerăsuflate. Sau mai bine zis fusese noaptea trecută.

„După ce am privit aceste fotografii, nu mai sînt sigură că acest lucru este adevărat."

Dacă trenul ar fi avut o aură, atunci aceasta ar fi fost neagră, deoarece mersese cumplit de încet, ajungînd la Port Jefferson la 6:2o. În clipa în care Hannah sosise acasă, limuzina aştepta pe alee.

La naiba! Sperase să ajungă la timp pentru a-l preveni pe Dan în legătură cu ceea ce avea să se întîmple. Îi făcu un semn cu mîna lui Dan, care de pe terasă vorbea cu şoferul, urcă treptele în salturi şi-şi schimbă pantofii de pînză şi taiorul cu o pereche de pantofi cu toc şi o rochie simplă, roz, de seară.

Cînd reveni, Dan o aştepta la capătul scărilor. Dar sediul ziarului nu fusese singurul loc unde mersese Dan. Nu credea că-n sacul gri, de sibir, Dan avusese o pereche de pantaloni gri, o haină bleumarin şi pantofi italieneşti.

Bărbatul ei cu plete arăta ca un milion de dolari – un milion de dolari primejdioşi.

În timp ce se machia, Hannah repeta în minte ceea ce avea să-i spună în limuzină. Nu luase în calcul posibilitatea ca gîndurile ei să fie

tulburate de sărutul intim pe care Dan i-l dăduse înainte de plecare.

Odată aflați în maşină, Dan îi ridică picioarele peste ale lui şi, cuprinzînd-o în brațe, începu să rătăcească cu vîrful degetelor pe umerii ei goi, în timp ce continua să converseze cu şoferul despre campionat.

Ea ştia că nimeni nu putea să vadă că mîna lui coborîse sub fusta ei, dar geamătul ei brusc fusese evident. Îşi îngropă fața în umărul lui şi-i şopti la ureche:

– Ce faci, Dan Bailey?

– Ce fac? Figura lui de băiat prea cuminte nu ar fi păcălit pe nimeni. Ceva nu este în regulă?

– Închide geamul, Dan!

– Sigur. Îmi pare rău, bătrîne, dar doamna mea vrea puțină intimitate. Geamul se închise încet, la fel ca şi ochii lui Hannah cînd Dan se răsuci, întinzîndu-se pe toată lungimea canapelei, împreună cu ea. Doamne, ce frumos miroşi!

– Dan, aşteaptă, spuse ea gemînd. Trebuie să discutăm.

– Fără cuvinte, îți aminteşti, numai senzații. Iar tu eşti minunată. Cum se numeşte asta?

El apucă marginea materialului roz al rochiei

ei şi începu să-i mîngîie intim spatele.

– Dan! Hannah încercă să-i vorbească, sincer încercă, dar cuvintele se rătăciră printre sărutări, iar rezistența ei fusese absorbită de foc.

Nu făcu dragoste cu ea în maşină, deşi ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut asta. Cînd şoferul ajunse la destinație, Hannah se simțea de parcă aterizase într-un pat cu furnici arzătoare şi constată cu tristețe că el avusese dreptate. Nu existase nici un fel de conversație.

– Uite ce mi-ai făcut, spuse ea trăgînd aer în piept. Sînt toată răvăşită.

– Eşti frumoasă. Arăți sărutată peste tot şi... Dan îşi pierdu cuvintele. Desfrînată. Provocatoare. Aprigă. Dezirabilă. Inocentă. Deşi era scriitor, de data asta nu-şi găsea cuvintele pentru a descrie ceea ce vedea. Hannah era atît de irezistibilă, încît Dan era tentat să-i spună şoferului să nu mai oprească.

Inspiră însă adînc. Să întîrzie, poate nu era o idee prea inteligentă, iar să facă dragoste cu Hannah nu era ceva ce voia să facă în grabă.

– Ai dreptate. Singura afacere despre care va vrea să discute gazda noastră va fi răpirea femeii mele. Aşa că să ne aşezăm şi să ne

gîndim o clipă la regiunea arctică.

– La regiunea arctică?

– De fapt, eu am să ies şi am să te las să-ți invoci propriile furtuni de gheață. Vino cînd eşti gata. Dan îşi îndreptă pantalonii, ieşi din maşină şi începu să discute din nou cu şoferul despre baseball.

În limuzină, Hannah luă din geanta ei mică rujul. Îşi aplică un strat nou, îşi trecu degetele prin părul răvăşit şi îşi dădu seama repede că oricum nu vor reuşi să prostească pe nimeni.

În plus, ceea ce urma să se întîmple avea să-i stingă focul, aşa că nu-i trebuiau urşi polari şi furtuni de zăpadă.

Ea nu aştepta seara cu nerăbdare. Dacă Dan nu ar fi aranjat cina, ea nici măcar nu ar fi venit. Le cunoscuse pe soțiile anterioare ale lui Carl Lowenstein, dar această din urmă căsătorie avea numai trei luni şi pînă acum reuşise să evite întîlnirea cu noua mireasă.

Devenea din ce în ce mai greu să vezi un om care se tot însoară cu femei mai tinere decît propriul lui copil.

Dan îşi şterse rujul de pe buze şi îşi aranjă cămaşa. Aruncă o privire spre Hannah şi con-

stată că frigul nu era suficient de mare. Uşa vilei se deschise şi în prag apăru o femeie purtînd o rochie neagră şi şorţ alb.

– Poftiţi. Domnul Lowenstein vă aşteaptă în birou. Veţi cina singuri. Celălalt domn de la ziar a fost reţinut de probleme.

– Dan, şopti Hannah pe nerăsuflate, în timp ce el o apucă de cot şi o conduse înăuntru. Trebuie să ştii despre domnul Lowenstein.

– Nu, nu-mi spune. Îmi place să-mi formez propriile păreri. De data asta este crucial. Ştiu destule deocamdată.

– Dar...

Uşa biroului se deschise şi un bărbat cu păr argintiu se îndreptă spre ei, uitîndu-se cînd la Dan cînd la Hannah.

– Bun venit, Dan. Bună seara, Hannah. Ce surpriză plăcută! Nu mă aşteptam să te văd.

Dan o privi pe Hannah, curios de replicile şoptite.

– O cunoşti pe Hannah?

– Dan, spuse ea, îndreptîndu-şi umerii vizibil. Aş vrea să ţi-l prezint pe tatăl meu, Carl Lowenstein, cunoscut în lumea editurilor sub numele de C.C.Lowen.

– Tatăl tău?

– Sigur. Nu-mi pot imagina de ce nu ți-a spus, zise Carl, invitîndu-i pe Hannah şi pe Dan în cameră. Veniți să v-o prezint pe soția mea, Gina. Se întoarse şi întinse mîna spre femeia scundă şi durdulie, care stătea lîngă foc.

– Gina, ea este fiica mea, Hannah şi Dan Bailey, unul dintre cei mai însemnați ziarişti.

– Bun-venit, Dan. Sunt bucuroasă că în final te-am întîlnit, Hannah. Carl mi-a povestit atîtea despre tine.

– Eşti soția lui Carl?

Pînă şi Dan observase uimirea din glasul lui Hannah.

– Da. Este greu de crezut, nu-i aşa? Vreau să spun că nu sînt tînără şi frumoasă, nu-i aşa?

– Nu... adică, da, sînt surprinsă. Nu sînteți aşa cum m-am aşteptat. Vreau să spun ca şi celelalte.

– Erau toate suficient de tinere să-mi fie fiice, rosti Carl, cuprinzînd-o afectiv cu brațul pe Gina. Gina este o soție, soția mea, nu un amuzament. Pofteşte, Dan. Ce pot să-ți ofer de băut?

– Da, dragă, oferă-i lui Dan ceva de băut, în timp ce noi ne ducem să ne aranjăm puțin.

Rochia Ginei era simplă. Nici măcar nu era scumpă. Ea nu părea să se simtă stingherită de anturaj şi nici nu iniție o conversație stupidă. Hannah o urmă automat, mintea ei încercînd încă să pătrundă ceea ce vedea.

De cînd murise mama ei, tatăl ei se căsătorise de trei ori. Fiecare soție fusese exact precum precedenta – cu picioare lungi, tînără şi fără minte. Hannah nici măcar nu-şi mai amintea numele lor.

Dar Gina era ca o mamă – aşa cum stă bine unei femei măritate.

– Dan al tău este foarte chipeş, rosti Gina intrînd în camera de toaletă de lîngă holul de la intrare. Cred că şi Carl arăta cam la fel cînd era tînăr, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut prea des.

– Dar există ceva la tine. În ochii tăi şi-n expresia ta.

– Ce vrei să spui?

– Uită-te în oglindă, Hannah. Radiezi.

Hannah se privi în oglindă şi oftă. Gina avea dreptate. Vibra. O vedea pe domnişoara Rachel Kimbel uitîndu-se spre ea, cu ochii strălucind, cu obrajii îmbujorați şi părul răvăşit. Părea de

parcă acum coborîse din patul unui bărbat.

– Mi-ai amintit de mine, de prima noapte cînd Carl m-a adus acasă. Mă tem că m-am purtat neruşinat. Eram sigură că nu va vrea să mă mai întîlnească.

– Neruşinat? Hannah se simți ca un papagal.

– Da, ne-am întîlnit pe plajă. Ne-am plimbat ore întregi şi am discutat. M-a invitat la cină în seara aceea. Cînd am acceptat, nici măcar nu ştiam cum îl cheamă sau că era – ea privi în jur – bogat. A venit să mă ia cu limuzina, iar eu am rămas mută de uimire. Nu conta, pentru că el oricum nu ar fi ascultat. M-a sărutat continuu pînă nu am mai ştiut de mine. Poți să-ți imaginezi doi babalîci de şaizeci de ani făcîndu-şi de cap în acea cameră pe roate în care călătoream?

Hannah nici măcar nu putea să-şi închipuie că tatăl ei o remarcase pe Gina.

Şi totuşi avea ceva deosebit, în acest mod direct, sincer de a conversa, care te făcea să te simți bine.

– Bineînțeles, că la capitolul culcat împreună am tras linie. Toată viața nu m-am culcat decît cu un singur bărbat şi am fost căsătorită cu el

douăzeci şi cinci de ani. Cînd l-am refuzat pe Carl, m-a cerut pe loc în căsătorie.

Hannah izbucni într-un hohot de rîs sincer.

– L-ai refuzat pe C.C.Lowen? Pun pariu că eşti prima persoană care a îndrăznit să spună *nu* în faţa lui.

– Nu, cred că tu eşti.

Această afirmaţie o îngheţă pe Hannah. Ea întotdeauna evitase întîlnirile personale cu tatăl ei. Niciodată nu se trataseră ca tată şi fiică, iar C.C. întotdeauna lucrase prin intermediul reprezentanţilor, chiar şi atunci cînd îi oferise posibilitatea să-şi creeze propria linie de romane de dragoste.

Erau deja obişnuiţi să-şi păstreze relaţia pe poziţie strict profesională, iar cînd colecţia *Fantasy Romance* devenise realitate, relaţia lor continuă pur şi simplu acelaşi itinerar.

Amîndoi preferau aşa.

Dar afirmaţia Ginei era o adevărată enigmă.

– Eu l-am refuzat?

– Nu?!... Îmi pare rău. El aşa a spus. Nu am făcut decît să repet ce-am auzit. Mi-a spus că, atunci cînd mama ta a murit, nu ştia deloc ce înseamnă să fie tată, aşa că te-a lăsat la bunici.

Mai tîrziu însă tu nu l-ai mai vrut. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să stea în umbră. Cînd bunicii tăi au murit, ai vrut să mergi la pension. Dacă te-am jignit cu ceva, îmi pare rău.

– Nu... nu, spuse ea, încă tulburată de întorsătura lucrurilor. Exista ceva la care C.C.Lowen nu se pricepea? Dar asta nu-l oprise niciodată să nu încerce. Nu, Gina nu avea dreptate. Carl o lăsase la bunici şi nu se mai întorsese să o vadă cu anii. Atunci cînd veni, Hannah îl refuză. Trebuia. Viaţa ei nu fusese prea fericită, dar fusese stabilă. Tu pur şi simplu vezi un alt om decît cel pe care îl ştiu eu.

– Povesteşte-mi despre Dan. Este cineva special?

– Încă nu ştiu. Abia ne-am cunoscut.

– Presupun că tu eşti mai puternică decît mine în lupta cu inevitabilul. Eu am cedat din prima noapte.

– Dar C.C. te-a cerut în căsătorie.

– Nu mi-a trebuit mult timp să aflu că eram a cincea femeie care acceptam. Dar asta nu a contat. Şi încă nu contează.

– El pare să fie... într-adevăr fericit. Nu m-aş fi gîndit.

– Ştiu. Şi pentru mine este o surpriză. Eu am avut o căsătorie fericită, dar dragostea pentru tatăl tău nu poate fi descrisă. Este ca un basm, ca una din acele cărți pe care le publici. Dacă aşa ceva există şi între tine şi Dan, nu da cu piciorul. Oamenii nu se întîlnesc cu astfel de legături decît o dată în viață.

– Nu sînt sigură că cred în basme.

– Dar în dragoste crezi. Cel puțin ți se oferă o şansă. Toți care au cunoscut-o nu se pot înşela în privința relației dintre voi. Acum, mai bine ne-am întoarce, înainte ca Dan să vină după tine. Privirea lui arunca cuțite atunci cînd te-am luat de acolo.

– Da? Nu am observat.

– Presupun că nici mîndria din ochii tatălui tău nu ai observat-o?

– Nu, cred că nu.

Hannah se lăsă condusă înapoi în birou fără să-şi fi aranjat machiajul.

– Hannah, tatăl tău îmi povesteşte ce succes a dobîndit compania ta. Dan, aşezîndu-se lîngă ea, îi luă mîna în palma lui şi i-o ținu posesiv. O privi.

– Cred că ne-am descurcat bine.

– Cum sînt materialele aniversare? întrebă Carl.

– Mortale, C.C. Am văzut de dimineață fotografiile, Dan.

– Oh? Au fost conform aşteptărilor?

Aşteptărilor? Nu, le-au depăşit. Amintindu-şi numai de ele, ea se înroşi. Simțea senzația, dar nu putea face nimic ca să o oprească.

N-o ajuta deloc că privirea din ochii lui Dan era una cunoscută. Sînt foarte expresive şi excitante.

– Aşa a fost şi modelul, spuse el.

– S-a văzut.

– Îmi pare rău.

– Mie nu! recunoscu ea timid. Se priveau fix unul pe celălalt, purtînd conversația de parcă ar fi fost singurele persoane din cameră. El a oferit mai mult decît am sperat.

– Dar mai puțin decît este capabil, îți garantez.

– Atunci va trebui să mă folosesc din nou de el.

– El este... este mai mult decît dispus.

– Carl, tu nu ai senzația că noi sîntem în plus aici? Gina îşi îmbrățişă soțul şi-şi concen-

tră ochii strălucitori asupra lui.

– Cineva este, spuse el, conducînd-o afară pe verandă. Voi doi nu vă grăbiți. Cina va fi abia peste o jumătate de oră. Cred că eu şi Gina vom face o mică plimbare.

– Nici măcar nu te aud, Carl.

– Adevărul este că şi eu am o mică problemă, dragă.

– Dan, trebuie să încetezi să mă mai săruți. Ne purtăm neruşinat.

– Neruşinat? Ah, îngerule, ce fel de cuvînt este acesta? El închise lumina şi o ridică pe colțul biroului imens de stejar aflat în colțul camerei. Începuse să se împingă ritmic între picioarele ei.

Ea i-ar fi răspuns, dacă cuvintele nu i s-ar fi oprit undeva în gît, dacă Dan nu şi-ar fi strecurat mîna sub rochia ei, dacă nu i-ar fi depărtat lenjeria pentru a o putea atinge, dacă el nu şi-ar fi desfăcut fermoarul pantalonilor şi nu şi-ar fi lăsat liberă bărbăția să găsească locul pe care îl atingea.

În acea clipă era însă mult prea tîrziu pentru cuvinte, de fapt pentru orice, mai puțin pentru terminațiile nervoase frenetice, care se aprin-

deau şi explodau în flăcări instantanee.

Cîteva minute mai tîrziu, ea se prăbuşi brusc peste el, epuizată, înmărmurită, repetînd aceleaşi cuvinte. „Neruşinat."

Gina nu s-o fi culcat cu Carl, dar Hannah nu avea nici o îndoială că ea şi noua ei mamă vitregă simţiseră tremurul pămîntului. Plutind într-o stare de euforie, ea îl simţi pe Dan îndepărtîndu-se.

– La naiba! Mă aduci în stare să mă port ca un elev desfrînat. Îţi dai seama că tocmai am făcut dragoste cu tine, aici în mijlocul biroului tatălui tău?

– Cred că îmi dau seama perfect, murmură ea satisfăcută. Razor este complet neruşinat!

– Dacă intra cineva?

– Nu venea nimeni. Gina a avut grija asta.

– Dar nu-mi stă în fire să-mi pierd controlul.

– Ştiu. Nici mie. Ea îi prinse capul şi i-l trase spre ea pentru un sărut lung şi tandru.

– Cred că asta se întîmplă atunci cînd se întîlnesc eroi şi eroine imaginari.

– Nu ştiu, spuse Hannah visătoare. Tu eşti primul erou încarnat pe care l-am cunoscut.

– Eu nu sînt erou, dragă. Îţi aminteşti? Sînt

un fost condamnat, un bărbat cu cea mai provocatoare respirație de pe pământ.

– Şi, exact cum a spus Daisy, neînchipuit de splendid.

Capitolul 7

– Nu te obosesc niciodată călătoriile, Dan? întrebă Gina curioasă.

– Ei bine, poate cîteodată trebuie să mă uit în agendă ca să ştiu în ce oraş mă aflu. Dar de regulă, mă implic aşa de tare în ceea ce fac încît nu mai are nici un fel de importanță.

– La fel ca fiica mea, comentă sec Carl.

– Eu nu călătoresc, spuse Hannah.

– Dar, de regulă te implici în ceea ce faci, încît ai putea să ajungi pe Marte şi n-ai sesiza diferența.

Dan îşi termină cafeaua şi o privi pe Hannah gînditor.

– Marte. O idee interesantă. Te-ai gîndit ca

vreun extraterestru să devină aroma-specifică-lunii?

– Aroma specifică lunii? Ca aceea pusă în înghețată? întrebă Gina cu o voce enigmatică.

– Ceva în genul acesta, spuse Dan, strîmbîndu-şi o clipă buzele la colțuri, fără a-şi da seama de gest şi depunînd apoi eforturi chinuitoare pentru a şi le îndrepta.

Încă o dată, Hannah constată cît de rar lua parte Dan la conversații simple fără vreun scop anume. În privința glumelor, se îndoia că le făcea vreodată fără vreun substrat.

– Numai că Hannah, continuă el, îi numeşte alesul lunii. Toți sînt temporari, inclusiv eu.

Gina scutură din cap.

– Într-un fel, nu cred că eşti temporar.

– Nu ştiu, argumentă Carl. Hannah este o contradicție. Ea niciodată nu a avut cine ştie ce contact cu lumea reală. Cînd era copil, se retrăgea în camera ei printre cărți. Nu cerea niciodată nimic, nu se murdărea niciodată, nu avea niciodată încurcături, de parcă nu ar fi avut nevoie de nimic şi de nimeni.

– Nici o asemănare cu mine, comentă Dan. Eu nu mă ascundeam. Cînd îmi trebuia ceva,

găseam o cale de procurare sau pe cineva care să-l obțină pentru mine. Refuz să cred că Hannah nu este la fel. Eu sînt dovada vie a acestui fapt.

– Poate, rosti Carl ţuguindu-şi buzele meditativ, dar pînă acum ceea ce a realizat nu a fost pentru ea. Ea nu se confruntă decît cu personajele din cărți.

– Dar Dan ce este? întrebă Gina.

Carl îl studie o clipă pe Dan.

– Nu ştiu dacă Dan este real sau imaginar şi nu sînt sigur dacă are vreo importanță.

– Nu pot să cred că nu v-ar plăcea să încetați discuția pe care o purtați despre mine, de parcă nu aş fi aici! zise Hannah, bosumflîndu-se exagerat.

– Are dreptate, aprobă Gina, ridicîndu-se repede, aşezîndu-se lîngă Hannah şi cuprinzîndu-i cu brațul talia fiicei ei vitrege. Hannah ştie ce face. Şi-n plus femeile au un fler de a recunoaşte şi de a obține ceea ce vor, atunci cînd se află în preajma acestui ceva.

– Acesta-i adevărul, aprobă Carl.

– Poate că unii oameni sînt fericiți cu viețile lor aşa cum sunt ele? spuse Hannah.

Dan o privi.

– Şi poate că descoperă că de fapt ceea ce au nu este suficient; au nevoie de ceva sau de cineva şi atunci trebuie să caute.

Conversația devenea prea profundă pentru Hannah. Ea ştia că Dan era un om care umbla după ceea ce voia, dar nu putea să înțeleagă de ce îl căuta pe tatăl ei. Felul retras a lui Carl nu era un subiect interesant. Şl era clar că Dan nu ştiuse că ea era fiica lui Carl. Dar maniera în care Dan o privea, o făcea să se simtă stingherită. Venirea ei aici fusese o greşeală, dar nu ştiuse cum să evite acest lucru fără să-l dezamăgească pe Dan.

– Care sînt planurile tale acum, Dan? întrebă tatăl ei.

– Poate că am putea vorbi despre acestea. Mi-ar fi necesar sfatul cuiva care are o perspectivă mai bună.

– Eu? Cum pot să te ajut?

– Tu ai ceva ce vreau eu. Am venit să-ți fur mintea şi să facem o mică afacere.

Hannah asculta îngrozită. Se înşelase, Dan îi spusese că adulmecase un subiect. Poate că nu ştiuse cine era ea, dar între timp aflase. Era

recunoscută reputația lui Dan de a manipula oamenii pentru a obține materiale pentru subiectele lui; acest lucru îl propulsase în vîrf. Într-un fel, se folosise de ea pentru a ajunge la tatăl ei. Nu ar fi fost pentru prima dată. Ea fusese o distracție. Se simțea folosită.

– Scuzați-mă, interveni ea. M-a apucat o durere teribilă de cap, Dan. Nu mai ai nevoie de mine în continuare. Am să-l rog pe şoferul lui C.C. să mă ducă acasă.

Dan îi aruncă o privire ciudată şi se îndreptă spre ea.

– Dacă nu te simți bine, te duc acasă.

Acesta chiar că era ultimul lucru pe care îl dorea. Capul într-adevăr îi vîjîia. Nu putea să mai gîndească şi nici nu putea să dea ochii cu tatăl ei. Trebuia să plece pînă nu se va face de rîs.

– Nu! Adică, rămîi şi rezolvă-ți treaba pentru care ai venit.

– Lasă-mă să-ți dau ceva pentru cap, Hannah, spuse Gina.

– Nu, sincer. Trebuia să iasă din casa tatălui ei. Se întîmpla din nou, ca şi altă dată cînd îşi dăduse seama că fusese folosită pentru a se

ajunge la tatăl ei.

În afară de *Fantasy Romance*, de unde tot ce lua era cîştigat, relaţia dintre ei fusese strict de afaceri. Dar acum era ceva personal. În casa ei, Dan era al ei. Aici, era un renumit jurnalist, la fel de important, de puternic ca şi tatăl ei şi ea nu ştia cum să facă faţă acestei situaţii.

– Oricum, mai am de citit cîteva propuneri. De două zile le-am tot lăsat, dar nu le mai pot amîna. Mulţumesc pentru cină, Gina. Mă bucur foarte mult că faci parte din familie.

Treizeci de minute mai tîrziu, trecînd peste protestele Ginei şi chipul enigmatic al lui Dan, Hannah era acasă. Dar nu se putea concentra. Nu şi-l putea şterge pe Dan din minte. La început o privise cu neîncredere, apoi cu o mînie tăcută. Dar nu comentase şi nici nu insistase să o conducă. Exact cum îşi imaginase, discuţia cu Carl Lowenstein era mult mai importantă decît prezenţa ei. Nu ştia de ce o durea atît de tare, dar o durea.

Cînd Dan intră, se prefăcu că doarme. Stătea în întuneric în patul ei mic, ascultîndu-l cum se mişca prin casă. Auzi scîrţîitul treptelor cînd le urcă, jetul de apă cînd făcu duş, zgomotul

patului de dincolo de hol cînd se aşează în el.

Prin toate sunetele şi mişcările, ea simțea prezența sau absența lui. Manuscrisele se aflau lîngă ea, pe noptieră. Renunțase să le mai înțeleagă şi închise lumina, dar somnul îi pierise, nu exista decît încordare, care părea să crească la fiecare secundă.

Relația ei cu Dan era foarte subtilă, iar cu tatăl ei şi mai şi. Dar ea nu mai era o fetiță. Era femeie în toată firea şi trebuia să găsească o cale de a face față celor doi bărbați ca egală a lor.

Deodată, uşa se deschise larg şi silueta lui Dan îşi făcu apariția.

– La naiba, Hannah, de ce ai plecat?

– Nu ştiu de ce mai are importanță. Ai vrut să te întîlneşti cu tatăl meu. Ai reuşit.

– Oh, înțeleg. Crezi că te-am folosit pe tine ca să ajung la Carl?

– Şi nu a fost aşa? Sper că ai obținut tot ce voiai?

– Voiam informații. Şi le-am obținut. Ceea ce vreau acum eşti tu. Locul tău nu este aici. Nu pot să dorm cînd ştiu că eşti dincolo de hol. Nu ştiu de ce ai plecat de acolo ca o vijelie, dar mă

aduci în stare de nebunie! Te deranjează ceea ce fac?

El nu-i mai lăsă timp de răspuns. O ridică în brațe şi, asaltîndu-i lacom gura, o duse în dormitorul mare şi se lăsă cu ea pe pat.

– Nu pot să mai gîndesc, nu pot să mai lucrez. Orice clipă în care sînt cu tine este pierdută, pentru că nu mă mai pot concentra. Ce ai făcut din mine cu fantasmele şi țara minunilor tale?

Ea oftă.

– Nu ştiu, Dan. Şi eu am aceleaşi probleme. De ce te-ai dus să vorbeşti cu tatăl meu?

– Voiam să aflu despre ziarul lui. Am avut o idee prostească că eu... nu are importanță. Oricum, am renunțat la ea. Şi, mă rog, de ce ai plecat de acolo ca o rachetă defectă?

– Cred că din cauză că te-am văzut cu C.C. Sînteți asemănători, amîndoi puternici, tari, hotărîți. Nu am putut niciodată să stau dreaptă în fața lui şi dintr-o dată am simțit la fel şi în cazul tău.

– Că sînt ca tatăl tău? Nu sînt. Cel puțin deocamdată, nu mă simt deloc ca un părinte.

– Iar eu nu mai am încredere. De cînd te-am

întîlnit nu am mai realizat nimic. Acasă nu mai pot să citesc manuscrisele. Toate mi se par tîmpenii cînd mă gîndesc la tine şi la adevărata... nu rostise dragoste, dar cuvîntul era acolo neinvitat şi insistent... legătură. Aş fi putut foarte bine nici să nu mă duc la serviciu, pentru că tot timpul nu am făcut decît să mă gîndesc la locul de aici.

Făcură dragoste – nu, nu dragoste. Se posedară brutal unul pe celălalt, cu forță sălbatică şi pasiune nestăpînită. Apoi se prăbuşiră unul în brațele celuilalt, istoviți şi tăcuți.

– Nu ştiu dacă am să mai pot continua aşa, spuse Hannah în cele din urmă. Serviciul a fost toată viața mea. Acum, dintr-o dată, nici măcar nu mai pot să citesc o propunere. Poate ar fi mai bine să pleci.

– Nu ştiu dacă am să pot. Cred că va trebui să trecem împreună furtuna.

– Ai spus că ai ştiut de la început că ne vom distruge unul pe celălalt. Nu te-am crezut, Dan. Acum nu mai sînt aşa sigură. Pentru tine întotdeauna a fost aşa?

Mîna lui sprijinită pe sînul ei era caldă şi posesivă. Chiar şi relaxată, aceasta pretindea şi

controla. Chiar şi saturată de senzaţia pe care dragostea o lăsase, Hannah îşi simţea pielea aprinzîndu-se sub atingerea lui.

– Nu ştiu, răspunse Dan într-un tîrziu. Am fost atras de multe femei în viaţă, dar de data aceasta este ceva diferit. Ceea ce s-a întîmplat între noi a fost mult prea profund, mult prea zdrobitor. Dacă aş crede în farmece, aş spune că ai aruncat o vrajă asupra mea. Dar tu?

– Nici eu nu ştiu. Nu am nimic cu care să compar. Eu nu am avut niciodată timp pentru bărbaţi. Totul este nou pentru mine şi îmi pare destul de intens.

Făcură dragoste aproape întreaga noaptea. Cînd ea plecă a doua zi, îl lăsă dormind. Hannah trase un pui de somn în tren, în loc să citească manuscrisele aşa cum îşi propusese. Cînd ajunse la serviciu era încă obosită şi, cum rareori se întîmpla, prost dispusă.

– Putem presupune că ilustra noastră conducătoare a avut o noapte proastă? întrebă Daisy. Ori, o privi şiret pe Hannah, poate ar fi mai bine să reformulez – o noapte bună?

O dată îi părea bine şi lui Hannah că biroul ei era mic şi intim. Nu era nerăbdătoare să se

justifice în fața personalului ei pentru lipsa de progres. Dar de Daisy nu putea scăpa păstrînd tăcerea.

– În regulă, şefa, vorbeşte. Ce nu este în regulă în țara minunilor?

– Nu ştiu. Totul este minunat şi îngrozitor. Nu pot să fac nimic. Cînd sînt cu el, nu vreau decît să fac...

– Dragoste? Nu pot să te acuz deloc. Dar el?

– La fel.

– Şi asta-i rău?

– Este mult prea profund. O persoană nu-şi poate petrece tot timpul în pat. Viața trebuie să meargă mai departe. Mai există şi alte responsabilități. Oh, Daisy, nu ştiu ce să fac. Îl doresc atît de mult, deşi mă arde de vie.

– Oh, dragă. Cred că avem o problemă de măsură aici. Desigur, domnişoara Hannah Clendening nu a făcut niciodată lucruri pe jumătate. De aproape treizeci de ani ți-ai orientat eforturile şi pasiunea spre cărți şi carieră. Acum, altceva a furat acea pasiune şi nu ştii cum să-ți dozezi energia.

– Şi deci ce trebuie să fac? Trebuie să mă

concentrez asupra muncii mele şi asupra romanului *Dimineața următoare*.

– În privința ta nu ştiu, spuse Daisy cu seriozitate, dar pe mine m-ar îngrijora ziua şi noaptea de astăzi. Ziua de mîine îşi poate purta singură de grijă. Aşa ai făcut întotdeauna pînă acum şi a mers totul destul de bine.

– Adică să rezolv problema ca un viciat – cîte o oră din cînd în cînd?

– Ceva de genul acesta. Poate te poți gîndi la asta şi în sensul rescrierii scenariului.

– Cum? Eu deja... adică, noi...

– În loc să începeți ca prieteni, ați sărit peste etapa cunoaşterii şi v-ați îndrăgostit din start.

– Oh, Daisy! Nu cred că aceasta este dragoste. Este mai mult o atracție fatală.

– Atunci va trebui să te decizi dacă îl vrei sau nu pe Dan în viața ta. Vei supraviețui în ambele cazuri, Hannah. Ai supraviețuit tu despărțirii de tatăl tău!

Hannah se afundă în scaunul ei.

– Tatăl meu? Ştii că s-a căsătorit din nou, pentru a cincea oară?

– Am auzit. Cred că are un curaj nebun sau îşi caută pedeapsa. Este însă un lucru bun în

care îşi investeşte banii.

– Am cunoscut-o pe noua lui soție, Gina. Este foarte diferită.

– Oh, în ce sens?

– Toate celelalte erau tinere şi frumoase. Gina este... ca o mamă, aşa cum trebuie să fie o femeie măritată.

– Slavă Domnului! Atunci mai este o speranță şi pentru mine.

– Ea mi-a spus ceva foarte ciudat. Mi-a spus că mi-am respins tatăl.

– Şi aşa a fost?

– Nu ştiu. Eu am crezut că a fost invers. Cînd mama mea a murit, m-am mutat la părinții ei în Port Jefferson. C.C. venea din cînd în cînd, dar eu niciodată... adică totdeauna situația era stînjenitoare. Îmi amintesc că atunci cînd a murit bunica mea, a venit la înmormîntare. Aveam vreo doisprezece ani. După aceea a venit acasă şi mi-a spus să-mi împachetez hainele. Trebuia să merg cu el.

– De ce nu te-ai dus?

– Nu ştiu. Port Jefferson îmi era familiar. Aveam camera mea şi acolo trăisem. Bunica mea murise şi acum acest străin îmi spunea să

părăsesc tot ce aveam. Am spus nu. Bunicul meu i-a zis tatei să plece şi nu l-am mai văzut decît cînd am mers la colegiu.

– Bunicul tău era un om grijuliu?

– Nu ştiu. Aşa cred. Era pescar şi era mai tot timpul plecat. Pînă la cincisprezece ani menajerele au stat cu mine. După aceea eram destul de mare ca să stau singură.

– Sună a însingurare.

– Nu... ei bine, da, poate. Eram singură. Dar aveam lecţiile de la şcoală şi cărţile mele. Apoi a urmat pensionul.

– Nu te aud vorbind prea mult despre prieteni.

– Cred că nu au existat prieteni apropiaţi pînă n-ai apărut tu, care ai refuzat să nu te amesteci în viaţa mea. Dar nu le-am simţit lipsa.

– Deci acum ai sărit dintr-o viaţă dusă în lumea fanteziei, într-o legătură de dragoste fierbinte, cu un bărbat mai excitant decît orice personaj întîlnit, şi nu ştii cum să procedezi.

– Cred că ai dreptate.

– Ei bine, Madame Scriitor, scoate manuscrisul şi pixul roşu. Cred că trebuie să mai domoleşti relaţia. Cunoaşte-l înainte de a te culca cu

el. Aşa le spui autorilor tăi.

Hannah încuviinţă din cap şi căzu într-o tăcere copleşitoare. Nu o auzi pe Daisy plecînd. Era mult prea cufundată în încercarea de a înţelege cum să stingi o flacără cînd aceasta deja arde. Şi cum să spui unui erou viu că relaţia trebuie să se mai potolească.

Nimeni nu-i spusese că dragostea era atît de puternică. Indiferent cît de mult citise, nu găsise niciodată descrise pe hîrtie senzaţiile pe care le simţise.

Hannah nu ştia dacă să fie mulţumită sau nu atunci cînd Herb o anunţă că nu mai era nevoie de modelul Razor Cody. Asta însemna că Dan era liber să plece oriunde voia. Nu ştia în ce stadiu se afla cu articolul despre viaţa din închisoare şi nici nu voia să întrebe. Atîta timp cît nimic nu era hotărît, ea se putea păcăli că totul va rămîne neschimbat.

O parte din ea era uşurată, alta tulburată. Pe lîngă toate acestea, ea ştia că atîta vreme cît Dan făcea parte din viaţa ei, totul era schimbat, dar nu mai era sigură că schimbările erau în bine.

Era mijlocul după-amiezei cînd Daisy băgă

capul pe uşa biroului lui Hannah.

– Este un bărbat pe linia unu în legătură cu o maşină a companiei. Spune că a fost implicată într-un accident, iar el este de la asigurări. Nu mi-ai spus că ai avut un accident.

Wes Varden. O urmărise aşa cum o prevenise Dan. Sau poate că urmărise numai maşina.

– I-ai spus cumva că eu am condus maşina?

– N-a fost nevoie, răspunse Daisy, te-a descris dispecerei perfect. Singurul lucru pe care nu-l ştia pînă nu a vorbit cu ea, era numele tău. Vrei să-l îndrum către avocatul nostru?

Hannah gemu.

– Nu. Am să vorbesc cu el. Lăsă jos manuscrisul pe care reuşise să-l pregătească pentru tipar şi ridică receptorul. Da, sînt Hannah Clendening. Cu ce vă pot ajuta?

– Spunîndu-mi unde este Bailey.

– Cine?

– Dan Bailey, bărbatul pe care l-ai luat de la închisoare sîmbătă.

– Cine sînteţi?

– Wes Varden de la revista *Celebrity*. Am fost acolo, Hannah. Te-am văzut şi pe tine şi pe

Dan. Fie îmi spui unde este, fie am să vin cu propriile mele răspunsuri.

– Domnule Varden, habar nu am unde este domnul Dan Bailey. Şi dacă vreți să mai continuați în stilul acesta, vă sfătuiesc să discutați cu avocatul firmei. C.C.Lowen, patronul, este o persoană foarte retrasă şi nu-i tratează deloc bine pe intruşii curioşi.

– Bine, dar spune-i lui Dan că nu este decît o chestiune de timp. Deja am o idee în legătură cu ceea ce urmăreşte, dar nu pot să înțeleg care este rolul editorului de romane de dragoste. Adevărul e că nici nu contează. Fotografia pe care v-am făcut-o cînd vă sărutați în parcarea închisorii va apărea pe prima pagină.

Capitolul 8

Dan nu răspunse la telefon. Hannah plecă de la birou mai devreme. Trebuia să ajungă repede acasă, să-l găsească şi să-i spună despre telefonul primit. Oricum nu mai putea să lucreze. Slavă Cerului că exista Daisy şi că reuşise să-şi perfecţioneze aptitudinile de editor. Hannah va face ceea ce deja făcea, se va baza pe aprecierea lui Daisy şi va ţine seama de recomandările ei, fără să mai citească ea personal toate propunerile.

Dar Dan nu era acolo. Nici măcar nu sunase. Deoarece începea să se facă tot mai tîrziu, Hannah începu să se îngrijoreze. Ea nu avea nici un drept să ceară socoteală pentru

mişcările lui. Nu mai avusese pînă atunci un iubit şi nu ştia care este protocolul cerut. Dar poate că el nu considera că erau iubiți. Făcuseră dragoste, mereu, dar asta nu presupunea nimic oficial. Pentru Dan era posibil să fi fost doar sex. Ea nu ştia pentru care motiv mersese el la tatăl ei.

Începu să se plimbe. Nu, fusese ceva mai mult decît sex. Pînă şi ea ştia asta. Totuşi, lucrul cel mai greu era că dacă Dan nu se mai întorcea niciodată în Port Jefferson, ea nu putea să-l oblige să revină în viața ei.

Dar nu putea să lase totul la voia întîmplării. Dacă era rănit pe undeva? Dacă cineva din închisoare aflase adevărul şi nu voia ca Dan să scrie articolul? Nu îl auzise niciodată spunînd exact ce anume avea să scrie despre viața tainică din închisoare. Deşi el nu părea deosebit de preocupat în legătură cu acest lucru, articolul era posibil să fie o primejdioasă dezvăluire, care putea să atragă multe repercusiuni.

Hannah era încă îmbrăcată în ținuta de serviciu. Se schimbă în nişte pantaloni largi şi încălță o pereche de tenişi. Făcu apoi un ibric cu ceai de mentă, după care, lăsînd ceaşca pe

jumătate goală, ieşi pe terasă şi privi linia ştearsă şi întunecată a orizontului.

Drowned Meadow. Pînă şi numele invoca imaginația. Bunicul ei îi explicase odată că acesta fusese numele oraşului Port Jefferson în 1664, cînd pămîntul fusese vîndut englezilor puritani. Aruncînd o privire pămîntului mlăştinos care se modifica odată cu fluxurile, aceştia au hotărît ca noua comunitate să se dezvolte pe partea vestică a terenului.

Pe la începutul anilor 1800, orăşelul a preluat numele ziarului politic, *The Jeffersonian,* şi a devenit oficial Port Jefferson. Casa în care locuia ea fusese construită cam în acea perioadă şi supraviețuise progresului continuu numai datorită bunicului ei, care refuzase cu încăpățînare să țină pasul cu timpul.

Hannah se gîndi că probabil se asemăna foarte mult cu bătrînul neînduplecat pe care şi-l aducea aminte din copilărie. Fusese pescar şi faptul că fiica lui se căsătorise cu un om bogat nu-i schimbase viața. Cînd fata lui muri, iar soțul acesteia rămăsese cu un copil mic, el şi tiranica lui soție au luat-o pe Hannah la ei. Cînd soția lui muri, bunicul ei nu văzuse nici un motiv ca să-şi

schimbe stilul de viață. Munca lui îl ținea departe ore în şir. Hannah se putea descurca, credea el, şi aşa şi fusese.

Acum trebuia să se descurce din nou. Dan intrase în viața ei, îi dărîmase zidurile protectoare şi îi schimbase pentru totdeauna lumea ei sigură. Dar mai trecuse prin prefaceri şi înainte şi reuşise să supraviețuiască, fără a permite problemelor să o distrugă. Găsise calea de a învinge şi putea să o găsească şi acum.

Totuşi nu suporta gîndul ca Dan să nu ştie ce se întîmplase. Şi revenise astfel din nou la faptul că habar nu avea unde plecase, ori dacă se va mai întoarce vreodată.

Sacul de sibir. Urcă scările pînă în dormitorul cel mare şi începu să-l caute. Era acolo.

Pînă la miezul nopții stăpînirea de sine de tip *New England* pe care ar fi trebuit să o moştenească de la bunicul ei dispăruse. Şi acest lucru, se gîndi ea în sinea ei, se datora şcolilor din Virginia pe care le urmase. Era cuprinsă de tristețe, ca eroinele din romanele istorice. Nu-şi cunoscuse mama şi trăise cu un gol în inimă atunci cînd tatăl ei o părăsise. Dar acum era cu totul altfel.

De data aceasta ea era cea implicată şi nu avea nici un fel de experienţă pe care să se bazeze. O parte din ea plecase, era dăruită lui Dan şi nu o înlocuise cu nimic. În timpul orelor de aşteptare, trebui să recunoască adevărul: se îndrăgostise de Dan Bailey. Asta trebuia să fie, căci altfel de ce ar fi durut-o totul atît de tare? Locul în care existase odată sufletul ei era acum pustiu.

Pentru prima dată în viaţă, ea nu găsea răspunsuri. Nu exista veşnicul *după* sau finaluri fericite... ci numai durere, iar ea nu avea unde să se întoarcă.

Gina. Se va duce la Gina. Gina va şti ce trebuie făcut, iar tatăl ei dispunea de mijloacele necesare.

În mai puţin de o oră, sună la uşa casei întunecoase, conştientă numai în parte de şiroaiele neaşteptate de lacrimi de pe obraji.

Uşa se deschise în cele din urmă şi în prag apăru tatăl ei, frecîndu-se la ochi.

– Hannah? Tu eşti? Ce s-a întîmplat? Intră.

Gina apăru şi ea în hol, în spatele tatălui ei şi se grăbi spre Hannah.

– Ce s-a întîmplat, Hannah?

– Dan.

– Ticălo... înjură tatăl ei şi trînti uşa. Ce ți-a făcut?

– Nimic. Adică el... nimic. A plecat. A dispărut şi îmi este teamă să nu i se fi întîmplat ceva rău.

Carl blestemă şi-şi trecu degetele prin păr.

– Ce oră este?

– Două dimineața. Nu mai înjura, Carl, spuse Gina aspru. Mă duc cu Hannah în camera de lucru. Tu trezeşte bucătăreasa şi roag-o să prepare ceva cald.

Spre surprinderea lui Hannah, tatăl ei se supuse.

Cîteva clipe mai tîrziu, Hannah se afla în brațele Ginei, îmbibînd capotul acesteia cu lacrimi, în timp ce tatăl ei privea neajutorat. Într-un final, Gina se depărtă, scoase din buzunar un şervețel şi începu să-i şteargă fața lui Hannah.

– Haide, Hannah, rosti Gina încet, te-ai descărcat. Spune-ne ce-a făcut ticălosul acesta?

– Nu este aşa, Dan nu este un ticălos. Nu mi-a făcut nimic rău. Nu ar fi în stare de aşa ceva şi chiar dacă m-ar fi rănit, ar fi făcut-o dintr-un motiv anume. Problema e că a dispă-

rut. Nu ştiu unde este. Nu vreau să spun că ar fi trebuit să mă informeze pe mine, dar trebuie să-i spun... Oh, Gina, nu ştiu ce să fac.

– Îl voi suna pe căpitanul Dunn, zise Carl. O să-l găsească el pe Dan. Ştii cînd a plecat?

– Nu, l-am lăsat în pat de dimineață. Nu am vorbit cu el în timpul zilei. Apoi cînd a sunat acel reporter, am încercat să-i spun lui Dan că vrea să publice fotografia noastră.

– Fotografia? Ce reporter, Hannah? Carl trase un scaun şi se aşeză lîngă fiica lui. Povesteşte de la început.

– Nu ştiu dacă ar trebui. Dan mi-a spus că misiunea lui este secretă.

– Nu intenționez să-i distrug acoperirea, dar trebuie să înțeleg ce se petrece.

– L-am luat pe Dan de la închisoarea districtuală Suffolk în ziua în care a fost eliberat.

– Dan a fost în puşcărie? Gina clătină din cap. Nu-mi vine să cred. O fi el impulsiv, dar nu este criminal.

– Nu, a fost un aranjament. A fost acolo pentru a scrie un articol despre viața în închisorile districtuale. Dar nu asta este problema. Adică, este, dar nu în întregime.

– Continuă, dragă, o încurajă Gina.

– Cînd a fost eliberat, la poartă erau reporteri. Erau acolo pentru a-l fotografia pe unul din regii traficului de droguri, numit Il Don. Unul din fotografi, un anume Wes Varden, lucrează pentru revista *Celebrity*. El l-a recunoscut pe Dan şi ne-a fotografiat sărutîndu-ne. El este problema.

– Wes Varden, îl cunosc, spuse Carl înclinînd din cap. Încep să înțeleg problema voastră.

În acel moment, uşa se deschise şi apăru menajera în cămaşă de noapte, peste care purta un capot, împingînd o măsuță de serviciu pe care se afla ciocolată fierbinte şi prăjiturele.

– Mai doriți ceva, doamnă Lowenstein?

Gina scutură din cap şi ridicîndu-se, îi umplu o ceaşcă lui Hannah.

– Poftim, ia o înghițitură din asta. Te va face să te simți mai bine.

Ciocolată fierbinte, se gîndi Hannah. De cîte ori în copilărie nu-şi dorise să existe cineva care să o mîngîie şi să-i ofere ciocolată? Uitase asta. Reuşise să uite atîtea lucruri, chiar singurătatea casei ei micuțe, dar numai pînă cînd avusese nevoie de Dan şi el nu fusese acolo.

Sorbi din ciocolată şi lăsă deoparte acele gînduri, concentrîndu-se la spusele tatălui ei.

– Cum de îl cunoşti pe Wes Varden, C.C.?

– A făcut cîteva cereri de redactor la ziarul meu. L-am refuzat.

– De ce? Hannah golise ceaşca. Era surprinsă. Nu s-ar fi gîndit că Wes Varden ar fi interesat să conducă ziarul unui orăşel, sau că C.C. va aprecia negativ experienţa lui Wes la o gazetă de scandal. În definitiv, nu putea să fie un reporter slab, căci altfel nu ar fi lucrat la *World Today*.

– Au circulat nişte zvonuri legate de fabricarea unor dovezi privind un articol de al lui de acum cîţiva ani. Nimic nu a fost făcut vreodată public. Wes a părăsit revista de ştiri la care lucra, iar cazul a fost muşamalizat. Au existat unii cărora li s-a părut că a scăpat prea uşor.

– Dan mi-a spus că şi între ei ar exista o problemă. Wes îl face responsabil pe Dan de pierderea slujbei lui, nu-i aşa? De aceea procedează aşa.

Gina reumplu ceaşca lui Hannah.

– Hannah? Dar nu ne-ai spus încă cu ce se ocupă acest reporter.

– Amenință să publice o fotografie de a mea cu Dan. Dacă nu îi dau informația de care are nevoie despre Dan, mă tem că va inventa povestea.

– Nu, nu o va inventa, după ce am să-l amenințeu cu un proces, zise Carl.

– Nu, să nu faci asta. Nu putem face nimic, pînă nu vorbim cu Dan. Oh, C.C., vocea ei se frînse, mă tem să nu i se fi întîmplat ceva lui Dan. Vezi, fotografia a fost făcută la poarta închisorii unde Dan lucrase în secret pentru materialul său. Nu cred că oamenii de la ziarul lui ştiau ce face. Ar putea să-şi piardă slujba... sau şi mai rău.

– Nimeni de la *World Today* nu va concedia un reporter ca Dan Bailey. S-ar putea să primească o mustrare publică, dar vor închide ochii la metodele lui, atîta vreme cît faptele sînt adevărate. Ei ştiu că Dan este un profesionist.

– Dar nu am încredere în Varden. Dacă află că Dan a fost model pentru coperta cărții noastre aniversare, atunci... Oh, nu ştiu. Vezi tu, i-am promis lui Dan că nimeni nu va şti cine este.

– De ce? Îți este ruşine cu slujba ta, dragă?

întrebă Gina cu un glas plin de uimire.

– Deloc. Dan mă îngrijorează. Mă tem ca Wes Varden să nu strice totul.

– Şi Dan a dispărut. Mă întreb oare ce a aflat în închisoare. Carl se ridică şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Îmi place Dan. Îmi place chiar mai mult de cînd am făcut şi nişte verificări asupra lui. Sigur, în drumul lui a călcat cîteva bombeuri şi şi-a dezvoltat un anumit stil care să-i asigure pătrunderea în lumea oamenilor puternici şi influenți şi să-l ducă acolo unde vrea să ajungă. Odată am făcut şi eu la fel.

– Tu? Gina ridică sprîncenele într-un dezacord ridiculizat. Îmi este greu să cred că te-ai dat vreodată drept altcineva.

Carl încuviință din cap.

– A fost un timp cînd am făcut acest lucru. Desigur, am făcut-o de teama eşecului, pînă însă mi-am dat seama că înşelătoria era cel mai mare eşec dintre toate. Dar în cazul lui Dan este cu totul altfel. Esența este că el spune adevărul şi nu poate fi cumpărat.

– Şi nu ți-l spune decît dacă este într-adevăr convins, remarcă Hannah încet. Nu se preface.

Deşi ar fi vrut să se prefacă, să-i fi spus că o

iubeşte şi că ar fi vrut să fie cu ea mereu. Dar întotdeauna apărea viitorul, iar el nu cunoştea deloc acel ținut. Tot ceea ce se petrecuse între ei fusese în prezent. Prezentul era timpul în care ea învățase foarte bine să trăiască. Pînă cînd îşi dădu seama că, oricît de mult s-ar chinui, nu va reuşi să împlinească un lucru care nu era sortit să se întîmple. Pînă constatase că descrierile romantice din romanele ei erau eclipsate de dragostea cu un bărbat adevărat.

– Ai dreptate. S-ar putea să fie vreo problemă, spuse C.C. Lasă-mă să văd ce pot face, Hannah.

– Poți să rămîi aici cu noi, o invită Gina.

– Nu, mai bine mă duc acasă. Trebuie să fiu acolo, dacă cumva sună Dan.

Din cîte îşi amintea, era pentru prima dată cînd îşi îmbrățişa tatăl şi o făcuse din tot sufletul. Pentru prima dată în viață, simțise emoția adevărată cînd el îi răspunsese tot printr-o îmbrățişare.

Dar Dan nu sună şi nici nu veni.

A doua zi, apăruse, pentru ca toată lumea să vadă, senzaționalul titlu de sub cel mai urît coşmar al lui Hannah: FOST CONDAMNAT, BĂIA-

TUL RĂU BAILEY ŞI ULTIMA IUBIRE, EDITOAREA COLECȚIEI FANTASY ROMANCE, HANNAH CLENDENING.

Fotografia, mult mai relevantă decît îşi închipuise Hannah, prezenta în mod clar fața lui Dan şi mîna lui care mîngîia fundul ei. O trăsese atît de aproape, încît fusta ei se ridicase suficient ca degetele lui să atingă dantela bikinilor pe care îi purta.

– Oh, nu! gemu Hannah. Cum a putut? Viermele! Citi printre rînduri articolul, care comenta motivul condamnării lui Dan, aducînd în discuție încurcăturile lui recente determinate de metodele lui de a investiga subiectele, inclusiv deținerea ilegală de armă.

De acolo, şirul povestirii se îndrepta spre Hannah, răsfățata lumii romanelor de dragoste şi spre succesul înregistrat de aceasta cu noua colecție *Fantasy Romance*. Articolul sugera că documentarea lui Hannah era unică şi comenta batjocoritor dacă va apărea sau nu o carte despre povestea lor de dragoste.

– Nu te mai omorî cu firea, şefa, spuse Daisy realist. Asta nu înseamnă decît că ai intrat în rîndurile celor bogați şi faimoşi. Uite ce

se întîmplă cu fiecare subiect. Dacă nu există ştiri, acei indivizi le inventează.

– Daisy, cînd mi-ai spus să-mi scriu propriul scenariu, nu m-am aşteptat la aşa ceva. Ce crezi că vor spune cititorii noştri?

– Părerea mea este că dacă vor afla că tu şi Dan aţi pozat pentru *Dimineaţa următoare,* acest roman se va înscrie pe lista cărţilor cu cel mai mare succes, întocmită de *The New York Times*.

– Mai bine să nu afle. Să nu care cumva să îndrăzneşti să le spui. *Fantasy* va reuşi numai prin conţinutul cărţilor şi prin nimic altceva.

– Uh-huh, dacă tu crezi că aceasta este calea prin care se izbuteşte todeauna, eu am un pod dincolo de Brooklyn, pe care aş vrea să ţi-l vînd. Fruntea sus, fotografia voastră a fost făcută accidental. Sau poate aşa a fost soarta şi încă nu ştim ce urmează să se întîmple.

– Nu-mi vine să cred. Şi Dan unde este?

– Asta da întrebare care să te îngrijoreze. Nu l-ai văzut din ziua în care a sunat viermele acela?

– Da. Nu a mai trecut pe acasă şi nici nu a telefonat. C.C. face nişte investigaţii subtile, dar

se pare că nimeni nu ştie, nici prietenul lui Pete, nici redactorul şef al lui. El trebuia să fie în vacanță.

– Dan? În vacanță? Este aproape la fel ca atunci cînd îți iei şi tu concediu. În plus, chestia nu va dura decît o bătaie de inimă. Pînă mîine vor exista alte scandaluri la care să se îndrepte atenția publicului. Îmi pare rău să-ți spun, Hannah, dar aceasta nu este cea mai grozavă poveste de la sutienul placat cu oțel al Madonnei, încoace.

Daisy se înşelase. Ziua următoare aduse cererile a două programe bulevardiere de televiziune şi o notiță de la Oprah care condamna tulburarea intimității lui Hannah şi solicita o apariție în cadrul unui program despre soțiile şi iubitele celor aflați în închisorile districtuale

– Asta este, anunță Hannah, aruncîndu-şi manuscrisele în servietă. Mă duc acasă. Daisy, ai fost promovată editor. Editează.

Trenul spre Port Jefferson era pe punctul de a pleca, cînd ajunse ea la gară. În timpul călătoriei de o oră şi jumătate, se forță să citească primul manuscris pe care îl scosese din servietă.

Cînd ajunse la destinație, hotărî că autoarea era prea isteață, iar încercările ei de umor nu făceau decît să confere eroinei o imagine proastă. Va citi manuscrisul din nou.

Nu era corect să ia decizia cînd gîndurile îi erau la propria ei poveste de dragoste şi la durerea chinuitoare care o copleşise de cînd Dan dispăruse.

Se opri mai întîi la piață, după care luă un taxi pînă acasă. Şoferul îi duse sacoşele pînă la uşă şi apoi plecă. În timp ce Hannah descuia uşa, auzi înăuntru voci. Dan?

Deschise uşa şi puse pe bufet servieta şi sacoşa. Radioul mergea. Calculatorul la fel, iar uşa de la terească era larg deschisă.

Dan era afară. Stătea în colțul cel mai îndepărtat al terasei, privind pierdut la ocean de parcă ar fi purtat pe umeri întreaga greutate a lumii.

– Dan, unde ai fost?

– Să mă gîndesc.

– Te simți bine?

Se întoarse cu fața spre ea, toată durerea lui acumulată citindu-i-se în privire.

– Nu. Cred că nu. Dar nici nu cred că am

vrut vreodată. Îmi pare rău că te-am amestecat în viața mea.

– Greşeşti. Cred că eu te-am amestecat în viața mea. Ai văzut revista *Celebrity*?

– Da.

– Ce ai de gînd să faci?

– Am să predau materialul şi apoi... nu ştiu. Am să mă îndrept spre un loc nou, spre un oraş unde oamenii să nu-l cunoască pe Dan Bailey.

– Şi slujba ta?

– Vrei să spui slujba pe care o aveam? Gata. Am demisionat.

– Ai terminat articolul despre corupția din închisoare?

– Nu am scris despre asta. Subiectul meu era Il Don şi legăturile lui politice. Dar sînt dezgustat şi deziluzionat de domeniul în care lucrez.

– Înțeleg.

Însă nu înțelegea. Nu înțelegea ce însemnau toate acestea. „Dar eu?“ Hannah îşi răsuci un braț în jurul taliei şi-l apucă pe celălalt cu mîna.

Se simțea de parcă îi crescuseră rădăcinui în podea, de parcă tot sîngele i se scursese şi îmbibase duşumeaua pe care stătea.

– Oh, Dan, îmi pare rău. Bietul Razor Cody nu ştia în ce se amesteca cînd intra în legătură cu domnişoara Rachel Kimbel. Nici măcar nu s-a răzbunat.

– Eu cred că da. Eu aş spune săraca Rachel. A fost prinsă în trecutul lui Razor şi însemnată de focul lui.

– Dar ei i-a plăcut fiecare clipă.

El spuse simplu:

– Hannah, îmi pare rău. Te-am dorit şi nu ar fi trebuit.

– Dar şi eu... şi eu te-am dorit.

Atunci el o îmbrăţişă. Intrară în casă şi urcară treptele, aruncîndu-şi hainele, sărutîndu-se, atingîndu-se.

El puse stăpînire pe gura ei şi i-o ţintui lacom. Mîinile lui îi dezmierdau trupul, respiraţia devenindu-i rapidă şi neregulată. Se lăsară de-a lungul patului, atingîndu-se unul pe celălalt, folosindu-şi trupurile pentru a spune ceea ce raţiunea lor refuza să recunoască.

– Nu-mi pasă de ceea ce se întîmplă, repeta ea întruna. În afară de noi şi asta, nu contează nimic.

– Te vreau, îngerule, aici şi acum. Tu eşti tot

ce mi-am dorit vreodată.

Nevoia de a pretinde, de a înfiera şi de a încredința memoriei, era soră cu disperarea, pe măsură ce valul de căldură care îi înconjurase din prima clipă îi stîrnea şi îi mistuia cu focul lui.

Dan îşi simți instinctele primare trezindu-se, iar forța pe care intenționa să şi-o stăpînească evaporîndu-se în dorință. O țintui pe Hannah pe pat, după care o cuprinse în brațe, mîngîind-o şi pîrjolindu-i pielea cu ființa lui.

În cele din urmă o pătrunse, iar ea, prinzîndu-se de tăblia de la capul patului, îşi muşcă puternic buza, pentru ca Dan să nu ştie cît de aproape era de a striga că îl iubeşte. Se arcui însă în el, dăruindu-se şi spunînd cu trupul ceea ce cuvintele nu îndrăzneau. Şi deodată se întîmplă acea eliberare, care îi lăsă fără respirație, care îi propulsă dincolo de realitate. Pluteau, atingînd limitele cele mai îndepărtate ale extazului.

– Ştii că trebuie să plec, spuse el în cele din urmă.

– Rămîi.

– Trebuie.

– Ştiu.

– Înainte nu am vrut să rămîn.

– Niciodată nu am vrut să rămînă cineva.

– Povestea asta va afecta poziția ta de editor?

– Nu are importanță. Cîndva am crezut că eu sînt cărțile mele. Nu sînt. Ele vor exista singure, aşa cum voi rezista şi eu.

El îi mîngîie umărul şi o sărută pe frunte.

– Aş vrea să pot schimba totul.

– Nu. Eu nu aş schimba nimic.

– Cînd va apărea cartea lui Razor?

– Lansarea ei festivă va fi în ianuarie, dar va apărea pe piață în decembrie. Am să-ți trimit un exemplar. Coperta a ieşit fantastic.

– Mai bine o cumpăr eu. Nu ştiu pe unde am să fiu.

Ceea ce de fapt voia Dan să spună era că nu va fi cu ea. Hannah nu răspunse. Nu ştia ce să replice.

Făcură din nou dragoste: uşor, tăcut, cu o anumită durere, care exprima faptul că înțelegeau că pentru ei totul se apropia de sfîrşit, că înțelegeau şi acceptau.

Cînd Hannah se trezi a doua zi dimineață, Dan plecase. Sacul lui de sibir nu mai era în

debara şi fişierele lui fuseseră şterse din calculator. Aflată în mijlocul casei ei micuțe, părea că el nici nu fusese vreodată pe acolo.

Se aşeză pe terasă să-şi bea cafeaua şi îi veniră în minte cărțile şi autorii ei. Într-un roman, ea nu l-ar fi lăsat pe Dan să plece fără să vorbească. Scriitorii ei ştiau că femeile moderne nu se refugiau în trecutul lor şi nu lăsau lucrurile la voia întîmplării. Fiecare eroină era stăpîna destinului ei... mai puțin ea. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Dan de ce pleca, ar fi trebuit să-i spună că voia ca el să rămînă.

Dar aşa ceva nu mergea în viața de toate zilele, cel puțin nu în a ei. Se îndrăgostise de un bărbat care voia să facă dragoste cu ea, dar care nu o iubea. Şi care acum plecase.

Casa era singuratică şi tăcută, aşa cum fusese cînd era copil. Doar că ea nu mai era copil. Nu-şi scrisese propriul ei scenariu foarte bine. Hannah ştia că va supraviețui, dar căsuța ei nu va mai fi niciodată plină de viață.

Şi nici ea.

Capitolul 9

Herb îi făcu cadou lui Hannah tabloul reprezentîndu-i pe Rachel şi pe Razor.

Hannah dădu jos oglinda şi agăță tabloul deasupra căminului. Nu mai era nevoie să folosească fotografia, pictorul suprinsese pe pînză aura dorinței lor. După ce petrecu o după-amiază întreagă admirînd tabloul, Hannah trebui să înceteze să-l mai privească, deoarece era mult prea profund, mult prea dureros.

Tabloul era tot ce îi mai rămăsese din Dan. Nu-l mai putea privi, dar nici nu suporta să-l dea jos.

În ediția sa din luna iunie, *World Today* prezenta în pagina a doua, sub semnătura lui Dan,

un scurt articol, care dezvăluia că recentul chiriaş al închisorii districtuale Suffolk, rege al traficului de droguri, numit Il Don, era membru al influentei familii de odinioară, Cascillio.

Familia în decursul timpului investise şi-şi folosise acumulările bancare în afaceri în trei țări, pentru a spăla banii proveniți din droguri. Demascarea prizonierului era ultimul capitol al afacerilor cu bani murdari ale familiei Cascillio.

Hannah înțelegea acum de ce Dan fusese în închisoare. În săptămîna care urmă ea primi cîteva rînduri de la Dan în care îi spunea că avea de gînd să înceapă să-şi pună ordine în viață. Hannah îi dorea mai mult noroc decît avusese ea. De cînd Dan plecase, ea nu mai reuşise să-şi readucă solitudinea liniştită de care se bucurase întotdeauna. Se pomeni deodată petrecînd tot mai mult timp cu tatăl ei şi cu Gina.

În luna mai participase la o conferință în San Diego pe tema romanelor de dragoste, la care autorii cărților ei fuseseră în centrul atenției. Librarii care audiaseră prelegerea ei aflaseră despre atenția deosebită pe care ea o acorda prezentării cărții, ba mai mult, unii chiar o recunoscuseră pe coperta volumului de probă *Di-*

mineața următoare. Cînd unii din admiratori o întrebaseră despre ultimul articol din *Celebrity*, care insinua că fusese părăsită, Hannah recunoscu că legătura ei luase sfîrşit.

Romantici din fire, participanților la conferință nu era nevoie să li se spună despre ceea ce personajele cărții, Razor şi Rachel, simțeau unul pentru celălalt; pictorul surprinsese totul foarte bine. Cei apropiați lui Hannah ştiau adevărul; aura din pictură aparținea de fapt lui Hannah şi lui Dan.

Cu mult înainte de a primi raportul medicului, Hannah ştia. Îşi propuse să-l caute pe Dan şi să-i spună, dar se răzgîndi. În schimb, începu să transforme încăperea în care îşi petrecuse copilăria în cameră pentru nou-născut. Se întîmplase în ultima zi, cînd fuseseră atît de copleşiți de emoții şi regrete încît nici unul nu se mai gîndise la consecințe.

Acum urma să aibă copilul lui, copilul lui Dan. Deşi nu fusese niciodată una din acele femei care să se îngrijoreze din cauza ceasului biologic, era încîntată.

– Să te îndrăgosteşti este promisiunea, Daisy. Să ai un copil este păstrarea promisiunii.

– Poate, răspunse Daisy, dar pe vremea mea se zicea să-l plăteşti pe flautist. Sigur, nu-mi amintesc să fi existat vreun flautist care să semene cu Razor Cody, căci altfel poate aş fi fost şi eu dispusă să plătesc. Să conţezi pe mine ca bonă şefă.

– Am să angajez o nouă secretară şi am să o promovez pe Bets ca asistentă a ta, Daisy. Vreau să începi să o iniţiezi.

– Şi şefa ce are de gînd să facă, să meargă acasă şi să clocească?

– Sigur că nu. Voi lucra în continuare, dar va trebui să fac loc în viaţa mea şi la altceva în afară de *Fantasy Romance*.

– Ai încercat să dai de Dan, Hannah?

– Nu, şi nici nu am de gînd. Acesta este copilul meu şi am să-l cresc singură.

– Uh-huh, aşa cum bunicul tău te-a crescut pe tine.

– Da, şi cred că a fost bine, spuse Hannah răspicat, ştiind că tot ceea ce insinua Daisy trezea cele mai tainice îndoieli ale ei. Gina îi spusese cam aceleaşi lucruri cînd aflase de starea ei. C.C. ameninţase că-l va găsi pe acel individ şi-l va aduce înapoi.

Dar Hannah refuză să-l lase să-l caute.

Dan nu-i făcuse niciodată nici un fel de promisiuni şi nici ea nu-i va cere nimic. Faptul că se îndrăgostise de el nu-i dădea nici un drept să-l silească. Bănuia că fotograful lui Dan ştia unde se află acesta, iar dacă ea ar fi vrut ca Dan să afle de starea ei, ar fi putut să-i trimită un mesaj pentru el.

Ea se simțea bine. Încă lucra, dar nu aşa asiduu. Nu mai conducea maşina. Purta aceleaşi costume impozante şi aceiaşi pantofi de serviciu, dar începuse să întîrzie tot mai mult cu selecțiile, dar nu pentru că nu s-ar fi simțit bine. De fapt, fizic nu se simțise niciodată mai bine. Emoțional, în spatele uşilor închise şi în toiul nopții, măsura podeaua în lung şi-n lat sau citea lecturi enigmatice şi ştiințifico-fantastice.

Devenise tot mai greu să citească despre fericirea veşnică. Şi nu exista nici o posibilitate de a putea exprima în cuvinte simple singurătatea şi durerea. Nu citise nici un roman în care eroul şi eroina să se înflăcăreze atît de tare încît să fie mistuiți de focul pasiunii lor.

Luminile anuale ale pomului de Crăciun din Port Jefferson licăreau. Hannah nu împodobise

pom. Nu mai făcuse acest lucru în ultimii ani. Nu ținea nici un fel de tradiții de Crăciun şi susținea că nu simțise niciodată lipsa căldurii familiale sau a prietenilor.

Pînă în acest an, cînd minciuna o împresura ori de cîte ori trecea prin fața dormitorului şi se oprea deasupra leagănului din camera copilului.

Dan puse deoparte corespondența la care încerca să răspundă. Nu avea nici un rost, nu reuşea să se concentreze. Crezuse că reîntoarcerea în Augusta era lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă. Nu putea să-şi ordoneze viața prezentă pînă nu îndrepta greşelile trecutului.

Întorsese cu ani în urmă spatele tatălui şi fratelui lui deoarece crezuse că aceştia se alăturaseră tradiționalei rețele de „oameni de nădejde", nu pentru că ar fi avut intenția de a sprijini cu adevărat oamenii cu care veneau în contact.

Ani de zile, luptase cu soarta că era un Bailey, cu mentalitatea că trebuia să trăiască mereu conform speranțelor tatălui său, că trebuia să urmeze exemplul fratelui lui.

Greşise. Tatăl lui era un om de nădejde şi

era şi un judecător bun, care îmbina pedeapsa cu clemența şi care lucra cu fratele său la elaborarea de legi care să corecteze nedreptatea. Dan se ocupa acum de conducerea biroului fratelui său, iar familia era mulțumită de întoarcerea lui.

Încerca să-şi găsească locul. Îşi tăiase părul şi-şi îndepărtase cercelul din ureche. Refuzase propunerile pe care Pete i le transmisese din partea unor publicații rivale, a unor ziare şi chiar a unor posturi de televiziune. Cea mai mare parte din viață şi-o petrecuse mergînd acolo unde îl suflase vîntul, urmărind soarele şi alergînd după lună. Dar, deodată, nu-şi mai dorea să meargă nicăieri, nu-şi mai dorea să facă nimic. Doar să o vadă din nou pe Hannah.

Revederea cu Hannah ar însemna o promisiune, promisiune pe care nu era sigur că o putea ține.

Frumoasa Hannah, prinsă în vraja lumii sale, chinuindu-se să realizeze visul imposibil, urmărind stelele căzătoare şi dorindu-şi veşnicia.

Timpul petrecut împreună cu ea fusese cel mai intens din toată viața lui. Se întîlnise cu regi şi preşedinți de state, dar niciodată nu fusese

atît de captivat de cineva aşa cum fusese de Hannah.

Făcuse dragoste cu femei care îi plăcuseră, şi chiar cu unele la care ţinuse, dar nimic nu îl mişcase atît de puternic ca dragostea lui Hannah. Pînă şi numai gîndul la ea îi accelera pulsul. Dar el adusese urîţenia vieţii lui în lumea ei fantastică. Şi o făcuse să sufere.

Dan îi oferise lui Wes informaţiile despre adevărata identitate a lui Il Don în schimbul nepublicării pe prima pagină a articolului despre Hannah. Dar demascarea faptului că Il Don era membru al familiei Cascillio nu avea să aducă atîtea vînzări cît bîrfa despre Hannah şi Dan. Aşa că revista de scandal a ales pînă la urmă difuzarea fotografiei.

Lepădătura tot lepădătură rămînea.

Dan plecase să-l caute pe Wes şi-l găsise într-un bar. Scăpase de închisoare numai datorită faptului că judecătorul, care îi aranjase condamnarea, era acelaşi cu cel desemnat să conducă şedinţa în cazul plîngerii depuse de Wes pentru actul de violenţă suferit. Wes se alesese cu un dinte spart, iar Dan cu coasta fracturată. Judecătorul îi luase deoparte şi le

sugerase insistent să se înțeleagă. Cînd cei doi ajunseră la împăcare, el renunță la acuzare.

Pentru prima dată de cînd plecase de acasă, Dan nu avea nici un caz. Aşa că-şi oferi unul. „Du-te acasă în Georgia şi fă ceea ce a spus judecătorul: pune-ți ordine în viață". Acum se trezea în fiecare dimineață devreme şi se ducea să lucreze la biroul fratelui său. Planul lui de liber profesionist nu se materializase niciodată, cum de altfel nu pusese în practică nici gîndul trecător de a scrie o carte. Era ziarist. Cel puțin fusese; acum nu mai ştia sigur ce era.

Toate acestea păreau atît de neînsemnate.

Mama lui instală pomul de Crăciun şi îl ademeni s-o ajute să-l împodobească.

– Ce faci, Danny? întrebase ea în acea noapte în camera de lucru.

– Ce fac? Încerc să deznod şirul de beculețe, mamă.

– Nu, vreau să spun, aici în Augusta. Eşti copilul meu şi te iubesc, dar locul tău nu mai este demult aici. Cine e ea?

Introduse stecherul în priză şi îl încîntă faptul că toate luminițele ardeau.

– Ea?

– Femeia care te-a răscolit. Este cea din revista aceea?

– Ai văzut-o?

– Da. Timp de trei săptămîni am fost cea mai umilită femeie din coafor. Apoi Sophie Murphy a rupt pagina acelei reviste şi a dus-o acasă. Probabil că a pus-o în frigider pentru a saliva după tine ori de cîte ori scoate un baton de înghețată.

– Mamă!

– Abia aştept s-o întîlnesc. Va arăta superb în rochia de mireasă a cumnatei tale.

– Mamă, Hannah este cu cincisprezece centimetri mai înaltă decît Isabella. Şi în plus nu va avea loc nici o nuntă. Abia dacă ne cunoaştem unul pe celălalt.

– Ei bine, aş spune că asta este vina ta. Din fotografia aceea este clar că ai salutat-o înflăcărat.

Dan se ridică şi aranjă luminițele în jurul pomului. Desfăcu apoi un alt rînd de beculețe şi rămase gînditor cu el în mînă. Mama lui avea dreptate. Se salutaseră înflăcărat şi din acea clipă fuseseră cuprinşi de un vîrtej de dorință pură. Pe el îl împresurase din toate părțile, atît de strîns, încît nu mai fusese capabil să vadă

sau să simtă altceva decît dorința pentru Hannah.

Dar fusese mai mult decît atît. Şederea cu ea îl făcuse să se simtă bine, normal chiar. Nu discutaseră mult, dar reuşiseră să-şi spună lucruri pe care nu le spuseseră nimănui. Pentru prima dată, îşi dăduse seama că nu ştia încotro se îndreaptă.

Ca şi Hannah, el se depărtase de familia cu care nu avea nimic în comun şi găsise un loc căruia simțea că-i aparține. Numai că acum locul nu mai era acolo. Înainte de a veni acasă, încercase să se mute din nou cu Pete, să umble prin vechile localuri, să se întîlnească cu alți scriitori şi să schimbe subiecte aşa cum obişnuia să facă.

Dar totul era diferit. După ce ascultau o vreme, prietenii demarau reportajul şi urmărind să asigure celebritatea cazului, îl întrerupeau de nenumărate ori înainte ca el să le expună esența subiectului. Începuse să i se pară totul un fel de concurs de lăudăroşenii, ca atunci cînd copiii se fălesc că „tatăl meu îl poate bate pe tatăl tău".

Cînd se schimbase totul? De cînd începuse

să-şi dorească ca Hannah să fie alături, să vadă, să-i spună părerile ei? De cînd deveniseră reacţiile lui Hannah mai importante decît ale lui?

Aşa se întîmplase şi cu ceilalţi? Se gîndi la Carl Lowenstein şi la relaţia lui cu noua soţie, Gina. Pînă şi Hannah recunoscuse că Gina nu era deloc la fel ca şi celelalte femei cu care tatăl ei fusese căsătorit. Ea îl îmblînzise pe Carl, îl transformase într-un cu totul alt fel de om. Gina era soţie, tovarăş şi prieten.

Hannah ar fi aşa ceva.

– Dan, îl întrerupse mama lui. Dă-mi beculeţele acelea. Vreau neapărat să termin bradul de Crăciunul acesta, nu de următorul.

– Următorul? repetă el absent, începînd să înşire luminiţele.

– Crăciunul următor. Desigur, pînă atunci cred că vei fi undeva la casa ta. Şi cine ştie? Poate că voi fi bunică din nou.

– Bunică? Gîndul îl făcu să-şi piardă respiraţia.

– Inteţionezi să te căsătoreşti odată şi odată, nu-i aşa?

– Nu m-am gîndit să o fac. Iar în privinţa nepoţilor, era puţin probabil să se întîmple. Fu-

sese foarte atent cu Hannah. Ştia cît de ambiţioasă era, cît de important era stilul ei alert de viaţă. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era un copil.

Copilul lui. Nu ştiuse ca vreodată să fi avut înclinaţii părinteşti. Familile erau pentru alţi oameni, pentru cei care stăteau într-un singur loc. El nu avea niciodată timp pentru aşa ceva.

Şi asta, în cîteva cuvinte, făcea parte din problema lui; să stea într-un singur loc. Îşi pierduse instinctul ucigător. Acum înnebunea rămînînd acasă, în propriul oraş. Hannah era stabilită acolo unde era. Casa şi locul erau importante pentru ea, pentru cariera ei. Să fii editor-şef la o companie faimoasă nu era ceva ce se putea face între două zboruri sau într-o ţară străină unde electricitatea se plătea cu bani grei şi era pusă la dispoziţie cîteva ore pe zi.

Hannah nu ar suporta să-şi părăsească locul, iar Dan de-abia aştepta să plece. Dar unde să se ducă? Ce se întîmplă atunci cînd un bărbat nu mai găsea nici un loc unde să dorească să meargă?

– Cînd apare cartea? întrebă doamna Bailey. Abia aştept să o citesc.

Cartea. Dan uitase de carte. Cartea lui Razor. Cartea lui. Mama lui nu păru surprinsă de motivul lui subit de a ieşi.

Strada era plină de lume care făcea cumpărături de sărbători. O coadă mare tremura în jurul curții în care Moş Crăciun întemeiase Țara Minunilor.

La capătul cozii era o femeie cu o fetiță, o fetiță cu păr blond. Aceasta purta o haină avînd aceeaşi culoare roz cu rochia pe care Hannah o purtase în noaptea în care cinaseră cu tatăl ei. Privind în sus spre Moş Crăciun, cu ochii plini de încîntare, Dan simți un val neaşteptat de emoție.

Femeia putea să fie Hannah. Singură, cu copilul ei. Unde era tatăl? Cum de suporta să nu fie cu familia în asemenea momente?

Dan privi vreme îndelungată, după care îşi dădu seama că fusese cuprins de o stare de autocompătimire. Nu avea familie. Familiile nu-şi aveau locul în viața unui călător, nici chiar atunci cînd acesta se oprea să-şi reorganizeze viața. Dan depăşi grăbit coada şi se îndreptă spre librărie.

Proprietarul se dovedi a fi un vechi coleg de

şcoală care se oferi să-i acorde sprijinul.

Dan însă refuză. Hoinări la voia întîmplării printre rafturi, ridicînd cîte un volum, privindu-l şi punîndu-l apoi la loc. Nu era nevoie să se îngrijoreze că nu va găsi cartea lui Razor – raionul era plin, dîndu-i senzația că fără să facă un efort se va trezi cu un exemplar în brațe. Surprinse două femei care discutau despre copertă.

– Am auzit de cartea aceasta, Ann. Am citit într-o revistă că a obținut plus patru puncte şi a cîştigat premiul *Fantasy Lover*.

– Da, ei bine, eu aş cumpăra-o şi dacă ar fi obținut doar zero minus. Uită-te la cei doi. Pînă şi hîrtia este fierbinte la atingere.

Prima femeie se încruntă dezaprobator spre prietena ei.

– Numai asta te interesează, cît este de fierbinte povestea de dragoste. În ceea ce mă priveşte, mă interesează mai mult personajele şi legătura lor.

– Tu o citeşti pentru personaje, eu pentru poveste. Zău, Pat, cartea le are pe amîndouă. Am auzit că este grozavă.

Dan aşteptă ca femeile să părăsească ra-

ionul şi ridică un exemplar din carte. Putea să jure că a doua femeie avusese dreptate. Hîrtia ardea la atingere. Îşi dădu seama că de fapt era el. Privind coperta se întoarse cu gîndul înapoi la terasa lui Hannah.

Înapoi în braţele lui Hannah.

Înapoi la dragostea ei.

Strecură exemplarul din *Dimineaţa următoare* între alte două cărţi şi se îndreptă spre casă, cu speranţa că vînzătorul avea să-i ia pur şi simplu banii fără vreun alt comentariu. Nu fu atît de norocos.

– Hey, Dan, exclamă prietenul lui, ai făcut o alegere interesantă: o carte despre construcţia de vase, una despre relaţiile moderne şi un roman de dragoste?

– Mama m-a rugat să-i cumpăr romanul.

– Hmm. Nu voiam să-ţi spun, mărturisi patronul, dar şi mie îmi place să citesc romane de dragoste. Este ca un fel de viciu.

– Nu ştii nici jumătate din ce înseamnă acesta.

– Iar cei doi de pe copertă! Ooh! Tipul pare cunoscut, nu-i aşa?

Dan plăti cărţile şi ieşi grăbit din magazin,

înainte ca patronul să facă vreo legătură între model şi el.

Tot drumul spre casă, Dan se gîndi la femeia de pe coperta cărții, la Hannah. El refuzase să creadă ceea ce văzuse în ochii ei, preferînd să considere legătura lor intensă şi de scurtă durată. Dar nu se mai putea ascunde de adevăr. Exista acolo, pe copertă, clar şi evident. Cei doi oameni de pe copertă erau îndrăgostiți.

Nu exista prefăcătorie.

El şi Hannah se îndrăgostiseră. Nu-i dăduse lui Hannah nici o şansă. O părăsise. Devenise ceea ce jurase să nu fie: o promisiune încălcată.

Numai dacă...

Capitolul 10

O ninsoare timpurie cernea prin aerul după-amiezei de sîmbătă. Hannah făcu o plimbare, simțind rafalele de vînt care o împingeau din spate. Deschise uşa, după care o închise, trîntind-o împotriva curentului.

Daisy nu venise în weekend. Familia ei din Brooklyn organizase nişte petreceri cu ocazia Crăciunului. C.C. o sunase şi se oferise să trimită maşina după ea pentru a o aduce să cineze cu el şi cu Gina, dar ea îl refuzase. Se simțea stîngace şi grasă. Nimic din ziua aceea nu i se păruse normal. Din clipa în care se trezise, simțise ceva în aer, un fel de prevestire care se intensifica cu fiecare oră.

Era mijlocul lui decembrie, iar copilul trebuia să se nască abia luna viitoare. Nu putea să fie asta. Doctorul îi făcuse toate analizele şi-i declarase că totul era în ordine. Se oferise chiar să-i spună şi dacă va fi fetiță sau băiețel. Ea refuzase. Voia să audă numai cuvintele „Copilul este sănătos".

Viața ei era însă anapoda. Dan ar fi trebuit să fie cu ea. Hannah se schimbă într-o cămaşă de noapte de flanel şi într-un halat călduros. Aprinse focul în cămin, dar nu era deloc căldură.

Cerul devenea tot mai întunecat, vîntul se întețea. De pe terasă, ea privi valurile cenuşii care se rostogoleau şi se spărgeau de peretele stîncos. Bărcile şi ambarcațiunile de agrement ancorate în Sound se balansau puternic, supărate parcă de faptul că erau ținute în frîu.

Văzu pomul de Crăciun al oraşului legănîndu-se în bătaia vîntului şi licărul luminițelor înşirate ornamental de-a lungul străzilor. Înăuntrul caselor secolului al optsprezecelea, restaurate, pomi luminați străluceau feeric. Anul viitor va împodobi şi ea un brad – pentru copil. Copilul ei va avea amintiri, chiar şi fără tată.

Se lăsă pradă unei doze mari de autocompătimire. Îi venea să plîngă; lacrimile aşteptau nehotărîte în spatele genelor, sugrumate de dureroasa încordare din gîtul ei.

Un ciocănit se auzi în uşă.

– Dan? Eşti chiar tu cu adevărat?

– Chiar în carne şi oase, domnişoară Rachel, spuse Dan imitîndu-l perfect pe Humphry Bogart. Dan Bailey, cunoscut şi ca infamul Razor Cody.

Lui Hannah nu-i venea să creadă. Rămăsese fără răsuflare la fel ca în ziua în care îl întîlnise la închisoare. Nu putu decît să rostească:

– Porți trenci!

– Da, se apropie furtuna. Pot să intru?

– Poftim. Hannah făcu cîțiva paşi în spate privind la bărbatul pe care îl visase luni de zile. Sînt surprinsă să te văd.

– Este aşa de bine aici.

Dan îşi imaginase că, întorcîndu-se, o va lua în brațe, că va urca scările cu ea, că o va dezbrăca şi că va face minunat şi lent dragoste cu femeia care îi urmărea gîndurile de luni de zile. Dar ochii ei albaştri îl priveau ca pe un străin,

un străin de care îi era teamă.

Hannah nu se mişcă. Oare nu observase? Fusese norocoasă. Deşi se simțea enormă, dusese sarcina bine, iar halatul pe care îl purta era mare şi larg. Stătea lîngă uşă şi-l privea pe Dan. În visele ei ea îşi închipuia că o va lua în brațe şi că o va acoperi de sărutări. Dar el nu făcuse aşa. Ochii lui erau plini de prudență de parcă ar fi ştiut şi ar fi încercat să-i spună ceva.

– Ți-ai tăiat părul, Dan, zise ea încet, conversînd în locul adevărului evident, care o lăsase fără grai, despre lucruri mărunte.

– Asta înseamnă că nu mai sînt bărbatul splendid, tatuat, cu respirația cea mai provocatoare de pe pămînt?

„Eşti încă splendid, dar nu ai fost niciodată bărbatul cu respirația cea mai provocatoare de pe pămînt", şopti Hannah în sinea ei.

– Cercelul ți-a dispărut. Arăți pur şi simplu rafinat. Mai ai tatuajul?

– Da. Sînt acelaşi.

Dar nu era. Ştrengarul, pripitul Dan care fusese iubitul ei dispăruse. Fusese o fantezie, o fantezie a ei care prinsese viață. Acest bărbat era un străin.

– Acelaşi, şopti ea, numai că diferit.

– Aşa eşti şi tu. Este ceva în legătură cu tine... Nu pot să definesc, dar este ceva foarte diferit.

Cu mîinile încrucişate sub piept, ea îşi ținea cordonul de la halat. Era aproape ca şi cînd şi-ar fi ținut respirația.

– De ce ai venit, Dan?

– Am văzut cartea noastră. Ne-am văzut pe noi. Trebuia.

– Ți-a plăcut?

– A fost copleşitoare. Îl emoționase de parcă fusese un proiectil care explodase şi-şi trimisese focul prin corpul lui. Foc pe care nu reuşise să-l controleze sau să-l potolească.

– Tabloul este şi mai spectaculos decît coperta. Ea ridică pleoapele şi se uită deasupra căminului.

Urmărindu-i privirea, el exclamă uimit. Tabloul era minunat. Ea avusese dreptate. Era mai expresiv decît coperta. Expresiv şi emoționant. Erau chiar ei, indiferentul Razor Cody şi hotărîta domnişoară Rachel Kimbel.

Nu erau doar două modele, erau reali. Exista un nor de căldură în jurul lor, care răzbătea

dincolo de pînză. Era fantastic!

– De unde venea toată căldura aceea? murmură el.

– Unde s-a dus?

– Nu cred că a dispărut. Am domolit numai focul, nu l-am stins. Nu poate să fie altfel. Hannah, am petrecut împreună mai mult de o săptămînă. Ne-am schimbat unul altuia viața.

Hannah rîse sec.

– Cu riscul de a părea prea banal, trebuie să spun, de asta poți să fii sigur. Scoate-ți haina, Dan.

Dan îşi dezbrăcă trenciul şi-l agăță de unul din brațele cuierului de lîngă uşă. Privi în spate şi o văzu pe Hannah stînd în acelaşi loc. Lumina focului licărea în părul ei precum razele de soare peste o frumoasă bijuterie de aur.

– Ți-ai lăsat părul să crească.

– Da. Acum îl leg sus. Este mai uşor, ar fi vrut să-i spună, dar se răzgîndi şi zise: Îmi dă un aer profesionist.

Vorbeau, deşi cuvintele erau goale. Hannah avea o expresie îndurerată, de parcă aştepta să fie certată. El niciodată nu se simțise atît de nesigur ca acum.

– Ce s-a întîmplat, Hannah? De ce ne purtăm ca nişte străini?

– Poate că sîntem?

– Am crezut că sîntem prieteni.

– Nu cred că am fost vreodată prieteni.

– Nu, recunoscu el. Am fost mai mult decît atît.

Ea îşi umezi buzele, prinzîndu-o pe cea de jos scurt, cu dinţii.

– Amanţi, dar nu ne-am cunoscut unul pe celălalt.

– Nu cred că era nevoie. Fiecare se cunoştea pe el însuşi, iar noi am fost imaginea celuilalt.

– Poate, dar tu eşti bărbat, iar eu femeie şi uneori nu privim lucrurile la fel. Sau chiar dacă le privim, acestea se schimbă.

Trebuia spus. Nu-şi mai putea ascunde starea faţă de Dan. Dacă nu ar fi fost atît de emoţionat de revederea lor, el ar fi remarcat. Poate că şi ei i-ar fi scăpat.

– Stai pe scaun şi pregăteşte-te să ai un şoc. Hannah îşi desfăcu cordonul şi se îndreptă spre foc, intenţionat aşezîndu-se în profil între Dan şi flăcări.

– Hannah. Eşti gravidă!

– Da. Aşa se pare.

– Eşti chiar foarte gravidă!

– Foarte! De fapt cred că eu sînt cea care ar trebui să stea jos. Trebuie să recunosc că prezența ta mi-a creat un oarecare şoc.

Dan se trezi din starea paralizantă şi se grăbi spre Hannah. Se apropie neajutorat, îi luă mîna, după care i-o eliberă atunci cînd ea apucă brațul canapelei şi se aşeză.

– Trebuie să fac ceva, să chem un doctor?

Hannah rîse uşor.

– Dan Bailey, ai făcut destul. Vino să stai jos şi am să-ți spun ceea ce nu ai întrebat.

Dan se aşeză mai întîi pe scaunul din apropierea canapelei, dar se ridică şi se aşeză jenat lîngă Hannah.

– Nu ştiu ce să întreb.

– Vrei să ştii dacă evident copilul este al tău. Ei bine, nu este, este al meu. Vrei să ştii dacă intenționez să-ți cer ceva. Nu, nu intenționez. Mă descurc bine.

Nu faptul că-i spusese că acel copil era al ei îl doborîse, ci afirmația că se descurcă bine. Privind nesiguranța din ochii ei, îşi dădu seama

că nu era chiar aşa. Spiritul încrezător al lui Hannah fusese înlocuit de fetiţa însingurată şi abandonată care cunoscuse viaţa din cărţi şi trăise cu imaginea eroilor acestora.

În acea clipă, el se enervă. Ultima dată cînd se enervase, Wes Varden se alesese cu un dinte spart, iar el ajunsese în faţa judecătorului. De data aceasta, se ridică pur şi simplu şi începu să numere.

– Unu, doi, trei. Orice ca să-şi potolească furia.

– Cred că următorul vers era „leg pantofii mei". Dar nu am nimic în picioare.

El privi în jos. Era desculţă. Vîrfurile degetelor se vedeau de sub halat.

– Unde-ţi sînt papucii, Hannah? răcni el. Ai să răceşti şi asta nu va face bine deloc copilului nostru. Mă duc să ţi-i aduc.

Se avîntă pe scări, văzu uşa deschisă la vechea cameră a lui Hannah şi privi înăuntru. Dispăruse imaginea de odinioară pe care Hannah o păstrase. Acum camera avea ceva magic, de vis. Pereţii erau ornaţi cu imagini de flori, animale pietenoase, cascade şi bărci. La loc ferit, departe de fereastră era un pătuţ cu zăbrele de

alamă, strălucitor şi nou. Deasupra, un carusel de clopoței şi figurine fermecătoare se mişcau la fiecare curent de aer.

Camera era călduroasă şi minunată. Fiecare lucru exprima dragoste şi bucurie. Dan simți o durere în piept. Hannah făcuse toate acestea pentru copilul lor, singură.

Se întoarse şi coborî încet scările.

– De ce, Hannah? De ce nu m-ai căutat?

– Unde?

– Tatăl tău m-ar fi găsit.

– De ce? Dacă ai fi vrut ca eu să ştiu, mi-ai fi spus tu.

– Dar exista copilul, Hannah. Nu era vorba numai de tine.

– Dacă eu nu contam, atunci de ce ar fi contat copilul meu?

– Copilul nostru, la naiba! Copilul nostru. Porți copilul nostru.

– Da. Ea se sprijini cu capul de spătarul canapelei. Începu să respire scurt, ca de obicei, şi simți o durere surdă în partea de jos a spatelui. Expiră lung cu zgomot, o dată şi încă o dată.

– Ce este în neregulă? Spune-mi, ce s-a întîmplat, Hannah?

– În neregulă? Picioarele îmi sînt prea umflate şi nu-mi intră în papuci. Parcă aş fi o pară cu braţe şi picioare şi mă mai doare spatele. Iar bărbatul pe care îl aştept să apară de opt luni mă priveşte de parcă ar urî toate fructele, şi în special perele. Dan se lăsă în genunchi lîngă canapea şi luă între palme unul din picioarele lui Hannah.

– Sînt îngheţate. Lasă-mă să le încălzesc. Se aşeză încă o dată lîngă ea şi ridicîndu-i tălpile, o răsuci astfel încît îi aşeză picioarele în poala lui.

Tălpile lui Hannah erau reci, dar mîinile lui Dan nu erau. Aproape instantaneu, ea simţi un fior de căldură. Începu să o maseze, mişcîndu-şi mîna pe talpă, în jurul călcîielor şi înapoi spre vîrf, unde acordă atenţie fiecărui deget în parte. Cînd se simţi mulţumit de primul picior, îl luă şi pe celălalt, continuînd să o privească în timp ce se străduia să o încălzească.

Rămăsese totuşi cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse. Pielea ei albă căpătase în lumina focului nuanţa unei sculpturi de porţelan. Gîtul ei zvelt era lung şi frumos. Sînii erau plini. Îi vedea cum se încordează prin cămaşa de

noapte şi halat. Dar partea care îi capturase cel mai mult atenția era pîntecul ei rotunjit.

Tot drumul din Georgia pînă la Long Island îşi plănuise revederea, îmbrățişarea, modul în care va face dragoste cu ea. Acum o iubea într-o cu totul altă manieră, iar în adîncul sufletului lui simțea un licăr nou de satisfacție.

Mîinile lui se furişară în sus, îi cuprinseră genunchii şi-şi continuară drumul de-a lungul coapselor pentru a atinge acel loc în care ea purta copilul lor. O clipă, respirația lui Hannah se acceleră, iar ochii i se deschiseră.

– Nu face asta, Dan. Am supraviețuit plecării tale o dată; nu vreau să se mai repete.

– Căldura, Hannah, este încă acolo.

– Nu, este numai consecința, amintirea. Eşti intim, iar eu acum sînt vulnerabilă. Dorința s-ar putea să mai fie încă acolo, dar numai atît.

Se chinui să se aşeze şi, încercînd să-şi îndrepte poziția, halatul se deschise şi se prinse sub ea.

După ce o văzuse odată în pijama de mătase, Dan nu se aştepta să o găsească acum îmbrăcată în cămaşă de noapte de flanel. Zîmbi.

– Foarte şic, zise el. Nu la fel de excitant ca pijamaua de mătase, dar ni s-a spus că maternitatea omoară apetitul sexual. Deocamdată este în regulă. Nu vom ocupa mai tîrziu de trezirea acestuia.

– Nu vorbi aşa, Dan. Nu-mi aminti şi nici nu mă face să mă gîndesc la viitor. Haide să ne concentrăm la momentul de față. Am să-i fac față aşa cum am făcut şi plecării tale.

– Bine, am să aştept. Ai mîncat?

– Nu. Nu am mîncat. Astăzi nu mi-a fost foarte foame.

– Lasă-mă să-mi aduc bagajul de-afară şi apoi am să văd ce pot să încropesc la bucătărie.

– Bagajul?

El se îndreptă spre uşă, o deschise şi aduse înăuntru bagajul pe care îl lăsase afară.

– Desigur. Îți închipui că am să te las să stai singură aici?

– Dar aproape toată viața am fost singură.

– De acum înainte nu mai eşti.

Hannah se ridică cu greu în picioare.

– Stai puțin, Dan Bailey. Faptul că voi avea copilul tău nu-ți dă dreptul să te muți aici, să

încerci să-mi pui stăpînire pe viață.

– Oh, dar nu va fi aşa. Vreau să o împart cu tine. De îndată ce voi obține o slujbă, îmi voi plăti chiria. Ce-ai zice de supravegheat copilul? Ce aranjamente ai făcut pentru copilul nostru pentru atunci cînd vei fi gata să-ți reiei lucrul?

– O vreme am să lucrez acasă. Nu am să merg decît două zile pe săptămînă la serviciu. Încă intervievez bone.

– Pare rezonabil. Şi mă bucur să aud că recunoşti că este copilul nostru. Desigur am să mă înscriu şi eu pe lista candidaților.

– Tu, pe post de bonă?

– Odată mi-ai spus că aş putea să fiu model şi am fost foarte bun. Pot să fiu la fel de bun şi ca bonă. Acum, în privința picioarelor reci, cred că ştiu exact ce-ți trebuie. Aşteaptă aici.

Dispăru pe scări, fluierînd melodia *Jingle Bells.* Cîteva secunde mai tîrziu revenea schimbat într-un pulover roşu şi avînd în mînă o pereche de şosete de culoare verde strălucitor.

– Aşează-te pe unul din scaunele de aici.

– Aş vrea eu, spuse Hannah. Nu pot să mă aşez pe el, este prea înalt şi nici pe fotoliu nu pot să stau, pentru că este prea jos.

– Bine, am să te ridic eu. Fără prea mare efort, o ridică pe Hannah şi o aşează pe scaunul înalt. Aproape automat, mîna ei atinse obrazul lui şi simți căldura instantanee dintre ei, căldura şi speranța. Ea oftă profund şi întoarse capul, înghițind disperată în gol pentru a-şi înăbuşi încordarea din gît. Nu, nu va îngădui să se întîmple din nou, nu acum, nici altădată.

O clipă lungă şi încordată, Dan rămase neclintit, după care o eliberă şi îngenunchind lîngă scaun îi îndepărtă halatul de pe picioare. Ciorapii lui îi veneau perfect şi simți imediat revenirea căldurii care dispăruse atunci cînd Dan o ridicase în brațe.

– Este mai bine?

– Da.

– Iartă-mă, Hannah.

– Te iert, Dan, sincer. Înțeleg că totul s-a întîmplat prea repede. A fost prea intens. Nu ai fi putut rezista.

– Ba da, dacă aş fi privit serios problema noastră, în loc să fug ca un tîmpit speriat.

– Nu, Dan. Nu mai spune asta. Nu are nici un rost.

– De ce zici aşa ceva? El ocoli bufetul şi

deschise frigiderul. Am să găsesc o slujbă. Nu intenționez să trăiesc din venitul tău. Există unul sau două ziare care încă mă mai solicită.

– Ştiu, Dan. Este vorba despre noi. Nu va dura. Ai spus-o şi înainte. Împreună sîntem mult prea puternici; ne mistuim unul pe celălalt.

– Ah, dar ştii ce se întîmplă după pîrjol. Tăciunii adunați continuă să strălucească. Pentru a păstra totul nu trebuie decît să-i alimentezi din cînd în cînd. Şi asta este exact ceea ce am să fac eu, am să te hrănesc.

Hannah îşi lipi mîna de spate şi încercă să ignore durerea care părea să crească continuu. Se datora probabil impactului emoțional determinat de revederea lui Dan. Presimțise astăzi sosirea lui; neliniştea şi disconfortul ei crescuseră progresiv cu semnele care prevesteau furtuna.

Brusc, nu se mai putu calma. Se prinse cu mîna de bufet şi reuşind să coboare uşor pe podea, îşi îndreptă fără zgomot picioarele încălțate cu şosetele groase spre uşa de sticlă care dădea spre mare. Mişcarea părea că-i face bine.

– Ce ai zice de o omletă? Sînt un specialist

recunoscut al omletelor.

– Zău, Dan, spuse ea pe nerăsuflate. Cred că nu pot să mănînc nimic.

Neaşteptat, o durere ascuțită îi săgetă spatele, înlocuind-o pe cea surdă care o chinuise.

– Ahhh!

Dan ridică brusc capul şi se lovi de congelatorul frigiderului cu o bufnitură zgomotoasă.

– La naiba! Se trase în spate, frecîndu-şi capul. Hannah se sprijinea de uşă. Ce este?

– Nu ştiu, Dan Bailey, cred că acest copil este la fel de nestăpînit ca şi tine.

– Vrei să spui că va veni acum?

– Nu chiar, dar în curînd.

– Drace! Ce-i de făcut?

– Prea mare lucru nu este. Ar mai fi ceva, dar de treaba asta trebuie să mă ocup singură. Ea gemu şi îşi îndreptă spatele. Pentru moment a trecut.

– Ce urmează acum?

– Aşteptăm.

– Dar nu este riscant?

– Aşa se întîmplă, Dan. Pregăteşte-ți omleta. S-ar putea să treacă ore şi să fie din nou o alarmă falsă.

– Cred că nu voi putea mînca într-o astfel de stare.

– Nu înțeleg de ce, doar nu eşti tu în travaliu.

Vîntul şuiera, lovind în uşa de sticlă stropi de zăpadă înghețată, care răsunau amenințător. Hannah se îndreptă încet, înapoi spre canapea şi foc. Nu-i mai era frig şi nu-şi putea scoate din minte imaginea pe care i-o descrisese Dan de a hrăni tăciunii care mocneau.

O simplă atingere aprinsese focul dintre ei. Ce nu era în regulă cu ea?

Era gravidă de mai mult de opt luni, era în travaliu şi dorea cu ardoare atingerea lui. Nu trebuia să fie aşa. Îl scosese din scenariul ei.

Telefonul sună, străpungînd liniştea stinghe-ritoare.

– Răspund eu, Hannah. Stai liniştită sau fă orice simți că-ți prieşte.

Hannah gemu.

– Alo?

– Ori am greşit numărul, ori Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele. Este modelul lunii?

– Daisy? Cum se face că nu eşti aici? Hannah este în travaliu, iar eu nu ştiu ce să fac.

– V-ați descurcat să faceți un copil, o să vă

descurcați voi să-l aduceți pe lume.

– Daisy, nu este de glumă. Este foarte serios. Nu am nevoie de bancuri şi de răspunsuri spirituale. Am nevoie de tine, Daisy.

– Nu, Dan, ai nevoie de un doctor. Numărul lui este chiar lîngă telefon. Sună-l.

În spatele lui o auzi din nou pe Hannah gemînd. De data asta strigătul ei fusese mai puternic. Dan lăsă receptorul şi ducîndu-se lîngă ea o ajută să se aşeze.

– Indiferent ce vei spune, Hannah, eu chem doctorul.

– Bine, cheamă-l.

Dan se întoarse grăbit la telefon, găsi numărul şi-l formă. Îi răspunse dispeceratul care îi preluă mesajul şi numărul de telefon.

Înainte ca Dan să ajungă la Hannah, telefonul sună din nou.

– Alo, doctore Cross, au apucat-o durerile.

– Nu este doctorul Cross, spuse rîzînd Gina. Dan, tu eşti tatăl?

– Sigur că eu sînt tatăl. Cine te aşteptai să fie?

– Tipic pentru un jurnalist. Ajunge în ultimul minut, la timp pentru a face legătura. Să ne ții la

curent cu ceea ce se întîmplă.

– Dar nu înțelegi. Eu nu ştiu ce să fac.

– Ține-o de mînă şi frecționează-i spatele, restul va face ea.

– Să-i frecționez spatele? Dar nu în partea aceea este gravidă.

Gina chicoti.

– Stăpîneşte-te, Dan. Aceea este partea care doare. Nu are nici un sens să provoci vreo situație conflictuală. Ține-ți mîinile acolo unde doare.

– Dan, tocmai mi s-a rupt apa. Închide telefonul.

– Apa? Dan privi împietrit la pata întunecată de umezeală şi-şi simți inima oprindu-se. Hannah, ce trebuie să fac?

– Dan, du-mă sus pentru a mă putea curăța.

– Da, sigur.

El îi simți contracțiile, în timp ce urca cu ea în brațe spre baie. Găsi repede o cămaşă de noapte curată şi o ajută să se schimbe. Deşi ştia că gîndul lui era o banalitate, nu reuşi să-l ignore. Trupul ei frumos, rotunjit de copilul lor, era cea mai profundă experiență pe care o trăise.

Transportarea ei la maşină se dovedise a fi puțin mai complicată, dar se descurcară. La jumătatea drumului spre spital, el îşi aminti de bagajul ei, lăsat în hol, lîngă uşă.

– Nu are importanță, spuse Hannah. Nu am nevoie de acele lucruri deocamdată. Gemu şi apucîndu-i piciorul îl strînse puternic şi începu să respire sacadat şi scurt.

– Hannah, ce este?

– Nimic, Dan. Aşa se presupune că trebuie să mă manifest. Condu. Spitalul este drept înainte.

– Ştiu unde este. Văd şi eu indicatoarele.

În cîteva clipe erau în sala de travaliu. O jumătate de oră mai tîrziu veni şi Gina cu Carl. Joe trebui să o ia pe Daisy de la gară, aşa că ei întîrziară mai mult.

În drum spre sala de naşteri, Hannah jură să reziste şarmului lui Dan, să nu se bazeze pe el, să nu-l lase să asiste la venirea pe lume a copilului ei. Şi totuşi nu putea să-i elibereze mîna.

Naşterea era mai grea decît îşi imaginase ea. Durerea era mai îngrozitoare şi nevoia de a atinge şi a împărți cu cineva era mai mare decît îşi închipuise ea.

Dar Dan era acolo cu ochii lui cenuşii plini de îngrijorare şi nesiguranță. Palma lui mare cînd o ținea de mînă, cînd îi masa spatele. Cînd se mai depărtă puțin, ea încercă să ignore acest fapt.

Între dureri înfruntă adevărul. O femeie în travaliu simțea dorința, indiferent cît de mari erau durerile care o chinuiau, indiferent că încăperea se transformase într-un circ cu trei arene. Ce o făcuse aşa?

Neajutorată şi neruşinată şi îndrăgostită.

– Dan, şopti ea. Nu vreau să mă vezi aşa. Sînt atît de urîtă.

– Crezi că am să te părăsesc acum? Am să mă fac şi eu urît. Ce pot să fac?

– Nu există ceva pe pămînt care ar putea să te facă vreodată urît, Dan, spuse ea.

– Nici pe tine.

Dan se aplecă şi o sărută pe frunte, pe obraji, pe buze. Degetele lui îi îndepărtară şuvițele de păr de pe față, îi atinseră obrajii, îi mîngîiară umerii şi coborîră pe brațe de parcă nu ar fi putut suporta despărțirea.

– Oh, Dan, ce vom face?

– Vom aduce pe lume copilul acesta şi, foarte

curînd posibil, vom începe să concepem altul.

Hannah nu îl contrazise. Nu era momentul. Acum ar fi o laşă dacă s-ar lăsa iubită. Mai tîrziu va fi timp suficient pentru a rezolva situaţia.

Surprinsă de o durere care era mai puternică decît toate, apucă mîna lui Dan şi o lipi de pîntecul ei.

El simţi mişcarea, îşi simţi copilul, simţi un inexplicabil val de bucurie inundîndu-l. Aceasta era experienţa fundamentală a bărbatului. Nu conta că femeia purta în pîntece copilul, bărbatul era parte din actul creaţiei şi al aducerii pe lume.

Hannah se schimonosi, trăgîndu-şi sufletul. Dan respiră şi el cu greutate. Ceilalţi, privindu-i, îşi dădură seama că totul avea să fie bine. Părăsiră tăcuţi camera. Aceasta era clipa lui Dan şi a lui Hannah, şi meritau să o trăiască singuri.

Doctorul o mai verifică o dată, înclină din cap şi se retrase.

– Nu va mai dura mult, Hannah, continuă să respiri. Păstrează ce ai, tăticule, aproape ai terminat.

Dan se aplecase peste Hannah, întinzîndu-se aproape în întregime pe patul ei. Ea închise

ochii şi se forţă să se relaxeze. Purtînd cămaşa de noapte din flanel, refuzase să o lase pe soră să o schimbe într-una din cămăşile spitalului. Ţesătura se adunase în partea de sus a corpului, într-o manieră curioasă.

– Hai să-ţi îndrept cămaşa. Dan o ridică, ţinîndu-i faţa în umărul lui, atunci cînd îi aranjă pernele şi cămaşa. O clipă îşi îngădui să o ţină la piept, să o simtă acceptîndu-i sprijinul.

„Nu atît de repede, Dan, o vei nimici şi acum nu este momentul să vă lăsaţi în voia fanteziei."

Atent, o aşeză la loc între perne, aranjîndu-i cămaşa de noapte. Îi atinse în treacăt sînii şi simţi tremurul ei uşor. Sfîrcurile pline se lipiră de tesătura moale – sfîrcuri care în curînd vor hrăni copilul lor.

Dan nu ştia de ce bărbaţii vorbeau întotdeauna despre naşteri zeflemitor şi cu expresii masculine despre travaliul femeii. Pentru Dan era frumos. Hannah era frumoasă.

Chiar mai mult, era senzual şi incredibil de răscolitor, nu atît pentru că voise să facă dragoste cu ea, ci pentru că reprezentase momentul perfecţiunii pentru doi oameni care se iubeau.

Acest copil era expresia dragostei lor. Dan simți o lacrimă pe obraz, văzînd că Hannah deschide ochii.

– În cărțile mele eroii obişnuiau să plîngă. Apoi nu au mai plîns; publicul credea că le diminua forța.

– Tu ce crezi?

– Eu cred că este frumos şi deosebit şi nu dau doi bani pe ce spun cărțile. Cititorii nu-l cunosc pe Dan Bailey.

– Dar tu?

Durerea veni din nou, dar de data aceasta nu încetă. Dan chemă doctorul, care intră grăbit punîndu-şi masca pe față.

– Sîntem pe punctul de a-l întîmpina pe bebeluşul Clendening.

– Pe bebeluşul Bailey! îl corectă Dan emoționat, gîfîind în ritm cu Hannah.

Era băiat, avînd capul tot acoperit de păr negru şi des şi o gură mică, roz, neastîmpărată, care căuta sînul lui Hannah.

– Un adevărat Bailey, spuse Dan cu mîndrie privind alăptarea copilului.

Mai tîrziu, după ce Hannah fusese curățată şi i se adusese certificatul de sănătate, doctorul

o sfătui să doarmă puțin.

– A da naştere unui copil este probabil actul cel mai solicitator, cel mai însufleţitor, la care o femeie îşi poate supune trupul, observă doctorul Cross.

– Aproape, şopti Hannah privindu-l pe Dan. Aproape.

A doua zi, sosiră tatăl lui Dan, mama şi fratele acestuia. Personalul spitalului trebuia permanent să atragă atenția familiei şi prietenilor editoarei romanelor de dragoste, a cărei cameră era plină de flori. Rudele erau zgomotoase şi turbulente.

Hannah îşi privi tatăl comandînd portrete de Crăciun pentru fiecare ţînără mamă de pe palier. Tatăl lui Dan le oferi tuturor daruri de Crăciun. Fratele lui împărți în stînga şi-n dreapta ţigări-bomboane, iar Daisy oferi tuturor femeilor cîte un exemplar din *Dimineața următoare.*

Copilul părea să nu ia în seamă nimic din toate acestea. Daniel Carlton Bailey zîmbi şi adormi, plimbat de la unul la altul, ca o comoară care era descoperită de fiecare în parte.

Mecanicul spitalului a tot verificat termoregulatorul din camera lui Hannah. Nu, nu avea nici

o explicație pentru valul constant de căldură care se retrăgea şi invada camera, nici pentru schimbările bruşte de temperatură. În final renunță şi, în mijlocul anotimpului rece, aduse un ventilator portabil pe care îl conectă la rețea.

În acea noapte, personalul spitalului le ceru oaspeților să plece. Dan se lăsă dat afară pe uşă. Avea de făcut un pom de Crăciun, înainte ca băiatul şi femeia lui să ajungă acasă.

A doua zi, Dan îi ajută pe Hannah şi pe copil să se instaleze în casă.

– Oh, Dan, un brad! Este nemaipomenit. Mulțumesc.

Aprinsese beculețele. Făcuse aprovizionări alimentare, cumpărase o casetă pentru casetofon şi pregătise camera sugarului.

Părinții, avea Dan să descopere repede, erau cei care nu erau pregătiți să accepte să fie singuri. Dacă ar fi putut să petreacă noaptea cu Hannah, ar fi reuşit să depăşească situația. Dar nu putea să facă acest lucru. Doctorul îi explicase foarte serios că trebuia să aştepte şase săptămîni pînă a deveni din nou intimi.

O culcă pe Hannah, o sărută cast şi-şi căută refugiul pe terasa înzăpezită. Răbdase opt luni

fără Hannah. Şase săptămîni vor trece pe nesimțite.

Hannah deschise uşa de la dormitor pentru a auzi copilul. Se apropie de fereastră şi privi în noapte, întrebîndu-se încotro se vor îndrepta de acum încolo ea şi Dan. Tot ceea ce se întîmplase părea scăpat de sub control. Nu contase atunci cînd se petrecuse, dar viitorul părea să amenințe prin imensitate şi nesiguranță.

Cum vor depăşi următoarele zile? Ce va face în legătură cu Dan Bailey? Cum îl va îndepărta din viața ei acum, cînd se implicase din nou atît de intim? Cum va supraviețui ea plecării lui ulterioare?

Capitolul 11

Cînd Danny începu să plîngă pentru alăptarea de la ora nouă, Hannah era trează. Se năpusti grăbită în hol pentru a fi promptă la întîlnirea fixată de prunc. Luă în brațe copilul şi se aşeză cu el în şezlong, unde putea să-l hrănească mai uşor.

Nu era acolo decît de cîteva minute, cînd apăru Dan. El îngenunche lîngă ea şi îi încălță picioarele goale cu o altă pereche de şosete. Hannah încercă să-şi aranjeze cămaşa de noapte, astfel încît să fie acoperită. Dan, aflat încă pe genunchi, se întinse şi dădu materialul la o parte.

– Te rog, spuse el. Eşti foarte frumoasă cînd

îl hrăneşti pe fiul nostru. Vreau să privesc.

Hannah nu mai încercă să se ascundă. Nu ştia cum să reacţioneze în faţa noului Dan. O parte din ea voia să cedeze dorinţei de a accepta prezenţa lui ca pe o fantezie minunată, dar era atît de diferit de bărbatul nepăsător cu care împărţise casa şi inima cu mai multe luni în urmă. Ar fi prea uşor să înceapă să depindă de el. Şi ar suferi prea mult atunci cînd ar pleca.

Pentru că va pleca din nou, la fel ca toţi cei pe care îi iubise şi în care avusese încredere. Aceasta era o certitudine. Dar acum avea această făptură mică, perfectă, care era parte din ea şi pe care nu o va lăsa niciodată să plece. Iar lui Dan nu-i va îngădui să intre în viaţa copilului, pentru ca într-o zi să-l părăsească.

Copilul, sprijinindu-şi pumnul mic de sînul ei, sugea zgomotos. Ea hotărî să nu se certe cu Dan. În jurul copilului totul avea să fie numai dragoste şi bunătate. Mai tîrziu, ea va înfrunta inevitabilul.

Afară vîntul sufla, aruncînd în geam zăpadă şi stropi de gheaţă. Înăuntrul căsuţei, Hannah se simţea în siguranţă. Încet-încet, copilul tăcu,

iar pleoapele lui Hannah deveniră tot mai grele. Era pe jumătate trează cînd Dan luă în braţe copilul şi-l puse în pătuţul lui. Ea se deşteptă abia cînd simţi braţele lui Dan cuprinzînd-o. I se păru normal să-şi înlănţuie mîinile în jurul gîtului lui şi să-i îngăduie să o ducă înapoi în pat. Era atît de bine să existe cineva care să-i poarte de grijă. Mîine dimineaţă îi va spune că nu era nevoie să se poarte aşa. Dar acum, îi făcea plăcere.

Cînd copilul începu să plîngă din nou, Dan i-l aduse la pat să-l alăpteze. Hannah adormi apoi imediat. Cînd se trezi din nou, soarele era sus pe cer. În perna de lîngă ea era o adîncitură, iar plînsetul copilului se auzea slab şi depărtat.

Hannah se ridică în picioare şi fugi în hol. Se avîntă pe scări, cu sufletul la gură. Dan ţinea copilul într-un braţ, iar cu celălalt bătea nişte ouă.

– La ora şase mi-a permis să-i dau din amestecătura asta, dar acum nu cred că va mai răbda mult pînă la micul dejun adevărat, Hannah. Ocupă-te tu de-al lui, iar eu mă voi ocupa de-al nostru.

El trase un scaun de sub masă, o conduse

pe Hannah spre el şi lăsîndu-i în braţe copilul se întinse după o pereche de şosete aflate pe bufet.

– Acum îmi dau seama ce trebuie să mai cumpăr, nişte ciorapi.

– Dan, nu am vrut să spun nimic azi noapte, zise Hannah, deschizîndu-şi cămaşa de noapte şi ridicînd la piept copilul, dar nu este nevoie să faci toate astea. Mai devreme sau mai tîrziu trebuie să învăţ să-i port singură de grijă acestui copil.

– Niciodată nu va trebui să vezi de acest copil singură, Hannah. Este fiul meu, iar eu voi fi aici pentru el. Şi, adăugă el cu glas stins... Voi fi aici pentru tine.

– Aşa cum ai fost în timpul sarcinii? Ar fi vrut să-şi retragă cuvintele de îndată ce le rostise.

Se aşternu o tăcere lungă. Dan luă tigaia de pe aragaz şi rămase neclintit, cu umerii încordaţi.

– Merit asta, Hannah. Asta şi nu numai atît. M-aş fi întors dacă aş fi ştiut de copil. Aveam de gînd să vin înapoi. Am ştiut acest lucru din ziua în care am plecat.

– Şi atunci de ce n-ai venit?

– Mi-a fost teamă. Transformaseşi totul într-un fel de fantezie, iar eu mi-am simţit sentimentele atît de încurcate, încît nu am mai fost sigur că voi putea să te iubesc fără să stric totul.

– Ai fi putut să-mi spui.

– Nu credeam că vei înţelege.

– Să nu înţeleg ce înseamnă sentimente încurcate? Doar vorbeai cu Hannah, cea care întorsese spatele tatălui ei, deoarece îi era teamă că va greşi din nou şi-l va pierde şi pe el.

Dan se răsuci uşor, îngustîndu-şi privirea în semn de nesiguranţă.

– Dar se pare că ai rezolvat problema. Carl şi Gina au fost la maternitate ca orice familie normală.

– Aşa a fost şi familia ta. Cred că mama ta ar fi vrut să ne ia pe mine şi pe Danny în Augusta, ca orice familie normală.

Dan nu reuşea să pună semnul egalităţii între cele două familii şi situaţii. Dar Hannah avea dreptate în legătură cu un singur lucru, mama lui, tatăl lui şi fratele lui veniseră imediat şi se îndrăgostiră de Hannah. Înainte de a pleca, tatăl lui îl trăsese deoparte şi-l sfătuise să se căsătorească cu Hannah înainte de a o face

altcineva înaintea lui. Dar cea mai mare surpriză i-o făcuse fratele lui cînd îl concedie.

– Eşti un jurnalist prea bun pentru a-ți pierde timpul conducînd biroul meu. Întoarce-te acolo unde îți este locul şi ține-ne din scurt pe noi, politicienii.

Mama lui îi dădu doar un mesaj:

– Mattie mi-a zis să-ți spun că îmbătrîneşte, dar va veni aici după Crăciun să vadă de copil. Acum Hannah îi întărea greşelile făcute.

– Vezi tu, Dan, spuse ea, simțindu-şi intenția în cuvinte, m-am gîndit mult. Poate că familiile noastre sînt normale. Poate că noi nu sîntem cei zdraveni.

Dan privi de jur împrejur prin casa mică în care se afla bradul împodobit de Crăciun, în care focul dogorea în cămin, în care cafeaua clocotea pe aragaz şi-n care Hannah alăpta copilul lor.

– Hannah, mie astea mi se par destul de normale. Mie îmi place tot ce văd. Îmi place foarte mult.

Hannah ridică pe umăr copilul şi începu să-l bată uşor pe spate, pînă cînd acesta o recompensă cu o regurgitație.

– Şi mie, recunoscu ea. Dar nu trebuie să ne lăsăm pradă emoţiilor temporare. Ne-am întîlnit şi am fost prinşi într-un vîrtej fierbinte. Nu putem lăsa ca acest lucru să se întîmple din nou.

– Vorbeşti pentru tine, spuse el încet. Din clipa în care am păşit din nou pragul acestei uşi, eu l-am simţit trezindu-se din nou. Tot ce am putut face azi noapte a fost să te ţin în braţe şi să nu te ating. Nu ştiu dacă noi sau căsuţa aceasta este de vină, dar, dacă doctorul nu mi-ar fi spus, în clipa aceasta am face dragoste.

Hannah oftă profund.

– Nu, Dan. Nu am să las acest lucru să se întîmple din nou. Nu te pot forţa să pleci, dar nu vreau... nu pot să-mi pierd controlul din nou. Ea îşi lipi bărbia de copil, strîngîndu-l aproape. Trebuie să examinăm situaţia logic.

– Am încercat. Am promis. Din clipa în care te-am dus în pat şi pînă s-a trezit copilul, am măsurat camera asta gîndindu-mă. Se întoarse cu faţa din nou la aragaz şi puse iarăşi tigaia pe foc. Am ajuns la concluzia că nu are rost să ne certăm. Lasă logica deoparte, Hannah. A zburat toată pe fereastră în clipa în care ne-am întîlnit.

Ea nu voia să fie de acord, deşi nu avea nici

un argument împotriva a ceea ce spunea el. Se ridică în picioare şi o porni pe scări.

– Trebuie să schimb copilul. Mă voi întoarce apoi să vorbim.

– Hei, strigă Dan. L-am schimbat azi noapte. Fii atentă, devine periculos dacă te apropii prea mult la momentul nepotrivit.

Ea nu-şi putu reţine zîmbetul, imaginîndu-şi-l pe Dan schimbînd scutecele copilului.

– Este deosebit, Hannah, spuse Dan. N-ai fi putut crea ceva ce nu ar fi fost deosebit.

Hannah aprobă. De creat puteau să creeze, cu discuţiile însă aveau probleme. Şi cu stabilirea unei legături în care să creadă şi pe care să se bazeze. Şi cu împărţirea fiului lor, fără să împartă patul.

– Acum, în privinţa acelei discuţii. Hannah se aşeză pe un scaun şi puse zahăr într-o ceaşcă în care Dan turnase cafea.

– Sînt gata să ascult.

Dan încuviinţă din cap şi trase un scaun învecinat.

– Pa, pa, adăugă ea, atîta vreme cît stai de partea cealaltă a bufetului.

Cu un zîmbet trist, Dan înconjură bufetul şi,

intrînd în bucătărie, se aşează în partea opusă lui Hannah. O privi plăcut impresionat şi se imaginã luînd micul dejun în fiecare dimineaţă împreună cu ea. Îşi ridică furculiţa.

Hannah îşi dori cu disperare să ştie ce să-i spună. Încercase să se întărească, schimbîndu-se într-o pereche de pantaloni din catifea reiată şi într-un pulover albastru. Picioarele îi intraseră în final în pantofi, deşi simţeau lipsa căldurii şosetelor lui Dan. Dar asta nu ajutase la nimic. O dezbrăca cu privirea, simţindu-i parcă reacţia.

– Încetează! spuse ea răspicat.

– Ah, sigur. Să mai beau cafea sau să mai mănînc ouă?

– Poftim?

Hannah îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Avîndu-l pe Dan în faţă, ea nu reuşi să-i evite ochii, care imediat îi prinseră privirea şi i-o ţintuiră.

– Ai spus „încetează", explică el.

– Oh, cred că vorbeam cu mine. Deseori mi se întîmplă, atunci cînd încerc să rezolv o problemă.

– Nu te-am mai auzit pînă acum.

– Asta pentru că nu eşti cu mine cînd sînt

singură. Vreau să spun că numai atunci vorbesc singură. Cînd eram mică, obişnuiam să-mi spun poveşti. Nimeni nu mă auzea nici atunci. O sonoritate ciudată se simți în glasul ei.

– Ai fost foarte singură, nu-i aşa?

– Cred. Vreau să spun că nu am ştiut că sînt şi într-adevăr mi-ar fi plăcut să existe cineva viu cu care să pot sta de vorbă.

– De acum încolo nu trebuie să te mai preocupe acest lucru. Mattie o să te asurzească.

– Mattie?

Dan se forță să-şi concentreze atenția din nou la farfuria lui, departe de ochii ei albaştri care îi aminteau de soare, de picnic şi baseball, de toate lucrurile pe care familiile obişnuiesc să le facă. De băiețelul cu picioare scurte şi grase care smulge pumni de flori şi le duce apoi mamei lui. De tatăl care le presară pe trupul ei.

– Dan, cum adică mă va asurzi Mattie?

– Oh, mama o va trimite după Crăciun, ca să ne ajute cu copilul. Nu va mai trebui să cauți o bonă. Sigur, va trebui să-i găsim un loc unde să stea. Ce ai zice de un pat pliant în camera copilului?

– Dar, Dan, Mattie?

– Ce are Mattie? M-a crescut pe mine.

– Ştiu. Cred că asta mă nelinişteşte. Am impresia că şi tu ai fost destul de nefericit în copilărie.

– Am fost nefericit pentru că nimeni nu mă iubea. Eram...dificil. Indiferent de ce voiau ceilalți să fac, eu făceam exact pe dos. Pe atunci nu înțelegeam, dar cred că mă deosebeam foarte mult de tatăl şi de fratele meu. Ei nu ştiau să se apropie de copilul care voia să inspecteze cuşca cîinelui, deoarece hingherii foloseau un laț sugrumător pentru a-şi trage victimele în camioane. Apoi a urmat o vreme cînd l-am acuzat pe bucătarul şcolii că fura batoanele de înghețată, deoarece acestea dispăruseră din meniu.

– Tăiase înghețata din meniu? De ce?

– Ei bine, recunosc că unii din noi foloseam beţişoarele ca lansatoare pentru mazărea pe care nu o mîncam. Dar era vorba de principiul în sine. Apoi, mi-am pus într-o situație delicată tatăl aflat în cursa pentru ocuparea postului de judecător, publicînd un articol în ziarul şcolii despre educația sexuală.

– Un adevărat cruciat încă de la începuturi. Nu se cred oare toți jurnaliştii cruciați?

– Da, mi-a luat mult timp să înțeleg că judecătorii şi senatorii simțeau la fel. Eu vedeam lucrurile într-un fel, iar ei acționau altfel. Dacă nu ar fi fost Mattie, probabil că aş fi ajuns de-a-devăratelea la închisoare.

– Cred că ai fi în stare să ajungi la închisoare pentru concepțiile tale. Şi eu la fel.

– Undeva în drumul meu, ca mulți care dețin puterea cuvîntului scris, am devenit invincibil. Opinia publică trebuie să ştie, ceea ce se traduce prin dezvăluirea adevărului, chiar dacă acesta doare. Poți scuza o serie de acțiuni în numele divulgării indivizilor murdari, dar nu le poți uita.

Hannah îşi termină cafeaua şi-şi turnă suc într-un pahar. Erau singuri şi discutau, iar pentru moment pasiunea care se aprinsese între ei părea să fie ținută sub control.

Dan se ridică şi se îndreptă spre uşile de sticlă care dădeau spre Sound.

– Soarele străluceşte, dar este o iluzie. Vîntul este rece, iar apa este de gheață. Mă întreb oare unde or fi lebedele?

– Bunicul meu îmi spunea că pe timpul iernii pleacă în Carolina. Acolo este suficient de cald

ca să supraviețuiască, dar totuşi destul de frig pentru a-şi imagina că sînt acasă. Îşi descoperă propriile lor promisiuni pentru ziua de mîine.

– Aşa cum tu m-ai descoperit pe mine, zise Dan.

– Nu ține chestia asta la mine.

– M-ai descoperit şi m-ai adus în casa ta, în lumea ta de basm unde m-ai protejat. Nu era decît o singură problemă. Nu am avut suficientă încredere să mă îndrăgostesc. Mi-a fost teamă că dacă am să rămîn, te voi face să suferi. Aşa că am plecat şi mi-am impus să stau departe.

– Cum, de ce m-ai fi făcut să sufăr, Dan?

– Mi-ai spus odată că tatăl tău a venit după tine iar tu l-ai îndepărtat. Ți-ai trăit viața fără el, şi-n timpul cît te-a dorit, l-ai înlocuit cu ceva ce credeai că este permanent. M-am gîndit că probabil eram prea asemănător cu tatăl tău.

– Te-am gonit eu în noaptea în care te-ai întors?

– Nu, dar ai fi vrut. Dacă nu ai fi intrat în travaliu, aş fi devenit de domeniul istoriei. Deja fac parte din trecut. Acum vreau să devin parte din viitor.

– Viitorul va trebui să aibă grijă de el însuşi.

Acesta nu este un roman de dragoste, Dan. Nu am o rețetă clară, care să-mi spună cum să rezolv problema şi aşa ajung la „fericirea veşnică".

– Cel puțin ştim care este problema, zise el încet.

– Ştim? Ea îi aruncă o privire enigmatică. Şi care crezi tu că este?

– Asta, şi ce vom face în legătură cu ea.

El o sărută. Nu cast, ca un salut frumos. Nu pe frunte, ca o mîngîiere. Nu pe obraz, ca un mulțumesc. Ci aşa cum un bărbat sărută o femeie la care ține, de care are nevoie, pe care o doreşte, pe care o îndrăgeşte.

Pe care o iubeşte.

Fără suflare, ea se trase deoparte.

– Nu mai sînt omul de dinainte. Sînt promisiunea ta păstrată. Şi nu am să te părăsesc nici pe tine, nici pe copilul nostru, nici patul nostru.

– Dar, Dan, nimic nu este rezolvat. Vreau să spun că nu putem. Ce vom face?

– Vom face ceea ce toți soții şi soțiile fac, după ce soția a născut, vom aştepta.

– Dar noi nu sîntem soț şi soție. Şi cum naiba o să aşteptăm? Chiar şi acum pulsul ei se

accelera, iar sîngele i se transformă într-o magmă fierbinte. Nici Dan nu era mai bine. Ea îi simțea inima bătînd ca un tam-tam în mijlocul unui atac *sioux*.

– Vom fi, de îndată ce vom putea fixa nunta. Acum, crezi că te descurci? Trebuie să ies afară, să caut o slujbă.

– O slujbă? Vrei să-ți cauți de lucru în săptămîna Crăciunului?

– Da. Tu va trebui să mergi în oraş, aşa că am înțeles că eu va trebui să stau pe aproape ca să pot fi cu ochii pe Danny şi pe Mattie.

Dar nu intenția lui de a fi cu ochii pe Mattie o înnebuni pe Hannah. Ci ochii cu care el o privea şi mîinile cu care o alinta, atingea, mîngîia. Şi nopțile în care stătuseră unul lîngă altul, pînă cînd Hannah nemaisuportînd, se lăsă prinsă în îmbrățişarea lui. Îi întîmpină sărutările, cufundîndu-se amîndoi într-o pasiune nebună pînă cînd el părăsi camera şi-şi petrecu restul nopții pe canapea.

Cel puțin o dată pe zi Hannah înfăşa copilul şi împreună cu Dan făceau o plimbare prin împrejurimi. Se țineau de mînă, rîdeau şi vorbeau. Ea află că scriitorii lui preferați erau John Gris-

ham şi Robert R. MacCammon. El află că ei nu-i plăceau stridiile şi că adora ciocolata. Apariția lor în public era binevenită, iar ei se simțeau bine împreună. Atunci cînd reveneau acasă, spațiul părea să nu le mai ajungă.

Librăria locală epuizase din prima săptămînă romanul lunii ianuarie, iar cînd întocmi lista cărților cu cel mai mare succes, *Dimineața următoare* se afla pe locul întîi şi-şi menținu poziția în fruntea clasamentului timp de trei săptămîni.

Ajunul Crăciunului era o durere dulce. Hannah cumpărase o gîscă, dar renunță la ea. Semăna prea mult cu o lebădă şi nu putea să suporte gîndul că undeva perechea ei suferea. Gătiră în loc de gîscă jambon. Dan pregăti o cratiță adîncă cu *patate* după rețeta dată de Mattie şi puse la foc fasole verde, în timp de Hannah despachetă prăjitura cu fructe trimisă de Daisy.

Dan duse copilul sus şi-l pregăti pentru culcare. În timp ce el era ocupat de acest lucru, Hannah aranjă ultimele detalii pentru sărbătoarea de Ajun.

Pînă se întoarse Dan, ea puse paharele de vin pe masă. Se întinseră amîndoi după sticla

de vin în acelaşi timp. Mîinile lor se atinseră şi tresăriră.

Deşi reuşiseră să pună la punct o anumită tehnică care le împiedica contactul direct cea mai mare parte din zi, conştientizarea devenea tot mai profundă. Cu cît încercau mai tare să ignore acest lucru, cu atît devenea mai puternic. Hannah atît de mult se uitase la podea pentru a evita să-l vadă pe Dan, încît era sigură că putea să meargă prin casă prin întuneric, fără să atingă nimic din mobilă.

– Îmi pare rău, Hannah. Este greu să fiu aici şi să nu pot să te ating. Poate că aceasta nu a fost o idee prea bună.

– Nu, ai fost nemaipomenit cu copilul. Şi mi-a plăcut să fii aici, chiar dacă...

– Săptămîna viitoare, Mattie va fi aici.

– Da.

– Iar noi doi vom putea... Părea că nu-şi găseşte cuvintele. Să ne reluăm lucrul.

– Da, încuviinţă ea încet. Desigur, asta am vrut. Mai bine Mattie decît o străină. Voi putea să merg în oraş cel puţin de două ori pe săptămînă, dacă nu de trei ori.

– Lui Danny îi va fi bine. Iar eu voi ieşi cînd

şi cînd, între contracte. Ei aşteaptă să mă întorc la revistă, dar nu le-am dat un răspuns clar. Nu pot să plec pînă doctorul nu-mi spune că amîndoi sînteţi bine.

– Da. Atunci vom putea... vreau să spun că lucrurile vor reintra în normal. Spre marea ei surprindere, ea îşi simţi ochii înecaţi de lacrimi. Era pe punctul de a izbucni în plîns şi nu ştia de ce. Nu îşi explica senzaţia încordată, disperată care părea să o înăbuşe. Gîtul o durea din cauza muşchilor tensionaţi.

Simţea picioarele păroase, fierbinţi ale tarantulei urcîndu-i pe spinare. De cînd avea copilul, genunchii îi slăbeau continuu, deşi doctorul o asigurase că timpul le va rezolva pe toate. Ea nu-i putea spune că timpul nu le va rezolva, deoarece problema ei nu avea nimic de-a face cu naşterea. Înainte de a deschide gura, Hannah aşează pe masă, cu o bufnitură, jambonul.

– Ar fi mai bine să mîncăm, zise ea.

– Să torn vinul?

– Te rog.

Hannah simţea că se înăbuşe. În ritmul în care mergeau, aveau să sărbătorească micul dejun al Crăciunului, în loc de sosirea lui Moş

Crăciun. Ea privi atentă marginile arse ale sufletului aburind, în.timp ce Dan deschidea sticla şi turna vinul.

El ridică paharul.

– Pentru ce să bem?

– Nu ştiu, pentru anul următor?

– Pentru asta bei în ajunul Anului Nou, dar cred că ai dreptate. El ridică paharul. Pentru noi începuturi şi promisiuni ținute. Crăciun fericit, Hannah. Şi...vrei să te căsătoreşti cu mine?

Hannah privi fix la pomul de Crăciun. Roti cupa, care, semănînd cu o prismă, trimise scîntei colorate spre uşă şi spre terasa de dincolo de aceasta.

– Eşti sigur, Dan?

– De nimic n-am fost mai sigur în viața mea ca de acest lucru.

„Dar eu? se gîndi ea. Ce se va întîmpla cu noi dacă ne vom iubi? Vom putea face acest lucru şi vom supraviețui? Pot să nu mă căsătoresc cu Dan? Pot să încetez să-l mai iubesc? Nu."

Hannah răspunse în singurul mod posibil, din punctul ei de vedere. Spuse:

– Sigur că da, Dan.

Dan îşi ciocni paharul de al ei, după care îl puse pe masă.

– Ştii, trebuie să te sărut.

– Te rog, nu, Dan. Nu că nu aş vrea. Dar sărutările nu fac decît ca totul să fie şi mai greu.

– Greul a devenit parte din condiţia mea fizică permanentă, Hannah. Îmi pare rău, dar trebuie să te ating, măcar puţin.

Ea nu putu să-i reziste. Nu putu să nu-i răspundă. Cînd mîinile lui se furişară sub puloverul ei, ea îi urmă pilda şi curînd se pomeniră pe covoraşul din faţa căminului, atingîndu-se şi aţîţînd focul cu căldura lor.

– Dan, nu se poate. Oh, Dan!

– Hannah, nu pot să mă fac parte din tine, dar sînt anumite lucruri pe care le putem face. Lucruri pe care trebuie să le facem, acum, în seara asta. Şi le făcură.

După ce hrăniră copilul, îşi desfăcură cadourile de Crăciun. Pentru copil, erau o minge de fotbal, una de baseball şi pistoale de cowboy. Dan primi de la Hannah un set de ciorapi frumos colorați. Iar cadoul lui Dan pentru ea se materializă într-o pereche de papuci imenşi.

– Ştii, spuse Hannah visătoare, înlănţuită de

brațele lui, Daisy totdeauna spunea că sînt tîmpită că mă omor după Crăciun. Dacă o autoare îşi prezintă personajele împodobind pomul de Crăciun, m-a cucerit. Pentru ca eu să-i accept cartea, nu trebuie decît să-şi facă personajele să se iubească sub pom. Cred că mă impresionează promisiunea emoționantă de dragoste.

– Vrei să spui că nu trebuie decît un pom de Crăciun?

– Ei bine, nu mă deranjează ca „fericirea veşnică" să se completeze cu nunți şi copii .

– Exact aşa gîndeam şi eu. Cred că nu are prea mare importanță ordinea, nu-i aşa?

– Deloc. Sîntem încă de cinci stele.

Mai tîrziu, în rubrica de publicitate a ziarului *Jeffersonian Ledger,* apăru un anunț.

Editoarea romanelor de dragoste, Hannah Clendening *şi jurnalistul* Dan Bailey *s-au căsătorit în seara zilei de sîmbătă. Ceremonia, liniştită şi senină în aparență, a fost marcată în desfăşurarea ei de o comedie a erorilor. Preotul a suferit o operație la gît cu trei zile înainte de căsătorie, aşa că a trebuit să-şi aducă un interpret; organistul în ziua ceremoniei s-a îmbolnăvit şi a trebuit să fie înlocuit. Fotograful, un*

bărbat cu un singur ochi, a făcut o infecție la ochi şi a trebuit să facă fotografiile purtînd ochelari negri. O mulțime înghețată a blocat ieşirea, iar Daisy, domnişoara de onoare, a uitat verighetele. Şi parcă toate nu ar fi fost de ajuns, copilul a început să plîngă, iar ceremonia a trebuit să se întrerupă pentru a fi alăptat. Luna de miere a fost foarte neobişnuită, deoarece, conform unor surse demne de încredere, a fost petrecută în compania unei anumite domnişoare Rachel Kimbel şi a unui anumit domn Razor Cody.

Dar pentru Hannah şi Dan, ceremonia căsătoriei fusese perfectă. Cu ambele familii martore la jurămintele lor şi cu Daisy privindu-l drăgăstos pe căpitanul Joe, ei ajunseră la concluzia că toți petrecuseră bine.

Tîrziu, cînd ultimul oaspete fusese condus la uşă, Mattie luă copilul la culcare, lăsîndu-i, în final, pe Hannah şi pe Dan singuri.

– Mai vrei şampanie? întrebă Dan.

– Nu, deja plutesc.

– Sigur, nu prea am experiență în domeniul nunților, zise Dan, dar cred că totul a mers destul de bine.

– Absolut. Mai ales partea în care ne-am promis dragoste, respect şi prețuire.

– Prețuire, spuse el cu un zîmbet larg şi senzual. Îmi place ideea asta. Dacă tu ai putea să urci scările acestea, eu aş veni cu şampania. Cred că am aşteptat destul pentru a începe să ne prețuim, nu-i aşa?

– Nu, a fost ideea mea de a dormi separat după sosirea lui Mattie, zise ea pornind pe scări.

– Nu, dar nici a mea. Mattie şi Daisy m-au atacat. Spuneau ceva în legătură cu abstinența, care este o virtute, şi calea cea mai bună de a supraviețui într-o casă cu trei femei. Credeau că este romantic. Dan o urma, privind picioarele frumoase care se mişcau în fața lui. Nu am încredere în mine că voi putea să aştept acordul doctorului.

– Ce ți-a spus Mattie în seara asta?

– Mi-a zis că sforăie atît de tare, încît nu-şi mai aude nici gîndurile şi să nu ne facem nici o grijă în privința lui Danny, căci peste noapte îl va acoperi ea.

În acel moment, din spatele uşii lui Mattie, auziră un zgomot care ar fi tăiat ferăstrăul lui

Paul Bunyan. Hannah îl privi pe Dan, care începuse să chicotească. O trase în dormitor, dădu drumul la muzică şi închise lumina. Umplu din nou paharele şi-i înmînă unul lui Hannah.

– Acum, doamnă Bailey, soţul dumneavoastră vrea să facă jurăminte în nume propriu. Te iubesc. Voi fi întotdeauna aici pentru tine. Voi împărţi cu tine bucuriile şi necazurile. De acum înainte voi fi mereu o promisiune păstrată.

– Oh, Dan! Te iubesc atît de mult. Dar nu trebuie să promiţi că vei fi mereu aici. Ştiu că slujba ta te va purta prin lume şi voi înţelege.

– Nu va mai fi aşa, doamnă Bailey. Am o surpriză. Acesta este cadoul meu de nuntă. Scoase un plic din buzunarul hainei şi i-l înmînă.

Hannah îl deschise.

– Un act de vînzare? Pentru *Ledger*? Ai cumpărat ziarul?

– Da. Tatăl tău mi l-a vîndut. Voia să ni-l facă dar de nuntă, însă am refuzat. Dacă un lucru se dobîndeşte prea uşor, atunci nu mai este apreciat. Eu vreau să lupt pentru a reuşi.

– Oh, Dan! Şi eu am ceva pentru tine. Vrei acum sau mai tîrziu?

El începu să-i dezbrace hainele, sărutînd-o după fiecare nasture.

– Nu ştiu. Dă-mi un motiv.

Ea îi urmă acțiunile, nasture pentru nasture.

– Hai să spunem doar că dacă nu reuşeşti ca ziarist, am gata pregătită o nouă carieră pentru tine.

– Credeam că dragostea pentru tine va fi un serviciu cu normă întreagă.

– Numai dacă admiratorii tăi nu au ceva de spus în legătură cu asta.

– Admiratori?

Hannah se aplecă într-o parte şi apucă plasa aflată lîngă pat.

– Uite, Dan, aici sînt scrisori pentru Razor Cody, de la mii de cititori care îți venerează trupul. Ținînd într-o mînă paharul cu şampanie, ea răsturnă plasa, împrăştiind scrisorile pe pat. Un toast, Dan. Eşti cel mai frumos model.

El privi plin de uimire mormanul.

– Cititorii?

– Şi cîțiva scriitori care vor să apari pe coperțile cărților lor.

– Şi ce le-ai răspuns, Madame Editor?

– Le-am spus că am un contract în exclusivi-

tate pentru serviciile tale, pe vecie.

Fuseseră prinşi într-un vîrtej de foc cînd făcuseră prima dată dragoste. Apoi mai tîrziu, stăpînindu-şi pornirile, aflaseră că dragostea era mai mult decît un act fizic. Era angajament, o promisiune pentru mîine.

Dan puse paharele lor pe birou şi o luă pe Hannah în braţe. În această noapte, dragostea lor va fi lentă, tandră şi deosebită.

– Preţuire, zise Dan. Îmi place cuvîntul acesta.

– Preţuire, repetă Hannah. Cred că este cel mai frumos fel de dragoste.

– Ne-am putea iubi timp de încă cincizeci de ani? întrebă Dan.

– Şi mai mult, răspunse Hannah oftînd satisfăcută.

– Ei bine, ştiu eu, voi fi bătrîn. Poate nu voi mai fi în stare să ţin pasul.

– Sigur că vei putea. Dacă Razor poate, şi tu poţi.

– Dar ce s-a întîmplat cu Razor? Niciodată nu am trecut de copertă, iar tu niciodată nu mi-ai povestit sfîrşitul cărţii.

– Ştiu, recunoscu ea zîmbind. Şi nici nu cred

că îți voi spune. Dacă vrei să afli ce s-a întîmplat cu Razor şi cu Rachel, va trebui să citeşti cartea. În noaptea asta, singura poveste pe care o vei auzi va fi cea despre Hannah şi Dan.

Jos, în tabloul care atîrna deasupra căminului, există o clipă în care aura din jurul lui Razor şi a lui Rachel păru să se intensifice. Şi dacă cineva ar fi văzut, ar fi jurat că expresia din ochii cuplului devenise mai profundă.

Sus, în dormitor, Hannah răspundea sărutărilor lui Dan.

– Pe de altă parte, spuse ea pe nerăsuflate, poate am să-ți arăt ce să aştepți în seara asta şi în *Dimineața următoare*.

SFÎRŞIT

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului.

Dan – un rebel gata să riște, cu un accent molatec de sudist...

Bărbatul care ieșise din închisoare va fi modelul perfect pentru noua ei copertă, dar cînd fostul deținut sexy a luat-o în brațe și a sărutat-o, făcînd-o să-și piardă răsuflarea și cînd a rugat-o să-l ajute să se ascundă, Hannah Clendening nu știa că-l răpește pe ziaristul Dan Bailey!

Dan o făcea să nu-i mai fie rușine de nimic, o învăluia într-un vîrtej de fluturi care-i topeau frica și o făceau pe Hannah să dorească să-și împartă viața cu un bărbat adevărat. Desigur – el nu-și ținea promisiunile. Dan credea că ceea ce simțeau ei nu va dura.

Un miracol neașteptat le va oferi oare șansa unui nou început?

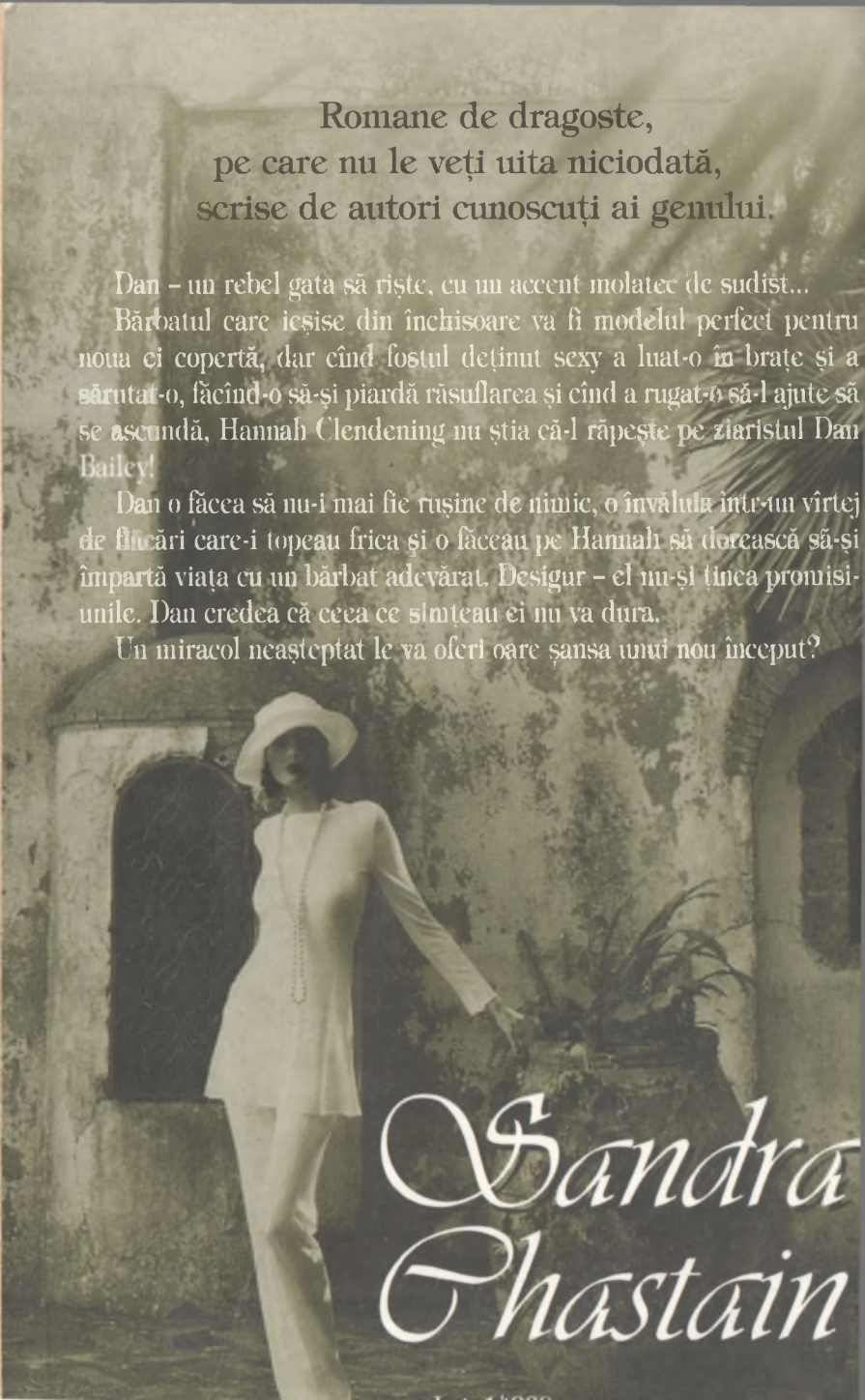

Sandra Chastain